

שלחן ערוך

יורה דעה

כרך ב

מהגאון רשכבהג מוהרר יוסף קארו זצ"ל.

עם חדשי דינים שהשמים הגאון הגל והמציאם הגאון

מוהרר משה איסרלש זצ"ל

אח"ח 1234567

ועם באר הגולה מהגאון מ"ה משה רבקה זצ"ל, מחלנא .

ועם באר הישב מהגאון מ"ה זכריה מענדיל זצ"ל שהיה אב"ד ו"ס בק"ק בעלז .

ועם

פתחי תשובה. ונחלת צבי

מהרב הגאון מ"ה צבי הירש אייזענשטאם זצ"ל, שהיה אב"ד בק"ק אומיאן

בעהמ"ה ספר פתחי תשובה ונחלת צבי על שיע ח"שן המשפס ואבן העזר .

יורה דעה הלכות נדה קפד

כאר הגולה ריא

להקדים ב' או ג' או לאחר כשמגיע זמן וסוף צריך לפרוש ממנה ב' או ג' קודם או אחריו
 (כ"ג) פ"א להלכות איסורי ביאה וע"ל סי' קפ"ט: ג' ובריא בגדולה אבל בקטנה שלא
 הגיעה לימי (ד) הנעורים (ה) ולא הביאה סימנים אין צריך לפרוש סמוך
 (ו) לוסתם כל זמן (ט) שלא קבעתו ג' פעמים יהוא הדין לזקנה שנחלקו דמיה ;
 ד"אם רגילה לראות בהנץ החמה ולא קים לן שפיר אי קודם הנץ החמה או
 אחריו אינה אסורה אלא (ז) (י) ביום : ה"אם רגילה לראות ראייה מקודם
 הנץ החמה עד אחר הנץ החמה אסורה בלילה וביום כשיעור (ח) (יא) הנמשך
 בו ; ו' אם וסת נמשך ב' או ג' ימים ששופעת או מזלפת אינה צריכה לפרוש
 אלא עונה (ט) (יב) הראשונה של הוסת וכיון שעברה עונה ולא ראתה מותרת ;
 ז' אם הגיע וסתה בימי עיבורה משהוכר עובריה או בימי מגיקתה שהם (יג) כ"ד
 חדשים משנולד הולד 'אפי' מת הולד אין צריך (יד) לפרוש סמוך לוסתה
 ואפי' בתוך וסתה מותרת בלא בדיקה : (וע"ל ס"ס קפ"ט) : ח' היתה נחבית
 במחבא מפני פחד והגיע שעת וסתה אינה חוששת לו ; טנה וי"א דווקא
 אם עבר הוסת ולא נדקה ולא הרגישה סהורה נלא בדיקה אצל לכתחלה (טו) צריכה
 נדיקה (וכ"מ נכ"י) : טז' ישאר נשים צריכות (טז) בדיקה (יז) כשיגיע הוסת * עבר

1234567

באר היטב

פתחי תשובה

ב"ח * וי"א כתב שאסור מן הדיון ע"ש : (ד) הנעורים *
 היטב י"ב שנים ויום אחד : (ה) ולא * וא"ו מחלקת
 הוא כלומר או לא הביאה סימנים כ"ה לקמן סימן
 קפ"ט סכ"ז : (ו) לוסתה * נראה פשוט דכ"ה בשעת
 וסתה עומה לתד טעמא הוא * ט"ז : (ז) ביום *
 דביום ודאי טעמא היא דאפי' ראתה קודם הכן
 החמה מ"מ ביום היה ודאי בימי נדה משא"כ הלילה
 היה בספק * הרא"ש * וכ' ש"ך לפ"ז אם רגילה לראות
 בין השמשות ולא קים לן אי קודם הלילה או לאחר
 הלילה אינו אסורה אלא בלילה * וסב"ח כתב דראוי
 להחמיר מכת ספק לאסור ביום ובלילה והסכים עמו
 הש"ך : (ח) הנמשך * כיון דודאי ראתה בסוף הלילה
 אזלין בתר תחלת הוסת ואמרינן שעיקר הוסת בלילה
 אלא שנמשך זמנו עוד במקצת היום ע"כ אסור גם
 באותו מקצת היום * לפ"ז אם רגילה לראות מקודם
 הלילה עד הלילה אסורה כל היום ובלילה כשיעור
 הנמשך בו * וכ' ש"ך לפי מש"ל ב"ק ז' א"כ בהנץ
 החמה אסורה כאן כל הלילה וכל היום וזכור שאמריו
 כשיעור הנמשך בו ובקודם הלילה אסורה כל היום
 וכל הלילה שלפניו ובלילה שאחריו כשיעור הנמשך בו
 ע"ש : (ט) הראשונה * וליד לסוף ה' דצריך לפרוש
 ביום כשיעור הנמשך בו דהתם דבר מועט שנמשך
 עי"ה * י"ב כוסת עמנו משא"כ כאן שא"א שחיה
 הכל ראוי אחת אלא הוספות דמים וכיון שנסתלק
 עיקר הליצה נסתלק ג"כ הוספת * אחרונים :
 ב"ח * וי"א כ"ג כנסה פשוט או מעוברת : (יר) לפרוש * כתב ש"ך
 מנחת כנסה רש"ל דמירי שלא קבעת וסת ג' ימי
 פיבורס חו מניקה אלא שמשש לוסת כראשון וע"ל סי' קי"ט ס"ג ע"כ * ור"ל דגם מנולד דאילו אם ראתה רק פעם א'
 בימי פיבורס או מניקה צריכה לתם לו דיון וסת שאיט קבוע וכ"כ בס"ט וח"ד * ותימא על סמ"י כה"ש שכתב וז"ל ואם
 ראתה ג' ימי פיבורס או מניקה יבאר לקמן סי' קפ"ט דחוששת עכ"ל לוסת שאיט קבוע * וכן קב"ה ע"כ ז"ל וז"ל אינו
 יכ"ט : (טז) בדיקה * כמו שאר נשים כשיעור סי' וס"ה שאסור לשמש אפי' בשעת תהי"א עתה תמיה י"א כפחד
 מלכ"ס * ט"ז * ואם ראתה במחנה אינו מנעך לענין קביעות וסת * ח"ד : (טז) בדיקה * היינו בדיקה תרין * ח"ד ;
 (יז) כשיגיע הוסת * ואם יש לה שעה קבועה ביום הוסת א"ז בדיקה רק הוסת השעה ואם אין לה שעה קבועה ביום
 צריכה בדיקה כל העונם דמינו שחיים ט"ך דחוק ויחיים שם כל העונם נכ"י דין * אין * לכת"ש קפ"ט כמ"ס כ"כ כ"כ
 ובמקצת ווסת ב' י"ז ימים סמוך * כשיעור ב' צריך שיהיה מוך דחוק שכל כ"י אצל הוסת ווסת דמיון * וצריך
 לפרש

יורה דעה הלכות גרה קמר

הוכת ולא בדקה ולא (יח) ודגישה מהורה בלא בדיק וי"א שאם יורה עד
(י) (יט) שתבדוק (כ) אם יש לה וכת (יח) (כא) קבוע או שהיא יום ל' אע"פ
שאינו קבוע (והכי נהגו וכן הוא לקמן סימן קפ"ט): ' עררורה לצאת לדרך צריך
לבקור אשתו אפילו (כב) סמוך לוסתה: הנה ואפילו בהשמיש (יג) שריו נשם י"א
וב"י נשם רש"י וראב"ד ורשב"א ור' ירוחם) ומ"מ המחמיר (כג) שלא (יג) (כד) לסקדה רק
בדברי רמ"ו הע"כ (כ"י נשם סמ"ג) וכבר נחבאר דכל מיני קורבנה והשנה (יד) שרי מלבד
השמיש. ואם הולך לדבר מזה א"ל לסקוד אשתו (המ"מ ס"ד דא"כ ובהנחת ס"ד) וי"א אם
אדם רונה לילך לדרך ואשתו נדה (כה) והמנוול חוץ שנה אחת (כו) צריך (סו) להמתין
(כ"ו פרק הנע"ו): ' י"א שאשה שיש לה וכת לימים לבד והגיע שעת וסתה אסור
לבא עליה עד (כו) שישאלנה ואם אין לה וכת יום ל' לראייתה הוי בהגיע שעת

והרמב"ם
וכ"ל הו"ו שם דף
י"ז ק"ה וכן נחמן
וזן קובץ בהש"ב
נח"ס מהגוי דהס
(והרא"ד והגמ"י
וע"פ) עובדות דף
ס"ב ובש"דיון ד"ק
ע"כ פ"מרא דרב
ב"ח דה דף ע"ו
פ"ט

פרתיו תשובה

ללמד זה סוף ביתו. ח"ד: (יח) הרגישה. ואם בדקה עומת
ועלוד כעד הכורה דשן לכת רחוק מהא דלא הרגישה דסגרה
הרגשה עד הוא וכ"פ אם שליוכס או פשע בלבידת בעד
האסורה ח"ד ולפ"ז ס"ס אם נשעת וכתה סעילה מוס ג"כ עמאס
נשענר סוסת ולא בדקה ולא הרגישה דאישור ארגשה ובג"ל
הנשע מו רגלים הוא דהס"ע כחכחי לעול ר"ס קס"ג דאס
רחאס אחר בעלת מי רגלים אף בלא הרגישה הוא דאורייתא
ו"ע ופשוט דכ"ו אפילו אם נדקה עומת אחר כוסת ומאלס
שכורה ג"כ עמאס כיון דחייסין דנשעת וספת רחאס על סוד
או נפל לארץ ולא ארגשה דסגרה הרגשה עד או מי רגלים הוא
עד דתפסח"ד אם עבר ג"ס יום וספת ולא נדקה ולא הרגישה
לא שיעקר וספת וכן אם בלמשע כג"פ לא נדקה ולא הרגישה
ביום כוסת משערף בראיות אחר"כ שרחה ביום כוסת לג"ס
לקניעה וספת ע"ס. ורחאס קת דדוקא וספת קבוע לא שיעקר
בכ"ג כין שיהי קבוע כחלה בין שנשעס קבוע ע"י צירוף
בראות אחר"כ ומ"מ סח"ד דלמירין מכת חוקס דוספת
שרחה אפי' בלא הרגשה אבל וספת שאינו קבוע דמיעקר כס"א
אפשר דיעקר גם ככה"ג ו"ע: (יט) שתבדוק. עכ"פ נשם
ג"ח והאחרונים כתבו שאין להחם להומרא וו וע' בהשוכה וסב
הכס"פ ס' ל"ד: (כ) אם יש לה וכת. עט"ו ס"ק י"ג וע"י
כש"ח השוכה עאלכס ח"א ס' ל"ב מ"מ כזה: (כא) קבוע.
עכ"פ ועד דכל זה מירי כוסת הקבוע לימים לתרא אבל
כוסתה שעי מקריים שנגופה כיון שהרגישה כמקריים סללו
בדקה אפילו כוסת שאינו קבוע אכורה לשמש עד שתבדוק כמ"מ
סע"י כס"י קפ"ט ס"ק ל"ח ע"ס: (כב) סמוך לוסתה. ס'י
בהשוכה כנסת יחוקאל ס'י ל"ג שססס דלס ארע לול עכילס

באר היטב

(י) שתבדוק. מהפוסקים משמע דאפי' אימרה זמן
מה אחר הוסת כיון שבדקה ומאלס טעורה סבור.
וסכ"ח ססק דיש להחמיר דדוקא בבדקה עומת מיד
לאחר וספת חוץ שיעור וספת אבל לא בדקה חוץ
הזמן אע"פ. שלאח"כ נדקה עומת ומאלס טעורה
סמאלס דחוקס אורח כומנו בל וספל לארץ: (יח) קבוע.
אבל אם אין לה קבוע אע"פ. שלא נדקה כיון שלא
הרגישה טעורה. עיין ע"ו: (יג) שרי. כיון דוספת
דרגנן כמקום מזה לא גזרו: (יג) לסקדה. כ"ח
ס'י ר"מ כחג הסוד נשם הרמב"ם דלא יבעול לא כיום
ויאלס הדריך או ביאה מן הדריך שקשה לו ע"ס:
(יד) שרי. אש"ג דכתחתי לעול נשם ב"ח דהמחמיר
בחדוק ונישוק חע"ב נראה דסכא חין להחמיר כלל
כיון ד"א דאפי' בהשמיש חיוב ומאלס איבא. ע"ך.
אשה שגדמת לול עכילתה בלילה סמוך לוסתה דהיינו
שמאלס כחם עמא והגיע זמן עכילתה בלילה שפוא
וספת חמיר לראות. פסק בהשוכה כ"י שלא ל"ג
דמותרת לסכול כדי לקיים הטובה אבל נשע וספת
משע ס'י נשעה שרגילה להאות אכורה אף כמקום
לוספת מותר. והגאון בעל מ"י בסיומן קפ"ו נסתסק
בזה ע"ס: (סו) להמתין. מיעו אם הולך לדבר מזה
א"ל להמתין ואף לדבר שרשות אם הולך לצורך גדול

כחם סמוך לוסתה מותר ג"כ והצילו בכס"ע כס"ק י"ד וכבר חלקו עליו ס"ס וסח"ד ונשאלים יענן ח"כ ס'י יו"ד ע"ש ועי'
בהשוכה נשעס עאל ס'י ס"כ שסשיג ג"כ עליו ובעול לא אכור עכילה סמוך לוסתה אף סיכא דכ"ו רח"ס גמורה כגון אסס
ש"ס לה וספת קבוע מל' ל"י יום ורחאס פ"א ל"ח יום וכשגיש זמן כוסת דהיינו ל' יום מאלס רלשונס שקודס י"ח או כגיע
זמן עכילתה מבראות שרחה ל"ח יום אכורה לעכול ומכ"ס כומאל כחם ע"ס וכן בהשוכה נ"כ מניול ח"ד ס'י קו"ו פסק
ג"כ דלסור ואף בכלה שאירע לול עכילתה סמוך לוסתה כחג ג"כ לאכור. ע"ס [וע' בהשוכה חמרת בלחם ס'י כ"ג] וס'י
בהשוכה חגן כהס ס'י י"ד שבעלס ג"כ דלסור אף כחג דמ"מ מותרת לעכול אפילו בליל סכת אף שאין זקוק לס בעל ס'י
דכל מיני קורבנא שרי רק השמיש אכור וסלר מיני קורבנא נמי מזה סן ע"ס וע' שר כש"ח שער נפתלי כסיף ססס"ג ע"ס על
דברי בכ"י כ"ג וע' בהשוכה סיכת ליון ס'י מ"א [וע' בהשוכה ח"ס ס'י ק"ע שכתב ששאל אשם שגגיע לול עכילתה סוס ויאלס
בעול לדרך וכוא בעונה סמוך לוסתה אם נלמר שגזירוף ב' מלות עונס דהיינו לול עכילס ויום ויאלס לדרך ל' ע"ס
כלל למנות פ"ש. וסלר נשעסות מהמת דמ"ס רמ"א להומרא כעלמא לפרוש מתשמיש ליעור ס"ח משיקר כדון דכ"ז
כס"ו כזה משום דק"ל וספת לאו דאורייתא ואני קבלתי ממ"ו ול דאפי' למ"ד וספת ל"ד מ"מ פ"שע עונה סמוך לוסתה
דאורייתא כו' (עמ"ל ססק"ג מוכ) ומעמס כיון דאיכא ססק דאורייתא כודלו חין להקל בהשמיש בעונה סמוך לוסתה אף
בעונה דאורייתא ודל"ו כה"ל יש לסקל קת ע"ס]: (כג) שלא לסקדה. פ' כח"ס"ס שכתב דסיכא דלשכר יש לכוון כמו שפירש
מהר"ל לדברי הסמ"ג דה"ל מונע עמו מליך בדרך סמוך לוסתה כדי שלא יענוס עמא כוסת ספ"כ ע"ס: (כד) לסקדה.
סכ"ס וע' כש"ח מוכיב מאלס ח"א ס'י ל"ד שכתב דשיעור הדין כום נראה שפוא שנים עשר מיל ע"ס: (כה) ומנוול. ע' ס"ס
ס'י קא"כ ע"ד אשם בעכילתה עונס סמוך לעכילתה ורזת לובע עס אכיס למנות כניקאוס כלי רגון וכש"ס בעלס לא כגון להשוכה
קן חמס עעמיס ע"ס]: (כז) ע"פ. וסל"ו ס"ח עכ"ר ומוכנת הללו מ"מ לרך חוקא שישאלנה וסל"ו מפיס סכ"א
סכ"ס

יורה דעה הלכות נדה קפד קפה

באר הגולה ריב

וכתה ואם שהתה אחר הוסת שיעור שתספור ותמכול בא עליה וא"צ (טז) לשאול: יב' יהיה לה וכת לימים ולוסת טומאות הנוף כגון קפיצה (כח) וכיצא בה כיון שהוכת תלוי במעשה אימור לא (יח) קפיצה ולא ראית אכל חוששת לעונה (יח) בינונית שהיא ל' יום:

קפה דין אשה שאמרה טמאה אני ואח"כ אמרה מתורה אני וכו' ד"ס:

א' האשה שהיא בחזקת טמאה אמור לו לבא עליה עד שתאמר לו (א) מבלתי: טמאה ומאחר (א) (ב) שעברו ימים שאסור לה למנות ולטבול (ב"י) נאמנת אפי' רואה נגדים מלוכלכים כדס נאמנת לומר נשוק פנחים עברתי או נהעסקתי בצפור וכדומה לזה (כ"י) נשם כראש' ורבינו ירוחם: ב' יאם הוחזקה נדה בשכנותיה שראוה לובשת בנגדים המיוחדים לימי נדותה חשיבה כודאי (כ) (ג) טמאה: ג' גאמרה לבעלה טמאה אני ואח"כ אמרה מתורה אני (ד) אינה נאמנת (אם הוא לאחר כ"ד) (כ"י) נשם רבינו ירוחם) ואם נתנה (ה) אכתלא לדבריה כגון שאמרת שלא אמרה לו כן אוצר החכמה

באר היטב פתחי תשובה

סכורה ח"ד: (כח) וכיצא כס' משמע דרבינו פוסק ועיקרו ודכותו וכו' וע"ך שחמס ע"ז דכנס' מוצא לקמן ס' קפ"ע דדיע טוט ימים לתדוע' כחמס' וס"ע וט"ס שכתבו דע"ש הפתח וכו' ויולא כס' ר"ל כגון חבלה שס' או פלס' ע"ש וע"מ"ד שכתב דלעולם מיורי כתיבוק ויעות אלא כגון שכיב' לס כמה ר"ח שלא סיבקה ולא ראהה רק שכן אייר' לס כג' ר"ח שלא כסדרן שסיבקה וראהה וסיבקה כמה טעמים שלא כר"ח ולא ראהה דלא לא הוי וסת קדוש רק לנתיב שא"צ לחת"ך לסכוק של ר"ח אכל לר"ח לחוד ודאי דא"צ לחוש שמה חסוק דהא אלו כג' ר"ח סיו שלא כסדרן עב"ד:

קפה (א) עבדתי ואפילו שוכנת אליו לא מהני עד שהאמר לו בפירוש עבדתי ח"ד: (ב) שעברו טמאה

וכתב ס"ו אפילו אם רגילה ללכת לנשים ביום ו' לראויהם ועכשו א"א כגון אלא שאם ענלה ביהם זריבס ללבוש לנשים ביום ס' וכיוא אופרת שכלס נאמנת כיון באספר כגון ע"ש ואסס כחשודס על איסור נדה אם זינתה כנדות לא מקרי תאודלנעלס ונאמנת אפי' נשפת ופסס ואם סכזילס לנעלס באיסור דחת שב אינס נאמנת לומר נשפת ופסס עכורה אפי' עד כשפסס תאודס אכל שלא נשפת ופסס וכן לומר טענלס נאמנת א"ל ביומס החורף שפזזילס סירחא ח"ד' ואספר דכמקס סמתינן סכר כעד סכזילס אינס נאמנת וכמ"ס כס"ך לעיל ס' כ' ס"ק י"ד ע"ש וע' בנו"ב חיינוג' ח' אס"ע ר"ס כ"ו: (ג) קמאס' עכס"ע נשם ע"י דאס אמרס כפני רביס ל"א אמתלא וע' נחמס' שחולק ע"ז וכתב דאפילו אמרס כפני רביס מהני אמתלא וכ"כ סכ"ו וע"ז שכתב נאשם כנגידס כאמתלא קודס שכתויקס ענמס כלישס בג"ד מות דמהני כיון סכודיעס כאמתלא קודס וע' ש"ך שכתב דאס לא הוה אספר לס מחמת כאמתלא רק ללבוש כגדי קדוה מהני אמתלא ואפי' לא ידע בעלס מוס מותר כיון שא"א כענין אחר ע"ש (ולפ"ו אס אמרס אפי' אמתלא סכתב כס"ך כסכ"ג סכורס סייתי לסיזת דס אכל סכסו כדקפי ענמי וחזאחי שמתמס מכס כז' אפי' כדס מהני לשולס דהא לא ש"ך לומר שלא הוה לס ללבוש כגדי נדות סכרי נאמנת טעמס ופנרס שסיח דס וכדן לנשס כגדי נדות אמנס ראייתי ככ"ס סכתב דאפילו אמתלא ו לא מהני [י"ב כ"כ כס' חוס"ס נשם מכר"ק ס' ס"ו וז"ל] וע' עוד כהכונה שמן רוקח ח"א ס' ע"ג [ובס' ח"ס ס' ס"ו מ"ס נוס': (ד) אינס נאמנת' עח"ד סכתב דאפי' אס עברו עליס ימים סכזוינין לסכור ולטבול ויס לס מנו דעכנלסו אמרס לא ענלסו וסכורס כיהי' אינה נאמנת כלא אמתלא ע"ש: (ה) אמתלא' ואחר שלשים יום לא מהני אמתלא כיון שחזל ס' י"ס ס"כ עכ"ל תמ"ר ור"ל אכל שלשים יום אמרס שיהא קמאסי עכ"ס סס' [ובדוחס' סכתמי' דאס אמתלא כחוסן סכענין סס' כר"ך לכאר"ך שלשים יום מועיל כאמתלא וסכ' תלמידי כמ' ה"ס

יורה דעה הלכות נדה קפה

תחלה אלא כסני שלא היה בה כח לסבול תשמיש או מענה (ו) אחרת כיוצא בזה נאמנת: הגה ומ"מ מי שרובה להחמיר על עצמו שלא להאמין לה מדה חסידות הוא (כ"ג) (ו) אבל מדינה נאמנת אפילו בשחיקה אח"כ רק שהיא בזה ושובכת אלל (ג) בעלם והוא יודע ומכיר שמה שאמרה תחלה סמאה אני עשמה מחמת קצט שהיה לו עמם (מהר"ו סימן כ"ב) וכדומה לזה: דאבל אם ראוה לובשת בגדים המיוחדים לימי נדותה ואח"כ אמרה שהורה אני אע"פ שנחנה אמתלא לדבריה אינה נאמנת: (אמרה פלוגי חכס פהר לי כחם והחכס אומר שהיא משקרת החכס (ד) (ח) נאמן וסמאה היא (כ"ג) בעס סרמנ"ס ורבינו ירוחם): ד' יהיה משמש עם שהורה (ט) ואמרה לו נשמתני ופירש ס"ד רייב כרת שייצארתו הנאה לו כביאתו (י) כיצד יעשה ונועץ צפרני רגליו בארץ (יא) ושדה בלא דישנה עד שימות האבר ופרש באבר מה: הגה וימלא פחד ורחם על הענייה שבה לידו (כ"ג) בעס סמ"ג) ולא יאמון עליה רק יסמוך על רגליו וידיו שלא יכנה ממנה ואם פירש ממנה בקשוי ונשונג שלא ידע שאסור לפרוץ ממנה (יב) יתענה מ' יום וא"ל להיות רזוסים רק כל שטט שני ימים כגון שני וחמישי (יג) וכליל החטנית אסור בין ובשר ואם לא יוכל להחטנות יסדה כל יום בממון סיחן לזדקה כפי ערך ממון שיש לו כי עשיר יתן יותר קצת מעני ויש להחמיר בהשבתו וכל המרנה לשוב זכות הוא לו (פסקי מהר"א סי' ס') (יד) והאשה א"ל כסרה ואם שמשה שלא נשעת וסתה ומלאה אחר התשמים דס אפילו

דקור בעס סרמנ"ך וכן כסנ סר"ן כס"ב בעס סרמנ"א וכ"כ נח"ס פסא דאוקמתא בקטנות הא דתקן ושמשה נדה שכוזקה נדה בעטותיה וכו' ס"ג דף ע"ג פ"א אלתא דאפילו בלחמלא אינה נאמנת המשה שבעות דף י"ד ורמנ"ס ס"ד דיו"ת ומירמל דרב סווא משמיה דרבנא ס"ס ד' י"ה פ"א ומדני

באר היטב

פתחי תשובה

סמאה את ואמרה הן לא מהני לה אמתלא • כנ"ג בעס רב: (ג) בעלה • מ"מ נראה דהבעל חייב לשאול אותה למה את בזה אללי הלא אמרת לסמאה את דצריך להוציא האמתלא מפיה • ע"ך: (ד) נאמן דוקא החכם עצמו כיון שהיא סומכת עליו ואשכחח שיקרא משא"כ אם אין החכם לפניו ועד אחד מעיד שהחכם אסור לה אינו נאמן דכל מקום שהאמינה תודים עד אחד הרי הוא כשנים וא"כ אין אותו עד נאמן להכחיש

ח"ס סי' ט' שחליט כן לדינה ע"ש: (ו) אמרה כיוצא בזה • פ' בזה בתשנה כרדכ"ו ח"א סי' קס"ד: (ז) אבל מדינה נאמנת • ע' נת' ח"ס סימן קמ"ב פ"ד אב"ש שאמרה לבעל ביום ד' יגיע זמן עבילתה ואחר זמן ביומו או ביום שאחריו אמרה שנתפסה בהטות וביום ג': ה"ס זמן עבילתה ואצ"ן בזה ופסיק אם ביום כג' נעמם אמרה ביום לול עבילתה ועטיתי אמתלא י"ס להמיר אפ"י בהתורה האפיוס לה ת"מ בעל נפש יחוס דלמא יורה תקפה לבעילה הילנה אבל אם הוא יוסא וימים קודם לא נהדרו בעת ישראל על כך אע"פ דנשאר עריות אפ"י על דר רחוקה ונסלוא סוי טוגע בעתה

מ"מ הוא שבתורה האמינה אלו מה לנו ע"ש הי"ענ): (ח) נאמן • עכ"ס בעס ע"ז • עוד כתב ס"ו דהא דהחכם נאמן הי"ס לפני איסור אבל לפני ממון כגון להספידה כחובתה אין החכם נאמן יותר משאר עד אחד (וכן מבואר בא"ש סי' קצ"ו ספ"ו א' ופח"ס זכ"ש ס"ס) ועיין בהוס"ס סק"ה וע' בספר בני אהובים סכ"ג מהלכות אישות הלכה י"א מ"ס בזה: (ט) ואמרה לו נשמתני • ע"י בהשנות החס סופר סי' קמ"ב דאם כרניש בלחמט השמים ולא בגידה לו כלום עד אחר הפירוש הבעל דחוי אנוס נשור וספור לגמרי הן לפניו האשה הוא ספק אם נקראת ג"כ אחסס כיון דנכנסה בביתו יורה אלגשה וכו"ל חלאתה בלחם וכו"ס כר"ן דס"ל אנוס נשור בקדויל כרנא כחנות דף ג"א ח' אשאר דשאני החס שנלכסה מגברי אחריו דירה תקפה מאוד דהא לא עסקו איתמי וקב"ה לה לפרוש משא"כ נדה דמוסרה לאחר זמן אכשר לא • ש"ך הקפה יורה לוחש כלאום מה שלא דוסייה לבעל והדרכה נהגתה מודה בזה וע"ש עוד דאיכא דצ"ך כפרה אפן חילוק אף אם לא בניע לעשרים שנה דודחי משעשא כ"י מלוח כשנים וסומנים מתחייבים בכל חיובי טורה כג"ד של מנלח ושל מס' ומה כנמאל במדרשות שני כ' נש"ב"ס למעלה לא נאמר זה אלא בעבדים על האלפים המחודשים לטעם כגון כונש דור סמדר כו' ע"ש וקפ"ס חידוש שלא הזכיר ספ"י דשנ"ס ד"ט ע"כ וס"ס לא משמע כ"י ועמ"ס לקמן סי' שע"ז סק"ג): (י) כיצד יעשה • פח"ד סכ' דס"ס כשמיש סמוך לוסס כשונג ונאמר בלחמט השמים צריך ג"כ לפרוש בלחמט (ועמ"ס לקמן סי' קל"ד ס"א) ודוקא כשנאמנת דס בלחמט משמיה אבל אם אמרה מרגשה אני א"ל לפרוש בלחמט דאחמור כרגשה שמה הוא אם לא שאמרה מרגשה אפי נבירור סווא דס ע"ש: (יא) ואשה בלא דישה • עיין בשו"ת פשוט מלכסה ח"א ס"ס ע"ג: (יב) יתענה מ' יום • ועיין בא"ח סי' פקס"ה ס"ד בכסה דמבואר שם דשגשה ימים רזוסים עם הלילות חשיב כמ' יום ונלחם הל"ס בני כ"י ימים וספג"ל כסנ דע"פ יותר טוב שזוט ספורים שכל ע"י ימים לכו נכנע ויהיו העליו גנדו חמיר ע"ש [ועיין בהשבות ח"ס ס"ס קמ"ס שכתב דסמקוליים כפנו להעטת ע"ב יום אף כס זכרו כמזיד ואם חטא כ' סעמים ככניסה ויזיאם יתענה ג"ס ככס • ובאשה סיבא דצריכס כפרס מלחר דזשים פשוט כח כן י"ס לסקל פליקן בהענייתם ואף אם אחד מהס ספור מ"מ יתענה כ' ימים • יסוד דלא יסא אלא נחמין לבשר טלה ועלמה בידו גבר חזיר ובעיקר להטודות כו' ע"ש]: (יג) וכליל החטנית • עיין בהוס"ס שנסחסק אף סלילט שלפני החטנית קאמר או שאחר החטנית מבוס דבקדשים סלילט סולך אחר ביום וסרי החטנית במקום קרבן ומסיק בעס מהר"ל דדלוי לכונו שלא יאכל בשר ולא ישתה יין כליל שלפני החטנית וכליל שאחר החטנית ע"ש: (יד) ובאשה א"ל כסרה • ואם שמשה שלא נשעת וסתה ופסה כו' • עיין בהשבות גר"ב שניינא סימן ע"ב דשאל אחד הקפס לו על דברי רמ"א אלו דמדכסב ואם שמשה שלא נשעת וסתה מקמט דעד כסס מיירי נשעת וסתה וא"כ אין האשה א"ל כסרה וסלא מבואר כתיס י"ד וטענות י"ח דכסמון לוסתה שיהי"ס חייבים קרבן ועוד דלפי' הרחוק דמיירי שלא נשעת וסתה איתני קפס כיון שפירש בלחמט מי אמרו האשה א"ל כסרה וסלא כשנעוטה שס מבואר דלפירש גכ האשה חייבת (ע"ט וח"ד מ"ס בוס) [ונסמך סלולא ככסובוס: ג"א ע"ב ובהשבות ח"ס סי' קפ"ז וקל"ד וקס"ג וקס"ח מ"ס בוס] וכתב סווא ו"ל לכאר דברי סרמ"א חכס י"ס שלס חלוקים ב"ל אש"ש ש"ס לכ וס"פ נשעת וסתה ונעוטה ססמוכס דלסורה לטעם אס עכרס ושמשה ופסלה אח"כ על עד ש"ס אפילו נדקס

יורה דעה הלכות נדה קפז

עם בעל זה ארא (ג) תתגרש (ו) ותנשא לאחר נשאת לארר וראתה דם מחמת תשמיש ג' פעמים רצופים אסורה לשמש גם עם אותו בעל אלא תתגרש ותנשא (ז) לשלישי ואם גם עם השלישי ראתה דם מחמת תשמיש ג"פ רצופים לא תנשא לארר אלא אסורה לכל (ח) עד (ד) שתברוק : הגה וי"א שאין אנו (ה) בקיאיין איזה מקרי מחמת תשמיש כי אין בקיאיין בשיעור הזכר ולכן כל שרואה ג"פ סמוך לחשמים מקרי לידון מחמת תשמיש ונאסרה על בעלה (כ"י) בשם הראב"ד שכיב נשי"א) ואלו ג"פ זריבים להיות רטופים אבל אם לא היו רטופים לא נאסרה על בעלה (כ"י) בשם הרמב"ם וכ"כ הרשב"א סי' תהל"ם ומהרי"ו (כ"ג) ואין חילוק בין אם ראתה ג' פעמים מיד ששאלה ובין נתקלקלה אח"כ וראתה ג' פעמים (מרדכי ריש ה"ג ובתשובת הרשב"א סי' תהל"ם ונחום) וכל זה לא מיידי אלא בראתה סמוך להשמיש אבל אם לא ראתה סמוך להשמיש לא נאסרה על בעלה (ט) ומותרת לו לאחר טהרה חמיד (כ"י) בשם סה"מ וכו"מ) ודינה כמו שאין לה וסת :

באר היטב

פתחי תשובה

(ג) תתגרש * ולענין כתובה עיין בא"ע סימן קצ"ז :
 (ד) שתברוק * בנדיקת השופרת הזכר בעטף ב' ועיין בא"ע סימן ע' : (ה) בקיאיין * כתב הפ"ד וז"ל
 אי מחמירינן מהאי טעמא דאין אנו בקיאיין לאוסרה לכל העולם סיכא שהחוקק גנ' אנשים בן עכ"ל :

סע בעל זה - אפילו בימי עיבור והנקה וכן אם ראתה ג"פ בימי עיבור והנקה אסרה ח"ד ע"פ אכן בתשובת ט"ז טיינה ח"ד סי' ז"ג בד"ס ונחמד וכו' ז"ל כתב בשיטתו דאם נתעברה כניוה שלישיה שראתה מחמת תשמיש תהיין עד שיהיה סוכר עונרה וטוהרת לבעלה כל ימי עיבורה ומניקה [ועתה ממלוקמן מנואר לעיל סק"א] וכהו עוד דאם גם בימי עיבורה תראה מ"ח פחור ומיחאר ואף אם לא תראה מ"ח

כשיפסק ימי עיבורה והנקה תחזור לאסרה דמה שלא ראתה בימי עיבור והנקה לא מהני לעקור כוסת אראשון שקבעה לראות מ"ח ע"פ * והנה מ"ס דאם גם בימי עיבורה תראה מ"ח תחזור ומיחאר עיין בסימן ז"א שם בה"ס"ף ביאור בזה דלכאורה אם תראה ג"פ מחמת תשמיש בימי מניקה או אסרה כל ימי מניקה זה מלוי ברנותא דכ"ז כ"י קט"ע ס"ק מ"ח סוכר דאפילו לוסת שלישי קבוע השמט מעונרה ומניקה א"ל כ"פ בסימן קפ"ד סק"ע מביא בשם הגה"ר רש"ל ודרישה דדוקא כוסת קבוע השמט וא"כ כיון דרואה מ"ח אינו נחשב וסת קבוע לא יסבה זריכה לחם כל מנ"ך כ"ד תורש אלא שאין רצוני להקיע ענמי בזה שנהלוקו בו כ"פ וט"ז (עמ"ל סי' קפ"ד ס"ק י"ד דכ"פ עמנו סוכר ג"כ דאפילו כפסס ראשון חוששה) וגם אפ"ר דאם דוסת שקבע ע"י עוטה מיחשב אינו קבוע הוא רק לענין עקירה דעקרה כפ"א אבל לחם לו בימי מניקה אפ"ר שזריכה וגם זה שחשמים מקרי חונם אינו מוכנס ונס דגרי רמ"א בסי' קפ"ז סי' שכתב וכל זה אם כבר עברה ושעשה וכו' לשון פנר טורה לאסור לכן לא הקבע יחד בהיתר זה עכ"ל ע"פ [ובתשובת ח"ס סי' קפ"ד סיכוי לודות אהה שראתה דם מחמת תשמיש ב' פעמים ערס שסוכר עונרה ופעם ג' אחר שסוכר עונרה גראה פאנו אי סיס כל כ"ג פעמים בימי עיבור אחר סכרת סוכר או בימי הנקה כ"ל רואה דם מ"ח תחש וכדומה מהשונה ר"י שברמ"א סי' קפ"ז (ס"י) והפ"ד דקו"ל ס"ס קפ"ע דאין אהה קובעת וסת בימי עיבורה ומניקה סיינו להיות כוסת קבוע אבל מיהא חוששה וא"כ כיון שראתה ג"פ מחמת תשמיש זריכה שחמוס ואסורה לשמש ואין ה"ג שיעקר כפ"א אם עברה ושחמס כו' וגם אהה זו שראתה נמי ב"ס קודם סוכר עונרה ופעם ג' אח"כ היא רואה מחמת תשמיש גמורה ומכ"ס לטי מה שכתב פרי סבאל שעלובתא דא רגילא לראות לעולם ו' הדיס הראשונים בימי עיבורה בומן וכהו כרי אהה זו גרועה משאר נשים לעינין זה שאין עיבורה מסלק דמים אך מאחר שכבר עברו ג' תשמישים ואם נאסרה תתגרש ח"ז וקאים גירושין או שתברוק ונפולן ברנותא כ"ל לסקל ולסמוך כפעם ארעת כראב"ד (סוכה לעיל בד"ס ג"פ) שלא לזרף ראה ראשונה כיון שלא בדקת תחלה ומידון כרואה ג"פ מ"ח ועתה לא ישמש עמה עד שתשאל לרופאים והעוסק ברפואה וכיון שאינה עומקת ועדיין טוכל להחמין לרופאים שמתפלח ותשמש פעם ג' ותראה לרעות התשמיש כ"ג כהוא עד אחר כ' או ו' הדיס לעיבורה שאינה פולג לראות בלחמן טייס דכל ענדין טוכל לעשות שלא הקלקל ענמה נעשה לה ע"פ] : (ו) ותנשא לאחר * ע"י בתשובת נו"כ חיימה ח"ד סי' ז"ג שכתב דאם ראתה שפע דם אין להסירה להנשא לאחר שיעקר הכיחך שמתרת לשני כהו כפ"ד דאיכא ספק סתיקא שמה בעלזרים ופמא אהנה של כפני לא תהיה בוס להאבון הכל כשורד כפסע והוא ודאי מן המקור אין כאן ס"ס ואף אם כ"ג פעמים ראשונים לא ראתה כפסע רק כפעם ה"ג אין כדבר ברור להסירה לחם אחר ואיני בדיקת שטופרת יפ לסקק כה כיון שפ"י שפע דם שילא ממנה נחברר שהוא מן המקור כרי היא בכלל כל סממלאה ונפולת ע"פ : (ז) לשלישי * כתיב כנאר סיטב של כרנ מהרי"ע ז"ל וקיינה ששקפה מלראות זמן רב והחילול לראות מחמת תשמיש ומרגשה צמר וכלב אינה זריכה בדיקת שטופרת * שנו"י שאלה ס"ח עכ"ל * וכח עוד בשבות יעקב שם אך אם ראתה בילדותה ג"פ מהמת תשמיש לא מהני מה שזקיקה אחר כך עיין שם ועיין בא"ע ע' ס"ק כ"ו שפקק בוס וסייס דלרין ענין לוינה * עוד כתב סהריי ספרו דאשה שראתה ג' פעמים מחמת תשמיש ונתעברה וילדה דמוהרת לשמש אחר כך לאחר שפעטל בימי עובר שלם ואם אינה רואה יש לומר דמוהרת לשמש אחר כך אפילו לאחר שעברו ימי עיבורה דקיימה לן מעיין אחר הוא וכ"כ הגו"ס ע"פ אכן בתשובת נו"כ חיימה ח"ד סי' ז"ל חולק על זה משום דמומי סכרה לימי טומאה כהה שאינה קובעת כך אינה עוקרת וגם אפילו לאחר ימי עובר כל ימי מנ"ך סתקה לא מהני מה שזימשה ולא ראתה כדלמל ס"ק ד' ע"פ : (ח) עד שתברוק * ע' בתשובה טוע כיהודא ח"ד סי' מ"ג שכתב דאשה שראתה ג"פ מחמת תשמיש וזקיקה לנדיקת שטופרת אם נתעברה בתשמיש כהארוך לא מהני כל בדיקת שטופרת כל ימי עיבורה וימי מניקה אכן כ"ז אם בדקת ולא מנאה כלל לא מהני אבל אם מנאה כדרי כשפוסרת כהיחך כהו משום דדם מזרדים קארני * מהרי"ע ע"פ בד"ס אהנה סירטקי עממי * שכתב שאם חנדוק בשטופרת זריכה מחתלה כקיים וטיולה ע"פ : (ט) ומותרת לו * עמ"ד שכתב דמ"פ אהנה מנ"ך ואלך [למשל אי השמישין כלילא אחת משום עונס סקמכס לוסת עד שחשק ג"פ דהיינו שחשמה ג"פ ולא תראה ע"פ

יורה דעה הלכות גדה קפו

רטו

באר הגולה

ב' יתיד בודקת נוטלת שופרת (פי' קנה של שופרת) של (ו) (י) אבר ופיה ירצוף לתוכה ונותנת בתוכה (ז) מבחול ובראשו שך (יא) ומבנסת אותו באותו מקום (יב) עד מקום (יג) שהשמש דש נמצא דם על ראשו בידוע שהוא כן המקור (יד) ואסורה (טו) ואם לאו בידוע שהוא כן הצדדין (ח) (טז) ונתרת (ואף (יז) בזמן הזה יש לסמוך אבדיקה זו) (טז) וז"ל לדעת הרמב"ם ורשב"א ורי"ף וכ"כ סר"ן והר"ם פדואה סי' י"ד): ג' האם רוצה לברוק עצמה בעורה תחת הראשון

באר היטב

פתחי תשובה

ע"ס: (י) של אבר - עכ"ל וז"ל לענין דיעבר כדקא נאל עין אי עבדי בדיקה ולכאורה נראה דמבני סברי כהעט ומאבר הוא דמלא נלמח לא יבא דם רק ע"י הסודע יונא דם והמלא על ראשו ונמלא לוכס בהנס וא"כ הוא לך להקל עליה אבל אם בדיקה נאל עין וא"כ לא נמלא על ראשו מבני אמנם עראש למ"ס לעיל סק"ו ולקמן ס"ק י"ד וי"ד דאם מלאם נדדו בשופרת קיל יואר מלאם לא מלאם כלל מ"מ נ"ד לא יתן לה הקלא של מלאם נדדוים רק דונה כמו שלא מלאם כלל דהיישין דמה שנמלא הוא ע"י ססודע וז"ל: (יא) ומבנסת אותו ע' נהו"ס שדוק מדברי הרמב"ם שמתחלה עבנסת בשופרת עד מקום שיהא יכולה וא"כ מבנסת שמבחוץ בחוק בשופרת ובראשו עין והחוקת אותו עד שמיני כשנ"ל לזו"ל איהם וע"ס כהעט וכמה ס"ס דר"ם כשהיא מוציאה - מוציאה תחלה שמבחוץ מחוק בשופרת ע"ס: (יב) עד מקום שבמשי ע' השוכת ב"מ הכרזות סי' לד"ל: (יג) שהמש דם עכ"ס סק"ו כהעט מ"כ - עוד כתב ע"ס ד"ס לעשות בשופרת כשיעור אבר ביטוי וכ"כ בהשבת אשנת שמאל סי' ג"ז ע"ס: (יד) ואכורה ע' בהשבת מ"כ הי"ד סי' מ"ז שכתב דשוכ אין מעיל לה שום בדיקה שופרת אפילו ששכב כדקא ותמלא נדדו בשופרת או שלא

(ו) אבר - כתב בתשובת מ"ב סוף סימן מ"ס דה"ה גם בשאר מיני מתכות לאמורי כל עין לא דמסרעט וכמה ס"ד וג"ל דה"ה של כרזל ללא דמסרעט ועיין עוד ע"ס כמה חילוקי דינים: (ז) מבחול - סירוס קיסס וכתב בתשובת מ"ב ע"ס ש"ל להכניס השכופרת ע"ס המכחול והמוך רק עד מקום שהיא יכולה ומערת נעמיה לפי אומד דעהה שבגישה עד מקום ששמש דם והאשה נעמיה נאמנה ע"ז וא"כ כלל לדחוק השופרת למקום נר ודחוק ואין לנו לחש שמה לא הכניסה כשיעור דישה ללא כיהנה תורה למלאכי השרת עכ"ל: (ח) ומותרת - משמע אפילו לבעל הג' ואם לא נמלא על המוך בן שנמלא נדדו בשופרת בין שלא נמלא עליו כלל מותרת - וכ"כ ס"ס ולא אמרינן דאין האכנסות שוות מכ"ס שאין השופרת שזום לאכנס משום דלחומרך ל"א כן וכתב רמ"א כעיקר יו"ד ש"ס עבר כבעל ובא עליה באיסור ולא ראהם עדיף ע"י מנדיקת השופרת ומיהי:

המלא כלל נשאר לעולם באיסורה וגם על רפואת ארופים אין לסמוך אחר בדיקה וזלתי אם מפיל מררת דם אי חסוד לסחורא ע"ס וכ"כ נח"ד דאפילו בדיקה טוב אח"כ כמה פעמים ונמלא נדדוין אכורה דהיישין שמה היא רואה מחמת חסוד שמיני ואם עברה ובמסע ג"ס ולא מלאה דם הותרה ע"ס מיכ"ז דוקא בדיקה שאחר ע"ל אבל בדיקה שאחר ע"ל כהעט דגם אם לא נמלא כלל אפי' ראהה אח"כ כמה פעמים מותרת דחילוקי טבוא מן הצדדים וכ"כ הח"ד כהעט אהנם ס"ס חלק ע"ז ע"ס שהארץ וקיים מי שירצה לסקל אף אם נאמה ג"ס אח"כ יסחור כל כרזיות טבואות ולא"כ יורה לסקל ודי ע"י שמקל עד ג"ס ע"ס וע' כ"כ סי' מ"ז שכמה ג"כ דים חילוק בין לא נמלא דם כלל בשופרת ובין נמלא נדדוין שאם מלא נדדוים אף ששכב תראה ג"ס מתחת שמיני לא תהיה נאמרת אבל אם לא מלאם כלל אם שוב פה"ס ג"ס סחור לאיסורה דלא כדעת הגאון מהר"ר חיים נחמד ז"ל שדעתו דגם כוס אינה נאמרת לעולם דליה ע"ס: (טז) ופותרת - ע' בהשבת נו"כ סי' מ"ג ומ"ד וע"י מ"ו לענין אם מלאם דם נדדו בשופרת וא"כ ראהה מהמח שמיני דעותרת - אם מותרת אפילו בלא נקיים או שכ"ס זריכה נקיים (וכן על כהעט שנמלא נדדו בשופרת יש ספק אם ודעם גאון מהר"ו כרוזין ז"ל שאינה זריכה נקיים ובגאון מהמכ"ז ז"ל מראה פנים לכלן ולכלן ובניה דמתשובת סר"ן סי' ע"ס שמשע לפדוה אפילו שבעה נקיים אינה זריכה נקיים ומ"מ אני נכון כוס ע"ס וע' בהשבת בית אפרים הי"ד סימן ג"א מ"ס בזה - אכן בח"ד כתב דזריכה ז' נקיים תמיד אחר כל דם שמוצאת בשעת השמיני ואפילו על כהעט שמוצאת נדדו בשופרת זריכה שבעה נקיים - וכמה עוד בדדיקת שופרת דרך - לכיום דוקא שלא בימי שינוה ובנקס (וכן כתבתי לעיל סק"ו כהעט ע"ס) ובשדיקה עממה בימי שינוה ונקס לא הכי להחירה רק בימי שינוה ובנקס ולא בשאר ימים עכ"ד - ונראה דאם בדיקה עממה בימי שינוה הכי ע"ס ע"ס: (יז) כוס' - כתב בתשובת אמונת שמואל סימן ג"ז כהעט שכתב אהר שנתחלה בדיק שלא בשופרת רק בערך עין כשוכי ואורך האבר אולי יסיח דם מן סגד וזו א"ל חו' לברוק בשופרת ובאם נמלא כראש המוך אי לא תועיל הבדיקה לתמרה וחור וברוק בשופרת וישר נעטי ובגון עכ"ד - וע' כהעט שכתב ע"ז גלפ"ד הוא בדיקה בלא לנרך דאף טבוא מן הצדדים נודלי יתלבן ב"ל שמבחוץ ועוד דאין לברכות בדיקה כו' ע"ס ומ"מ מרדס לדינא שאם בדיקת מחלה ע"י סמוך ועין ולא נמלא בראשו או לא נמלא כלל דמותרת וע' בהשבת זכרון יוסף חלק יו"ד ע"י כ"כ ובס"ע - [בתשובת חתם סופר סי' קנ"א הארץ כוס וסוף חכמים ג"כ ע"ס תבנית אמונת שמואל סי' ל' ומ"ד ע"ס דכ"ד עובדא ועלמה בידו ע"ס עוד כהעט קנ"ג וקנ"ד וכר"ס ק"ס ובס"ס קע"ה מוס' וס"ס כ"ד קפ"א כתב דזריכה שנתחלה כלל האסארי עד שגייס לפתח בית הדין וזלתי כהעט ש"ד כהעט סק"ו) ש"ל לחוק כ"כ אפילו שבעה לו בשופרת מ"מ בדיקה זו לא נקבל ע"ס עוד נענין אם לא נמלא כלל וע' עוד כהעט שכתב שבעה בא לידו כהעט שדאמ"ס מהמח הממש אחר לידה וט"ס לנצות כים מבני עשתן ארץ וקנ"ד כהעט אבר ולמלכות הים נמוכין ברוחק עד שבעה עגול ועב' וסיח דק מלמלה ועב' מלמטה בדיקה בו ונמלא דם מן סגד ובתור לשמש ע"ס נעלה מינו אם לא נמלא דם כלל אין להחיר אחר בדיקה זו כי קאם לכתום דבר כך כ"כ נעמק ושמה לא כהעט ע"ס ע"ס

שפעת

יורה דעה הלכות גרה קפו

1234567

רמז

הנה וכל זה (כה) באשה שיש לה (כו) ומה קבוע ואז יכולים לחלוק שלא בשעת ומה במכתה
אע"פ שאינה יודעת בודאי שמכתה הולאה (כו) דם (כז) בפסקי מהרא"י סימן מ"ו
ובסוגיא ש"ד) וכן אם אין לה ומה קבוע (כח) והוא ספק אם הם בא מן המקור או מן

פתחי תשובה

באר היטב

והבנים עמו הפ"ז: (טז) דם • היינו שלא להחזיקה י"ו ומ"ט הכ"ט בשם הפרישה • ע' נגמ"ט סי' פ"ד :
בראה מחמת השמים אבל מ"מ זריכה לישב ז' נקיים (כה) באשה שיש לה ומה קבוע • ע' נספר לפנות בנים לנגאון
ניח מאיר סי' י"ג שכתב דכ"ט בזקנה שיכולה לתלות במכה
א"י שמ"ד חף דנחשבות פ"י סימן ו' לא כתב כן דבריו המעטים ע"ס: (כו) ומה קבוע • והא אין לה ומה קבוע רק שאינה רואה
עד אחר י"ד יום אחר טבילה נראה דער י"ד יום דיוה כדון אשה שיש לה ומה גס לענין זה כמו נסמין קפ"א סעיף ג' וכן
כתב סמ"ד • וע' נפ"ט שנספיק את עבר עליה שעה ומה ואל כדקה ולא כרביה ולא כדקה ומה ומה ומה ומה ומה ומה ומה
(ר"ל אי חולס במכה שא"י מנוזלה דם) דאף ע"ג דכתב הרמ"א דשלא בשעת ומה טעורס היינו היכא שדקק בשעת ומה ומה ומה
טעורס אבל זו שלא דקק בשעת ומה י"ל דכבר ראהה בשעת ומה כו' ע"ס • מיכו כל עיקר פסיקו לא שייך לאלא לדעת כהמ"א
דס"ל דטעורס חף לענין שנעס נקיים אבל לדעת הש"ך שהגיה הכה"ט כס"ק י"ו דמ"ט זריכה לישב שכשה נקיים לא שייך
כסיקו כלל דהא חף אם דקק בשעת ומה ומנהא טעורס וראהה שלא בשעת ומה זריכה שנעס נקיים ואינה חולס במכה
שא"י שמ"ד ולענין רואה מחמת השמים ג"כ ליכא לספקו דממ"ד ד' דם זה שלא מוספה תולין במכה ואף שנעס נקיים אינה
זריכה והי נוחש שהוא מוספה אי"כ פשיטא דאינה רואה מ"מ ומותרת לבעלה ע"י ו"ג עכ"ס • אכן במכה שדוע שמ"ד חולס
אף בכ"ג דהא כתב הרמ"א בסוף כנה זו דבשעת ומה אינה חולס במכה כלל משום דאל"כ לא העמא לעולם וזה לא שייך בכל
וכן נראה מנואר מדברי הכ"ט ע"ס: (כז) דם • עכ"ט בשם ש"ך • ועמ"ד שכתב הטעם דדוקא ברואה מחמת השמים מקיליין
דהוי כמו ומה דק"ל שהוא מדרכין אבל לענין נקיים אינו חולס כיון שהוא דאורייתא הפילו אינו יכול ליעטר לבעלה לעולם
עד שדע שמכתה מ"ד ע"ס וע' כש"מ כנסת יחזקאל סי' ל"ד שכתב וז"ל כוף דבר לענין לבעלה אי"כ לידע שמכתה מ"ד לפ"ז
בין דאשה דני' מנוזלה דם בשעת השמים ועליו מוטל להחזירה לבעלה ולומר מכתה מ"ד אי"כ חף מה שרואה שלא בשעת השמים
מותר ומ"ט אחרונים להרמ"א צריך שהדע שמכתה מ"ד היינו שלא ראהה בעת ההשמים ג"ס כו' עכ"ד: סיני מ"ט כ"ד אבל
מ"מ זריכה שנעס נקיים היינו בלא ראהה מחמת השמים אבל בראהה מ"מ כיון דלענין לבעלה אשה צ"ל שהמכה מ"ד אי"כ
אין טעורס לתלויין וגם שנעס נקיים א"כ ונאמת קנה נראה כן מדברי הש"ך שהגיה הכה"ט ס"ק י"ו בשם שכתב מ"מ שלא
בשעת השמים כו' ודוקי אכן כה"ט כה"ט עליו ובעלה דאף לאו דם שהמכה מחמת השמים זריכה שנעס נקיים ולא תליין במכה
שא"י שמ"ד ע"ס וכ"כ בש"מ ל"ז סימן פ"ו וע' בהשגות א"כ סימן כ"ז • וע' בהשגות נו"כ חיד"י סי' מ"א שכתב דשעת
הרמ"א לטור לגמרי חף בלא שנעס נקיים דלא כה"ט ומ"מ לא החליט למעשה כיון שהש"ך פליג ע"ס • וענין כהשגות
החס סופר סי' קמ"ב קמ"ד וקנ"ג מ"ט כזה] ולענין אם באב לו כתב בשעת השמים אי חולס גם כבר דברו בזה בסו"ט
ברכס והסגמא אחרונים דכאן אינו במכה ואי חולס גם עד שיגבר בודאי שכתב זה בר דמים הוא וענין כה"ט שכתב
דאף דכאן אינו במכה מ"מ לענין זה מהני שכתב היכא דידעה בודאי שיש לה מהך רק שא"י אם מ"ד אם בכל פעם
שכתב לה במכה מנוזלה דם או מהמחא במכה הוא מ"ד וכ"כ בהשגות כנסת יחזקאל סי' ל"ט ע"ס • וענין כהשגות
החס סופר סי' ק"ס שכתב דאחר כל הקולות ברואה מחמת השמים להחזירה לבעלה כהשגות נקיים מ"מ צריך הוא לפרוש
באב"ט מה וליחוש שמה ראהה דלא כהרט אל"כ שלא חתנה ומכיון שההרט לו הכניסה די וכו' ע"ס וכ"כ שוד כהמ"א
השגות ש"ס: (כח) והוא ספק • עמ"ד שחלק על דין זה וע"י בהשגות טורס כוהודא סי' מ"ט שכתב עליו והשגות להרמ"א
דספיר מחזירין כאן משום ס"ס ומנה לא חווש (וכ"כ שם כה"ט מ"ו) וכן דעה טעם בהשגות השני ר' אליעזר סי' ב' ע"ס
גם בהשגות ברית אברהם י"ד סי' מ"ד וסי' נ"ג ונ"ד האריך לשייך דברי הרמ"א בזה] ואמנם זה משום חזקת טעורס אבל
אם היא טמאה דוד ואירע לה כן כומי ליבונה תליין כולגוהא אי מפירין ס"ס כחוקת איסור (ועמ"ל ס"ק כ"ג) ודעה
סריכס מאחרונים לעיל סי' ק"י דלא מבני ס"ס • וע"ס בהגה שכתב דאם כבר ספרס לה ג' או ד' ימים של וסי ליבונה
נאלקו

נחלת צבי

קפו סעיף ז' בהגם וכן אם אין לה ומה קבוע כו' תליין במכה מכתה ס"ס שמעתי לקבוצת בשם נגאון מהר"ח לפ"ז דהמ"א
מפירין מס"ס אפי' בלא וז"ל דהא כוה דבר שיל"מ שספור וטעורס וזכ"ל"מ לא מהני ס"ס לדעת י"א לעיל
סי' ק"י סעי' ח' בהג"ט • והני דאמר בשמע שמת וטעורס דכאן ליכא קוביא כלל דהא מנואר לעיל סי' ק"ב דהא אין יחוש טעורס
שיכא במהיר לא כו' בדין דשיל"מ וכאן גמי מאחר שיש לה מהם נא"מ אינו ידוע בודאי אם לא שגמר שמתין עד שגמרה
במכה ומי ימיר שיתפסא כלל חף דלקמן סי' ק"ז איכא להקטיו דמנואר שם כמכ טעמים דכמהים מקילין אם י"ט ש"ס חל"מ
שאינו חלל דרכין וכה דשיל"מ לא מהני ס" דרכין לכ"ט כמנואר בש"ך סי' ק"י ש"ס • וכן חזין דאיש והל"ט שכתבנו מ"ט נכנס
ונמלא דם נספל דטעורס מטעם ס"ס כמנואר בש"ס נדה ד' ג"ט ע"כ ולקמן סי' ק"י"א בהגה וכש"ך שם ס"ק והנה"ב • לעיל
בס"ס ק"י בדיני ס"ס א"י מיכו לדעת הכוסקים דדבר שאור ונאמר לא מיקרי דשיל"מ לק"מ אך כרי דעת כמה כוסקים
ומכלל כה"ט דמ"מ כו' דשיל"מ • ומנהא כה"ט השגות נו"כ סיניא חלק אה"ע סימן ל"ח לענין מעורבה ומתקן אמת
שם מקום לסקל לנסוף חוף כ"ד חודש אם יש ספק ממי נעשהה אם מישחאל או ע"ג מטעם ס" דרכין וכה"ל דלכאורס לא אשכחין
בזה כד"ר לקולא מאחר שהוא דשיל"מ שאחר כ"ד חודש היא מותרת אך לפמ"ס בנ"י"ח דהא דשיל"מ לא נקיל היינו לענין איבול
דסעטס הוא עד שיאכלנו באיסור ע"י ניסול ימתין עד למחר דממ"ט מה שיאכל סיוס לא יאכל למחר אי"כ איבול זו שרופס לאכול
סיוס באיסור ואלו למחר כהיאר ולכן אינו בטל אבל לענין טלטול לאויה צורך לא שייך דשיל"מ שסיי וכל לעלעלו סיוס וגם
למחר וא"כ לענין בעולת אשה ג"כ לא שייך י"מ שברי כשישנה יכול לבעול חיוב וגם לאחר זמן וא"כ בעולם זו אין לה
מפירין ועוד לפמ"ס בנ"י"ח בשעת רבי הניחא ס"ס סי' ק"י דלא אחריון דשיל"מ הפילו בדרכין ס"ק אסור אלא דברס שלא
היה לו חזקת איסור כו' וא"כ כרי וזכ"כ ס"ס סי' ק"י דלא מבני ס"ס • וע"ס בהגה שכתב דאם כבר ספרס לה ג' או ד' ימים של וסי ליבונה
נאלקו

ידה דעה הלכות נדה קפז

המדדין הנין במכה מכה ס"ס ספק מן המדדין או מן המקור ואח"ל מן המקור שמה הוא מן המכה אבל אם ידוע שבה מן המקור אע"פ שיש לה מכה במקור אינה חולה במכה אם אין לה וסוף קבוע אר"כ (כט) יודעת בוודאי שמכחה מושיאה (יו) דס (כ"מ) במדדי

פתחי תשובה

באר היטב

כ"מ מש"ך • והנ"ח מתיר בכל ענין : (יו) דס • דלא אר"פ שאין לה וסת קבוע אינה משוחקת נרואה מהמת חשמים דחולין במכה וגם היא סהורה וא"ל ליטב ז' נקיים כיון דהוא חוץ למ"ד אס"י שאינה מרגשת עתה שדס זה הוא בא ממכחה • וכן באשה שיש לה וסת ומלאה דס שלא נבעת וסאה אע"פ דלענין רואה מהמת חשמים כגי אר"פ שאינה יודעת שמכחה מושיא דס כשמשמה שלא נבעת וסאה כמו שנתבארי מ"מ שלא נבעת חשמים אם בדקה עממה ומלאה דס דבעין שתדע שמכחה מושיא דס • סגי כשיודעת שדרך מכחה להושיא דס אר"פ שלא הרגישה עתה שדס זה הוא ממכחה • ש"ך • וה"ה אם רגילים הימים לראות דס ממכה כזה אר"פ כזו אינה יודעת יש לחלות במכה • ע"ז • אשה שיש לה וסת קבוע ונתחדש לה מקרה רעה שרואה דס דרך שפיכה איזה ימים אחר טבילה והרופאים עובדי כוכבים אומרים שבה לה מלאה האם יש לסמוך על הרופאים שלא נבעת וסאה • ואין לסמוך ע"ז עד שיסכים עוד אחד מבעלי הוראה למעשה • תשובה ש"י שאלה ס"ה ע"ש ועיין בתשובה פ"י סימן ל"ב וסימן ל"ד שכתב ג"כ על שכיולא בהן דסמכין ארופאים ומותרת לבעלה ע"ש :

נחלקו בו רש"י ומוסרסוף אם היא או בחתום עכ"פ • ונל"ע דמזה משמע דמ"ש בפנים ואירע לה כן נימי ליכנס ר"ל קודם שפירה ג' או ר' ימים וברי ג' ימים כראשונים לא הנין במכה כמ"ש בס"י ק"ז ס"י ונב"ע כאן ס"ך • וע"ש בס"י ג' מ"ש כזה • ועיין בק"ד שכתב ג"כ לקיים דברי רמ"א הנ"ל אך כתב דהרמ"א מייירי נראה שלא נהגשגש דמירכנן היא עכורה מטעם ס"ס אבל אם נכדוקה או נשאת חמשים ראהה דליכא ספק בהגשה דשמה סברה בהגשה עד וסמך הוא לא מושיא ס"ס זו ואינה הולט עד שהדע שהמכה ח"ד • אהנ"ש אשה זו אין לה לבדוק עממה כלל שאם המלא היכה עממה ולנוה לה לעמא עממה כחום תמחין עד שפרגיש ומעמא עכ"ד ע"ש • וכתב עוד כמ"כ שם דהא דלנו מהירין מטעם ס"ס היינו אם המכה במקור עממו אבל אם המכה ודאי אינה במקור רק מן המדדים אסורה אף נימי סברה דלא ליכא ס"ס (וכ"כ בס"י מ"ז שם ועוד נכמה דוכתי ועיין בנ"כ הגי' ח"י ק"ז וק"ח מ"ש כזה ונראה דנוס שהמכה במקור אפשר אפי"ה אם יש לה וסת קבוע ורואה כן נבעת וסאה ממש וא"י אם המכה ח"ד רק שלא הרגישה אם הוא במקור או מן המדדים הולט להקל חס"ס דלא שייך כאן לומר דא"כ לא תעמא לעולם שהרי כשהרגיש בדם סבא מן המקור תיבה עממה ע"ש • ועיין בתשובה שמן חוקת ח"א ס"י מ' שפלא בדברי הר"ב הנ"ל כמה שהביג על הס"ך ולנסוף העלם דבמיר השגה הס"ך על הרמ"א דלא חשיב אלא ספק א"י ע"ש (ומיאו נראהה שלא נהרגשה י"ל דועדה לדברי הרמ"ד

הנ"ל) גם נב"ח המכה מלאה ח"א ס"י ק"ה שהביג על כנ"כ כזה : (כט) יודעת בוודאי • עיין בהשגחה ט"ז שם שכתב דגם כזה יוקא נימי עברה אבל אם היא כבר טמאה אינה חולה במכה חמס"י קולא דאם יש לה וסת קבוע ורואהה שלא נבעת וסאה ויש לה מכה שמ"ד אף אם כבר היא גדה הולט להקל • דחולין במ"ז ועיין בנ"כ תניינא ס"י ק"ג דק"ו ש"ס להקל כמ"כ נימי מתיקתה אף שאין לה וסת קבוע אלא שכל זה כשגבר ספק עומאחה איזה זמן אבל אם מיום לידתה היא רואה קשה ליהן לה קולא של מתיקה דהויין כיום סברה כדאורח איזה נבועת אחר לידת ע"ש • וכתב עוד בנ"כ קמ"א שם דיוקא אם המכה ג"כ במקור אבל אם המכה נמדדים לא שייך לעברה במרגשת בדם המקור אבל אם אינה מרגשת אם בדם מן המקור או מן המדדים אף שכתבנו לעיל דהנה"ג אינה הולט במכה מ"מ כאן שדרך המכה להושיא דס עכורה אם עומדת נימי עברה דכאן אף נספק אחד מעטריין וי"ל כוס אפילו אם יש לה וסת קבוע ורואהה נבעת וסאה הולט להקל דכאן ג"ש לומר דא"כ לא תעמא לעולם שהרי כשהרגיש בדם סבא ממקור תיבה עממה ע"ש ועיין בתשובה נרות אכ"כס ה"ד ס"י ג' שכתב ביודעת בוודאי שמ"ד דמלאה אף כדאין לה וסת היינו אף אם קודם שגולד סממס היתה רגילה בראיות מבוטות כלי שיעור אר"פ הולט רק מיום למ"ד לראייתה אלאהונה מקודם שגולד המכה אינה חולה דלא כדמשמע מדברי שו"ת כנסת יחזקאל ס"י ל"ד בס"ך זה ע"ש : (ל) דס • ענה"ע עכ"ג ס"י כ"ב • וכתבונת מבר"ס לובלין ס"י ק"ח • וכתב"י כ"ח ס"י פ"ג וס"ד וס"ה וכתבונת משאלת כתימן ס"י מ"ט • וכתבונת שער אפרים ס"י מ"ס • ודברר שמואל ס"י ע"א • וכתבונת עכ"ס פדוא ס"י כ"ה • וכתבונת ז"ל ס"י פ"ז וכתבונת כר"ס ככ"ן ס"י ע"ז וס"י י"ח • וכתבונת פרש"ס לאכ"ע ס"י ק"ח וכתבונת אמונת שמואל ס"י א' וס"י כ"ג וס"י ל"ד • וכתבונת וסרה ס"י ל"ח • ודבר"ו ס"י רס"ד • וכתבונת שנו"י ח"א ס"ה וכתבונת כ"י ס"י ע"ד וע"ס וע"ז • וכתבונת ח"ל ס"י מ"ז וכתבונת חינוך בית יפודס ס"י ס"ד וס"ה וס"ו וכתבונת כנסת יחזקאל ס"י ל"ד • וכתבונת סלכות קטנות ס"י כ"ב ועוד וכתבונת כש"י ר"ח כמ"ס שוסקיס וס"ח במדבר"ס מענין זה ועיין עוד בתשובה טודע כיסודא ס"י מ"ט [וכתבונת ח"ס ס"י קנ"ח וס"י קע"ג וקע"ס וקע"ו וס"ה העלם דלא האמינו לרופאים על גוף ידוע לומר גוף זה מפיל אמות ושערות כי אין רופאים האמינו על גוף ידוע חוץ לעיני פ"ג לעבות אותו ספק פ"ג ודושה איכור מספיקא אבל לעשותן ודאי לאי אף האמינו מו"ל בכלל כמכע לעידי שם מציאות בעולם שהפיל אבם שומא ושערות וכיון שזם הוא במציאות • אחו"ל נוס כ"ב כל אשה שחפיל שומא ושערות חפיל למיס דאי לאו עדות כרופאים לא היו סומכים על בדיקה זו כ"י ע"ש עוד] ועיין בתשובה מעיל זקס ס"ז ע"ד באשה קשה רוח שנימי ליכנסה תמלא על כער נקודים קטנים או קלים החומים או שחורים ונכדקס ע"י אשה והנאס לה נפוחת ספרודור נקב קטן כמו רל"ש עמט והכניסה לנח"ס נגד מקפסל דק ולא נכנס בעומק וגם לא מלאה עליו חמס דס וכעידס סכמתה הולט שדוקס פ"א באשם אחרת ומלאה ג"כ אותו סנקב ומלאה ג"כ דס נקב סנקב וכתב לפתירס עד תבונן ימים של ימי וסאה כי אותו סנקב הוא פי וריד כלב"ר ומלא כספ"י כרופאים שזם שריג אחד ספספריג למקום סוס ולבשר שזולין דס ומתירי סתורס לשם ואף שאיט נפתח נכל סנשים עכ"ז ימלא כן לפעמים ובגאון ח"ז ז"ל שם נב"י

ס"ז

יורה דעה הלכות גרה קמו

רי"ן באר הגולה

שם נכריהא
וכרוב הסמח
הפוסקים השוכח
מהר"ר איסרלין בעור
שם ספר הפדמות

ס"ג וזכר' מ' פ"א דל"ב) ומ"מ (לא) נשעת (יח) וסחה (לב) או מל' יום לל' יום (לג) אינה חולה (יט) נמכחה דאם לא כן לא תיטמא לעולם (נ"ז) שם וננ"י שם כמ"ג וסמ"ק) וכתמים חולה זה (לד) נכל (כ) ענין (במרדכי): ו (לה) סנאמנת אשה לומר מכה יש לי באותו מקום שהדם יוצא ממנה (וכן אם אומרת (לו) נרי לי שאין דם זה בא מן המקור לאמנת וסארה): (מהר"ו סימן ל"ה): ז' אם (לו) כל זמן שהיא בודקת בכל החורים והסדקים אינה מוצאה כתמים כי אם במקום אחד בצדדין יש לתלות שבמכה שבאותו צד בא וביש'אם מרגשת בשעת בדיקה כשנוגעת בצד המקום ההוא כואב לה קצת ובשאר חורין וסדקים אינה מרגשת כאב כלל: ח' אם תרצה להתרפאות צריך שיהיה קודם שתתחוק אבל לאחר שתתחוק יש מתחפקים

באר היטב

פתחי תשובה

ס"ז חלק עליו והוא ז'ל נס' ס"ח כהן לפעמיד דנר"ו אלא שסיים טעמו להחמיר ע"ש ועיין בהכונת שם זקקה חלק יוד"ע סי' כ"ב [ועיין בהכונת ח"ס ס"ח קפ"ה א' חת אשם שקבש עליה לעטר לנעלה ומנשאת כהן באחורי גופה ולפעמים רואה דם מפי הטבעת כאשר היא שרית במשמים כשורק וכב שקרין גילדני אחר ורצה הרופא להלות גם דם היוצא מאותו מקום נדס עורק זכב ופסיב עורק זכב עיקר מקומו דרך פי הטבעת ולפעמים עורק נדרו ונסתם כשילו במקומו ויצא דרך ספה ונחיריים או דרך פי האמה נאיש אי דרך אוחי מקום נאיש אכל כמי שלא נאסם הסביל במקומו לא אצוה כלל אינא גם דרך מקום אחר - מעשה נכ"ד ל"ס דה עורק זכב בא במקומו לפדקים פשיטא דאין להלות נדס היוצא מא"מ וכו"ל אמה נדס גלי ספק אך אם נאסם במקומו הנה נזכר פועל כו' אם

(יח) וסחה * זה איירי שלא נשעת השמים לענין אם צריכים לישב ז' נקיים אבל לענין רואה דם מחמת השמים פשיטא דנשעת וסחה לא הוחזקה להיות רואה דם מחמת השמים לנהי' דלא תלין במכה מ"מ תלין בוסחה * ע"ד: (יט) נמכחה * אע"פ שיודעת שמכחה מוניהא דם * אבל אם מרגשת עכשוו שדס זה בא מן המכה אפי' נשעת וסחה טהורה ולא שייך לומר ככס"ג דל"כ לא תיטמא לעולם דהלא תהיה טמאה כשלא תרגיש * ע"ד: (כ) ענין * אפי' נשעת וסחה אסוי' אינה יודעת שמכחה דרכה להוציא דם * פוסקים * וחור' ג"י הראשונים של ספירת ז' נקיים לא תלין

1234567

יוצא דם מהאמה נדס שכוא דם עורק זכב אכל נאסם מאן מפ"ס דילמא נאסם לגמרי והאי דם מקור כוא ואם שבהמך על נקיהא הוואא כהן כחנתי שאין להאמיט על גוף מרגי ע"כ אין להחמיר בהדיקה בדידים אלא להקל בכתמים ע"ש * וכ"ז שלא דנר"ו בגמון ט"ג נס' מ"ט ונס' ס' שבהן שא"ל נאסם אופן שיכא דם גילדני אחר דרך מקום כוס כלל ע"ש * וכבר כתב נכשנח ח"ס סי' קנ"ד דנראה כי ראש טרופאים וגדול המורים כרמב"ם ז"ל הטיד ע"ז שכן הוא שיכול לנא דרך אוחי מקום שכתב נראה במ"ר שהוא ממכה שנתלולת או בכליות (כעמק לבנו כש"ע לקמן סי' קנ"ה) ויפלא לכתורה כי ההלכות הוא כמעט שכרטי ואלא ממנה ואינו אלא במ"ר וכוונתו כוונתו של גילדני אחר כו' * וכתב עוד שם נס"ס קס"ה כנ"ל אך כיוון כי פי הטבעת ופי שפת כרחם סמוכים מאד וכשעת טורקת דם כשורק מפי הטבעת יתלכלך גם מקום שפת כרחם ע"כ יש להקל ונאחזו זמן אם הנעבך לדבוק ענפה הקאה תהלא חילוני כרחם נמוך והשליכות ולא תשיין עליו כלל ואח"כ הכנים טעד לחורין ולסדקין וקטרה ענמה ע"ש ועמ"ל סי' קנ"ז ס"ק י"א: (לא) נשעת וסחה * ואפי' נראה שמה שלא נהרגש קמאה [ועמ"ל לקמן סי' קנ"ג כשם נוי"ב] ונשעת וסחה מקרי כל אוחי כעונה שרגילס לראות כו' ח"ד ע"ש: (לב) או מל' יום * כתב במ"ר ואפ"ל אם לא ראה ניוס בלמ"ד מ"מ בראי' הראשונה שרואה אחר יום כל' עמא' ודע שאחר שטמאם משה נדס אינו עולה מטומאה עד שיסיב לה צדיקה וכספק עברה יום א' מהשנפס סקיים וחמלא נקי מדם דוקא עכ"ד ע"ש (והא"יך נזה בניאורים לקמן סי' קנ"ז סק"ג ועמ"ל שם ס"ד נד"ס אבל אם לא בדקש שם השוכת ח"ס שחלק עליו) ע"ש: (לג) אינה חולה נמכה * גם נא כהן בהכונת נוי"ב שם ס"ק כפ"י דדוקא אם מרגשת שדס בא מקור אכל אל"כ הולס אף נשעת וסחה וכל ז' יומי סברה דוקא ע"ש: (לד) נכל ענין * ענ"פ ועיין בהכונת ט"ג הוינא' סי' ק' שכתב אף דכאנ אינו כמכה מ"מ לענין כתמים ואלו נה' שלא נשעת וסחה אפי' אדומים כרנס גם גדולים וזהו מגרים מיכו נשעת וסחה אסורה וכ"ז יומי סברה או נד' יומים הארונים כל שנעם נקיים אכל נג' יומי הראשונים אם הפלא כהם כגדול מגרים עמא' ע"ש * ועיין בהשנח א"ל"ו פנים מאירות ח"ב סי' קנ"ז שכתב להקל נאשכ' שמשנה עם נעלה וסיב לה מנס' נא"מ ונהדפא' ואחר ההכמים מאכה כהם נגדדים דטורס דנכהמים חולין להקל דע"י השמים נתלע כמכה וכו"ל דם כיון דהיה לה' כלא נשעת השמים ע"ש ועיין כס"ג נס"ג קס"ג שפקק נוב: (לה) נאמנת אשה לומר * [עיין בהכונת ח"ס סי' קנ"ג שכתב ז"ל מה שאמרה האש שמשנה בידים ומלאם כדאדים הנורות ופליטים שטוט דם לסמוך ע"ז דעד אחר נאמן להכיר כיכא דלא איתיהוק איסור ומכ"ש נאש' גיש' אם תוקת סברה ורוב נשים אינן רואות מ"מ וכל אפי' להתכרה א"ל נבאל לנשים אחרות דכל מקום שהאמינה טורס ע"א כרי כלן בנים ומ"ש סרב כשואל דוספדה לם כהנן על האש ענמה דוקא דבריו המודים וכו' (ע"ש נס"י קמ"ו מוב) * מכ"ש ככא (ננ"ד) גמ כרופא עכ"פ אחר כן ודך נאש' אסוה אחר כהם כמנאר מנאון כרמ"א סי' כ"ז אף דם לכל דין לחוק ולומר דהרבה כיון דאיכא כל בני דאדים אין לסמוך על פחות כהם דמורס כהד"ל כמנאר כרמ"א ס"ק סי' קנ"ו דכל גיש' כו' ספקא או צדידיס להקל אין לסמוך אחרות נשים מ"מ נ"ל ככא איכא בלא"ה סברות להקל סי' עכ"ל ע"ש]: (לו) נרי לי * עיין כהמ"ש * ונדגמ"ד ונה"ד שפקק כהם ומ"מ כיכא דאיכא עוד נה' להקל יש לסמוך עליה וכ"כ נבז"מ כנסת"י ויחזקאל סי' ל"ד: (לז) כל זמן * עיין בהשנח נוי"ב סי' מ"ו שכתב דיון זה טובב ואלך ארלייל ונאש' גיש' לם מנס' עסקין דנוס איירי כסמ"ק סי' ו' אלא דהם נס"כ שלתנ חולין נדס מנהה מנמע דהם מנהה כרוך לכן כתב כסמ"ק וס' כל זמן כו' סיטו אפילו אפי' שכתב מהמה דם וזכ' מהני גם נאש' שאין לה וסח ונאש' מויתב

קשיים

לומר החכמה

יורה דעה הלכות גדה קפו

אם מותר לסמוך על (כא) (לה) הרפואה לשמש אח"כ לויש כי שכתיר אש
אמר לה רופא ישראל נתרפאת וואם תראה האשה שפסק דם ומתה וראייתה
ע"י הרפואות וניכר שהועילו יש לכמוך אף על ע"ג: פ' הפחידה פתאום
ונפל במנה חררת דם נתרפאת ומותרת לבעלה ואם חזרה וראתה כחבת חשמיש
אמר פעם אחת בידוע שלא נתרפאת ובזמן הזה (כב) אין מתירין ע"י רפואה
זו וסמיהו (לט) אין מציאין אותה מבעלה אחר רפואה זו עד שתבעל ותחזור
לקלוקלה: י' הרפואה דם בשעת חשמיש מותר לשמש פעם שנית בשתפטר
מהו (ס) מיחש חיישינן הרוא וימנא אחר ראיתה בנן אם דאתה פעם אחת או
פעמים (סא) בליל של מבילתה בשתניע מבילה אחרת (מב) (נריכה לפרוס) ליל
של מבילתה וא"צ לפרוש (כג) ליל של מבילה שלישיית דכל מידי דלא קבעה
וכת לא חיישינן אלא הרוא זמנא: הנה ואם ראתה ג"פ כל (כד) כעס בנייה

לכמה"י כס נס"ד
פסא"כ נכס רינ"א
מכירובלמי דלאמן
למר כרופא קמיס
זכ מותחם ורפאחי
זכ שלג פעמים
לכס נכרמכ"ן
מכסיה דאחי קמיס
דדני נדס דף ס"ז
סכ"כ נכס"י נכס
כרמכ"ן וכ"כ
כרמכ"ן נכלות
נדס שלו עגה
טוימוני נס"ד נכס

ס"מ (מירוס חלשיל קאי ספרס ליל עבילתה ואח"כ שמש ולא ראתה מ"ם אם אחר כך ראתה עם סקדס
ג"פ בנייה ראונה גליל עבילתה אכורה לבעל כאילו ראתה ג"פ רעיס כלי שס שמוס הימר בנייה כולשיל גריססססן

פתחי תשובה

באר היטב

נמכה • ועש"ך סימן קצ"ו ס"ק י"ב: (כא) הרפואה •
כתב הב"ח מיהו נראה דאם רופא זה עשה רפואה זו
לאשה אחרת קודם שהתחוקק ונתרפאה יכולת אשה
אחרת לכמוך עליו אף לאחר שהתחוקק ג' פעמים
ומותרת לשמש בפעם ד' לאחר הרפואה עכ"ל:
(כב) אין מחירין כלומר אין לסטות רפואה זו לכתלה
להתירה ע"י כך א"נ שאם נתרפאה ואחר כך עשתה
רפואה זו אין מהירין אותה לינשא (אבל כדיעבד
קטשה רפואה זו בעודה חרה נעלם אין מוסיאין
אותה מבעלה) • ע"ך: (כג) כעס • ומיירי שלא היו
רפואים ובנתיים היו בילוח של הימר אפי"ם לא מהני

קושיה בע"ז כס"ך י"ד ע"ס: (לה) הרפואה • עשה"כ נכס
כ"ח • ומתוכא לי כיון דאשה זו ברפואה כרופא ליהא לא
נחזיק עדין כהוילי אי"כ מלא ידעין כרופא זכ שמתה
דלמא בלא ה' נמי הו"ב טוסק ומלאחי נח"ד מהמה ג"כ כוס
[ועיין בתשבה חספ כוסר סי' קע"ה שהב קה ליישג וע"ס
עוד דא דהפוזך הכא למר שעה רפואה זו לאשה אחת
קודם שהתחוקולא היה נע"י למימר אש עשה רפואה זו לנכרית כתר
ג"פ כפיס דאין רחיה הגופים שלהם לעוסים שלט כדאמרינן בפכת
ס"ז אינה דאכלי קמי"ס כו' ע"ס ערך] • וכתיב כש"פ רדכ"ז
החדשה סי' ה"י דאם יש רגלים לדבר כגון זו שלג ימיס
סחה משמחה בלא נער ויחה סהכמים קשה לה קרוב נע"י
שאמכתי כל רופא מומחה באמר שנתרפאה והשמש פעם ד'
פ"ס: (לט) אין מוסיאין ש"ין בתשבה כ"כ חייבא סי' ג"ב

בפעם נראה שבשעת חשמיש ויכה דבר לה וקפלה נכלס מן המעט והיה שופע ממנו דם כרנס וכתיב דאף
דנש"ע כתב באם שהחידוש כו' דאין מוסיאין לחת מבעלה דעה כהאשונים לא נראה כן וע"כ אין לסקל רק ככא שכתב
מחז אבל הכלה אינה צעמוהא וגם שפז דם איט כמו חרס ע"ס: (ס) מיחש חיישינן חדא זימנא • עיין בתשובת
ט"כ הניינא כ"פ סי' פ"ז דאם היא זקנה עד שאינה חוששת אם קורין לה לימא כפייה יש מקום לסקל בזה ע"ס [ועפ"ס
סס וז"ל וכיון ששעה ראשון שאירע לה דבר זה היה לה דבר שהיא לא הוכה כדדוקק סמוך להמשים אין ראש ראשונה
מן המנין עכ"ל ע"ס • הוא המוכיחין בנמצא על של מה בין סמוך למוסלג עכ"ס לעיל סק"ב • ומלאחי בתשבה ח"ס ס"ס
קס"ד בשם בעיניו ופלא וכתב דע"ס הוא וז"ל ולא היתה כדדוקק בלא ה' הידעס וקאי אכדדוקק דלפני השמש וסמך
פנחו על הראב"ד (כונא לשל אחר סק"ב ברה משמחה ג"ס) וע"ג ר"א. מנחות לטו שאיל ויהי כדבר שהאוס • שלא להם
כ"כ א"כ דוקא א"א אינו מן המנין אבל פעם שניה שכבר אירע לה מקרה לא טוב ולא הו"ב לה לפעם בלא כדדוקק לפני השמש
ואם עברכ ובמכה מ"ם מוצרף עכ"ל • ולפ"ד קשה לבעמים זה כטונת הנו"ב ז"ל בכל כך היה כיון לסמוך דעתה כראב"ד
ובלא דעתה הפריש ופ"ז ופ"ך סק"ב ולא השמיט כואת כפירות רק ברמיה • ויחר קרוב אכלי למר שדעתו כדעת
אחי' בהבונם סמ"א ככונא לעיל סק"ג דדוקא כנמצא על עד של אכל אש נמצא ככונתו כו' • וכרי מוצר בלשון שאלה
בע"כ סס בנפ"ח מלה דם על כסדין ועל חלוק סל ועל חלוק של בעל • אך נפסס כ"ב • ונפסס כ"ב • הוכר סס
בשינוי לשון שמואלה על עד שלג ועל בעלה ע"ס • וא"כ שער קאמר דאין רחיה ראשונה מן המנין כיון בלא היתה כדדוקק
סמוך • אך רחיה כ' • וגי' בנמצא על עד שלג אין חילוק בין סמוך לחוסלג: (מא) גליל של עבילתה • עכ"ס ס"ך ס"ך
כ"ד בשם השונת א"ש דים ע"ס כאן וז"ל גליל שני כו' דא"כ בלא כוחקס יכולת לשמש אפילו גליל עבילתה ט' ופולא
בזה הם דנ"א שאלה יענ"ך ח"ב סי' י"ג ע"ס: (מב) נריכה לפרוס ליל של עבילתה • עש"ך שכתב דאם דוקא באם ראתה
גליל עבילתה אחר השמש אפילו שלא בשעת השמש רק בלוחש שנס חספ מורכב הוא לעבילת ולתשמיש אבל אם ראתה גליל
עבילת בלא השמש כלל אי"כ לפרוס ע"ס: (כג) ליל של עבילתה ג' • עש"ך שכתב דהיו דוקא כשפגרה ושמש גליל
עבילת שניס דנעקר כוח כהרנסה אבל כלא שמש גליל עבילת שניס אכורה דכל וכת אינו נעקר רק כעין שנקט • וא"כ
כהרפאה גליל עבילת אחר השמש אכורה לשולם לשמש גליל עבילתה לא שפגרה ושמש ולא ראתה חוסר לפתורס ואם ראתה
גליל שני של עבילת אחר השמש ועת כהנה מ"י באכורה תמיד גליל שני דחיישינן שמה עבילת דההמול גרס וכן דעת השונת
אשנת שמואל שהביא ככ"פ ס"ך כ"ד ועתה שאלת יענ"ך וכמ"ס לעיל ועיין ח"ד שכתב דאף לידדו. א"ש ראתה גליל ג' וב"ש
ד' של עבילתה אי"כ לחוס אח"כ יוכת עוד דלא מישל כדדוקק שפוסרתלחורס גליל עבילתה ע"ס: (מד) פסס • עש"ך שכתב דאפילו
היה מוצר גליל עבילת קנעס וסת לנייה ראשונה שאר עבילת ואפילו עברס ושמש קודם כעבילת ולא ראתה קנעס
וכא ואכורה לפעם אחר עבילת וכת כח"ד דלעת כ"ך נראה דמותרת וכן עיקר ע"ס וע' השבת א"ש סי' א' ברעמי
הס"ז ככאו כמ"י וגדולת מח כתב זה בלחה גררחה ג"פ בכל פעם בנייה ראשונה שאר עבילתה לוח אבל כון וסת

למח

יורה דעה הלכות גרה קמו

באר הגולה ריה

ראשונה שאחר עבילתה אסורה לבעול (בה) כאלו ראה ג' רזוסים שהרי או אסור
 לה לבעול ולשמש עמו שהרי הוא דואם כל פעם אחר עבילתה (השוברת רש"י) סימן
 תחליט) ואם אירע לה שראתה ג' בניהם ראשונה שאחר לידתה או ראתה אחר כל
 לידה ג' פעמים ונתתיים לה ראה ים שכתבו להקל (ב) להחירט לבעול כי תליין
 טראייט בחולשתה עדיין מכה לידתה שבוכו האלדים מכה לידתה ולכן ראה פתוך ללידה
 ולא אחר ק' ותליין בלידה כמו שתליין במכה (אם ש"ד וחשובת ר"י) וכל זה אם
 כבר עברה ושמהה בן לידתה הראשונה שהוחזק ביאותה על היחר אחר ביאותה של היסור
 אבל אם ראתה ג' פעמים (כד) (מו) רזוסין אחר לידה לא תליין בלידה אלא צריכה
 ולא ראה ופתיקה

פתחי תשובה

לפני כשעולם אחר מליאה כמה שימשה כמה לילוח ולא ראה
 וכח ג' רזוסים ע"ש אכן ג' הס"ע הארין לחלוק על
 הט"ו ואל"ס ובעל דכל פנים שום ביאה היחר בניהם לא
 או ברזוסים ע"ש ועיין עוד גמ' שכתב להקל באשה שראתה
 ג' מחמת השמים כל פעם בלי עבילתה דמותרת אח"כ בלי
 ג' של עבילתה ואיך וחלוק על הא"ס הניאו הכ"ס ס"ק כ"ד
 שכתב שחילט להקל בזה וכוא ו'ל כח להקל ועוד שמו"ט דאם
 ראה ג' פעמים רזוסים ביום ידוע לומר ש"מ דאינה אסורה
 רק לאחר יום הידוע ע"ש ועמ"ד שהיו ע"ו ובעל דאסור
 בכל רואה דס"מ ואינה מולה בלי עבילתה או ביום החדש
 גם הס"ע הארין לחלוק על זה [גכ בהשבת ח"ס ס' קס"ג
 ר"ג דחילט להקל בזה שכן משמע לדין בהשבת רש"י
 שהביא ב"ס וס"ע אך ידר להקל כנידון ששאל עליו באש
 שאחר לידה ראשונה ראה דס מחמת השמים על עד בקטת
 כמה פעמים וביה כל פעם בלי עבילתה אלא שעולם בנים
 קרים והאשה פחדה אחר מקריבוה פנים עד שכל פעם
 אחתה רתה וכאז פנים שקרין קרועין עד שראתה
 חממו מי המקום ומ"מ ראה אס ים להכריח בלי אס אחר
 עבילתה וכחן אחרי דיש בזה כמה לדין להקל דהא
 שבהם עמו כמה פנים ולא ראה מהמת השמים ואין זה
 תחלת השמיטה ב' שיש לה וסח חו ראה שלא בשמ
 ופחה ג' שהוא אחר לידה ראשונה ו'ל נתקללו לדין ע"י
 בלידה ולא מן המקור היא ד' (וכיח שיקר) שסייה חופפת
 ע"י ניעוטה דמים קרים וכדגיה ע"ו כאז כעטס חס
 גרה (לפיכך גרה כדאיחא בנדה ד' ע"א וא"צ אפי' אי עבילת
 דעלמא לא מדרסינן לרמ"מ לדעת רש"י הנ"ל מ"מ סיכא
 דחיון דרשיא ע"י ניעוטה כי כהא בודאי ים להלוח כסמי
 (לפ"מ) הוא ו'ל נעטס כס' קס"ג וכו"ל (ע"ל ס' קס"ג
 ס"ק ו' דספד אין כעטס לכיח דס רק נעטו רנע מש
 ע"ש אין זה שסיף סיח) ואפי' דא"י חממו פנים ואפי' ע'
 ראה יל מלחן והלאה חושבנא ויכולה לשמ אפילו בלי
 עבילת שמיים חמים עוד כ' פעמים אלא שלא כסמוך על זה
 לומר וע"כ ים להחר לשמ בלי ב' אחר עבילתה בנים
 חמין דוקא האו שסיף כל בקלות אל"ו וע"כ אומר אז
 שנעטס בעולם יסודש באחר מה כי מה לט לכניס כספס
 כחה על מן ואס לא תראה או השמש כך לעולם בלי ב'
 אחר עבילתה נחמין דוקא ואס תראה לנדוק כפיסרת בכדי
 להיות ככל כנשים צריכה לנדוק דוקא אחר עבילתה ביום
 קרים בנאותו לילח ולא תראה עליו כדי שיתפקר כמו בהחוקס
 ע"ד ע"ש): (בה) כאלו ראה ג' רזוסים (ע"ל וס"ק ושין
 כנז"ת פס"ל כלי ס' לא וכתב בספר עמודי כספ כ"י ח"ל ודע דאם ראה ג' רזוסים ראשונה שאחר עבילתה שאצורה
 עד שתחוק בשמיים [וכו"ל כה"ד שכתבנו לעיל ס"ק מ"ג] וצריכה זו צריכה להיות דוקא אחר עבילתה דל"ל אפילו
 לא נמצא כלל אינה עשורה לבעול דלויין כיון שלא ענלם מש"ם לא ראהה אלא דאם כדקס ונמצא מן הצדדים ח"ל להיות דוקא
 אחר עבילת ע"ד ועמ"ש לעיל ס"א ד"ס עד שפחוק: (מו) להחירט לבעול ומ"מ נקיים וד"ל צריכה ואינה מולה
 במכה לידה כ"כ הס"ע והא"ד ע"ש עוד כספ ס"ד דאם בניהם ראשונה שאחר לידה לא ראהה רק אח"כ ראהה ג' רזוסים
 לא תליין שוב בפני פלידה דאלו סיס מחמת לידה אף נעטס ראשונה סיס לה לראות דס: (מו) רזוסין עכ"ל בט

באר היטב

כאן ע"ו: (כד) רזוסין כתב הס"ד כלומר דאם אירע
 לה שראתה הכף אחר לידתה ג' פעמים רזוסים
 ואח"כ עברה ושמהה בנתיים ולא ראהה ואח"כ חזרה
 וראהה אחר לידתה ג' פעמים רזוסים ולא שמהה
 שוב מותרת וכן אפי' ראהה אחר כל לידה ולידה
 ג' פעמים רזוסים רק אח"כ בין כל לידה ולידה
 שמהה בנתיים ולא ראהה ואחר לידה ג' או ד' חזרה
 וראהה ג' רזוסים ושוב לא שמהה מותרת אבל אם
 ראהה ג' רזוסים אחר לידה אסור לה לשמש אח"כ
 לכתחלה דאין מחירין אלא כשאח"כ עברה ושמהה
 דהוחזק ביאותה של היחר אחר ביאותה של היסור ותליין
 בחולשתה הלידה אף על גב שחזרה אח"כ וראהה ג'
 פעמים אחר לידתה ולא שמהה אחר כך אבל אם שמהה
 אח"כ ולא ראהה אפי' ראהה מתחלה ג' רזוסים
 שלא נעם לידתה שהורה דעדיף מדדיקה שפסרת כך
 הם ביאור דברי הרב עכ"ל והס"ו השיב על רמ"א
 ומניס דבריו ע"ש אבל בנה"כ קוחר כל דבריו
 באריכות וכחן עוד הס"ד דהאי ג' רזוסים אחר
 הלידה ג' דדוקא ראהה לאחר ל' לזכר וס"ו לנקבה
 אבל תוך הזמן הזה כיון דמן הדין דס סוהר הוא
 בדלקת סימן ק"ד גראה דאין להזיח אשה מבעלה
 בשביל כך דכ"י דסחמירו האידנא שלא לבעול על דס
 סוהר שיינו לעומן אבל לא להזיחה מבעל וע"ל ס' ק"ך
 ס' מ"ב וכת' אמונה ששאל שאלה א' כתב הואיל ושנו
 האחרונים בביאור הנה זו לכן אפרשה דמיירי שאחר
 כל לידה ראהה ג' פעמים מחמת השמים ראשון שאחר
 הסבילה דסייט סמוך לאחר לידתה כששמהה ראהה
 מחמת השמים ושוב לא ראהה שום ראייה עד ששכלה
 אחר ראיית השמים וטבלה וראהה שנית מחמת
 השמים וכן פעם ג': ואח"כ פרסה וראהה מעטמה
 כדרך נשים וטבלה ולא ראהה יותר מחמת השמים
 וכן אירע לנ' ולדות שאחר כל לידה ראהה שלשה
 פעמים מחמת השמים אחד שאחר הסבילה והראיות
 סיו רזוסין אלא שאחר הראיות שלש פעמים רזוסין
 עסמוך לכל לידה ראהה אחר כך כשאר נשים שלא

מה"מ ומה"ס

יורה דעה הלכות נדה קפז

בדיקת פשוטות (כך משמע ע"ס) מיהו כ"מ שזריכה נדיקה אם פגרה (כה) ושמש ולא ראתה מותרת דחשמים זה שלא ראתה בו עדיף מנדיקה ששפירת כולל: י"א אשה שראתה מהמת תשמיש ולאחר חצי שנה חזרה וראתה מחמת תשמיש מותרת לבעלה שהרי לא קבעה בג' ובתות שוים ולא בדילוג סידו (כו) (מח) חוששת לארריון פעם אחר ובשיגיע חצי שנה מיום ראייה דם הארריון אמורה עונה אחת ואם קבעה וסת לראייה דם מחמת תשמיש שלש וימני ומת שזה מותרת (מט) לשמש בין וסת לומת אך ימי הוסת פורשת עד (נ) שיעקר ג"פ: י"ב הרואה

באל לראת כי אם בג' פעמים ראשונות שאחר כל לידה וכן הוא שכתבתי ש"ד פתענת כהנ"א ע"ס דה דוקק קן עברי הרמ"ג

פתחי תשובה

ש"ך דוקא אחר לג' כו' ועיין ט"ס שחלק עליו ועיין כנ"ב הבינא ה"ד סי' ג"ס בהשגים לס"ך וש"ד [ונתשובת מהם סו"ט סי' קמ"ג] מ"ס בזה ועיין עוד בט"ב ע"ס סי' צ"א באש שראתה חמשה פעמים אחר תשמיש אחר הלידה ובעי פעמים הראשונים כיון שלא עלתה ועל פעם שלישי הוא בספק אם יום טו"ך מלאה וכו' בהארונים בודאי יום אחר מלאה והכח כיון שיעקר איבור האשה שראתה מחמת תשמיש מעט וסת נעט זה וביארתי דוסת זה התלו כמעט כוונתי הוא דרכן (האילו וסת שאינו תלו כמעט ס"ל דהוא דאורייתא ובמ"ס לעיל סי' קס"ד סי' כ"ב משמע) לכן כיון שיש ספק שאם בפעם ג' היום הו"ך מלאה וא"כ לא ראתה רק ג"ס אחר מלאה מחמת תשמיש לא נאצרת עדיין ומותרת לשמש עוד פעם שלישי אך לא כליל עבילת רק כליל שנים ע"ס: (מח) חוששת לארריון ע"ס ועיין ח"ד שכתב דהא וראתה חששת לג"ו צ"ע. סיניו כשעברה ושמש נע"ץ צ"ע ואלו ראתה דנתעקר בהרבה אבל בשלא שמש כלל אסורה (וכתב"ל ס"ק פ"א ב"מ) לענין ליל עבילה) וא"כ כאשאר רואה ס"א מחמת תשמיש נאצרת לאתו יום של הירוש של ראית שנים ולהפלה לשולל כל ימיה עד שעברה ושמש ולא ראתה ע"ס: (מט) לשמש בין וסת לומת [עיין בתשובת מהם סו"ט סי' קס"ד אודות אש אחר אחר ראתה כמה שנים מחמת תשמיש ממש ובהגהת באב ואמנם כליל עבילה אינה רואה רק אדם לילת אח"כ היא רואה מחמת תשמיש ולפי גודל הפהג כהנ"ס השמש ס"א עולה בכח כו' רב והחננה לו שיכנים בל"ט ונתה ואלו אינה רואה ולשמיש אינו מעמיד על עצמו ואלו היא רואה והכח דפשוט דאין חילוק בין וסת ליום הודש ולהפלה וכדומה או לומר שבכל יום ד' אחר עבילתה הלאה מחמת תשמיש שמופתת עד אורו כיום וכמו אש שרגילה לראת ע"י קט"ב בהפלה פלוגת דאמריון כך עכש שאלן הקטינה פועלת לפסק דם עד כך וכן ימים ס"ג אין היוםם התשמיש פועל עד יוס"ד אחר עבילתה ואשאר בהחלט קיעמו עכ"ס שנה וכו' ע"ס התשמיש ואחר אינם חושש תשמיש נתיפרו פעלבים ומיפרי ספקור שלה ואינם כובלים התשמיש וע"כ אש או כליל עבילה לא תחש כלל שהיו זו כמה שנים שמש ולא ראתה כליל עבילה ואלו קבעה ג"ס לראת כיום ג' או ד' אוי מותרת עד איתו יום ומאלו אסורה עד שראתה מנמנה ומתבול ומחזור ושמש יומים וכן לשולל ואש דרכה לאר או לפקדים כרי דסה מנואר בש"ך סי' קס"ט ס"ק לג' ובמ"ט סי' קס"ד סק"ד אמנה כהנ"ס ספור הסיא סבט שאסרה ולא ניתן לו תורתו בידו לומר שימש בל"ט ונתה אך כל זה לפי הסנה שזכר דם מקור וכוון סייא מותרת לבעלה לפי ס"ל אין להכניס עצמו בשאר דברים אבל טוב ליועט שמשאל לבקיותת אלו ימאלו כהנ"ס תקס כהנ"ס כ"ב ע"ס: (נ) שיעקר ג"פ. ע"ד שכתב ד"ף אש ניק פ"א עבר ולא ראתה תו לא הישא דנתכנל סהלעה כמ"ס בס"ך סי' קס"ט ס"ק מ"ס רק דכ"מ לענין אש חרה וראתה דהיי"א שוב לח"ש אחר ראית זו אבל כשעקר ג"ס וס"ס אחר שמשעת פעם ראשונה חוששת מיד לטות

באר היבב

מחמת תשמיש וסבלה ושמש ולא ראתה מותרת לשמש אחר שהקבול אחר ראיות בג' שראתה מחמת תשמיש דיש לחלות מחמת לידה ובספר הרמ"א הוא ע"ס וכו"ל ואם אירע לה שראתה ג"ס בביאה הראשונה שאחר לידתה וראתה אחר כל לידה ג"ס כו' ותינת או הוא ע"ס. וא"ל ס"אך יוכל למשכה ביות סיחך בנתיים דכתב רמ"א. דאיירי שמשעת אחר סבילתה באותו לילה כמה פעמים ובכל תשמיש קנחה ענמה נעד מיוחד ובשארית נדקס העדים ומאלה על פד אחד דם ובשאר לא מאלה וכך עשה ג' פעמים בכל עבילות ו"ש רמ"א ואם ראתה ג' פעמים וכו' כאלו ראתה ג' פעמים רזוסים כו' היינו שקנחה ע"מס ג' עדים ושמש ג' פעמים כלילה אחת ולמחר נדקס ומאלה דם על פד ראשון וע"ו כתב רמ"א דג"ס אחר כל עבילה היו רזופים כמו רזוסים בג' תשמישים כלילה אחת ללא כש"ך ס"ק למ"ד ועיין עוד שם שאלה כ"ג שכתב שיש מקום לשעות בדברי ש"ע סימן קס"ו שכתב הרואה דם מחמת תשמיש כו' כגון אם ראתה ס"א או ב' פעמים כליל עבילתה כשהניע עבילה אחרת זריכה לפרוש ליל של עבילה ומשעת אפי' ג' פעמים אינה חוששת כ"א ליל של עבילה ומותרת לשמש כליל ב' שאחר עבילתה כיון דלא קבעה אלא כליל עבילה וכך הבין הס"א ס"ק י"ד והוא פשוט גדול שתיחוש לילה ראשונה דוקא ולא לביאה ראשונה ימים באחה לילה שיהיה כיון דהחזקה לראות ג' ראיות אין בדינו להחיר לשמש עמה אשילו שלא כליל עבילתה והא ודאי אם לא החזקה יוכל לשמש אפי' כליל עבילתה כיון שהוסת אינו ליום ידוע אלא מחמת תשמיש ובדברי ש"ע יש ע"ס וכו"ל הרואה דם טו' כגון אם ראתה ס"א או ב"ס כליל ב' של עבילה וכו' וכ"מ מלשון של. ולגרכת הש"ע שלכניס סו"ל כליל עבילה א"ו דאיירי שאחר סבילה כלילה אינה רואה וכליל ב' רואה וא"כ כיון דקנחה ס"א זריכה לחוש לליל שני עבילה ב' עכ"ל: (כה) ושמש. כ"ס. אפי' רבדכי כתב דדוקא שעברה ושמש ג' פעמים ואין כן דעת הס"ך אלא כפסח דברי הרב דבשעם אחד צ"י לפי עממו דעדיף מנדיקת שפופרת וק"ל: (כו) חוששת. כתב הס"ך ונ"ל דה"ס לטת החדש חוששת כגון אם שמש פעם ג' כפ"ו בניסח חוששת אח"כ לפ"ו באייר ואסורה לשמש כפ"ו באייר ואם לא ראתה כפ"ו באייר חוששת להפלה ח"י שנה טוב אינם חוששת לפ"ו בחדש החדש אבל לטת הסלגס א"א בלא ראית שנים וע"ל

ריש באר הגדה

כחמת תשמיש ג' פעמים (נא) אסור (כו) (נג) להשתותה את * אם אינו רתה לבא עליה אמ"ב רוצה להשתותה ע"י שלישי קולא ילך אצלה אלא בעדים : יג' יהבעיל את הבתולה כמה פעמים וראתה דם מחמת תשמיש (נג) לעולם מחוקינן שהם דם בתולים * עד (נד) שתשמש פעם אחת ולא תראה דם מחמת תשמיש ואם אחר כך תראה ג' פעמים מחמת תשמיש הוחזקה להיות רואה דם מחמת תשמיש : כנה ואפילו אם לא פסקה לראות פעם א' (נה) אין לה (כה) זכר כשנוטט וכו') קסם לדעתו ר"ב ופסקהפ"ח דמ"ק דמה כולן נודקין אהן בשפירת חוץ מן כהנולד וכו' וכמנ כסמ"ג שס"ט מהא דרב גידל אמר שפאל לא פטו אלא שלא פסקה מחמת תשמיש וכו' דף י"א ע"ב

פתחי תשובה

באר היטב

א"ח כלל והוא שצדקה נכדככה עכ"ל : (גא) אסור להסתוס . עיין בס' זעזוס כמים להגאון בית מאיר סי' י"ג שנספק אם אשה שא"י לזכר טוב לראות מחמת תשמיש לעינין זס שבעל חייב להוציאה מהשם אסור שמה יבא עליה והוא כד קיים פ"ו או דלמא רואה מהחם תשמיש שא"י דכאסור קיל ליה דנעידן שבה עליה היא סכורה ע"ס : (נג) להסתוס . עכ"ל ועי' בא"ע סי' א' סעי' ג' בהגה דקמח חס וכנו שלא לזק בערבי סווגוס *ף למי שלא קיים ע"ז עכ"ל כס הטעם : (נד) לפולס מחוקינן . עיין בהשוכת ט"כ פנינא סי' ז"ד ע"ד כהולס ששאה וראתה כמספעמים דס מחמת תשמיש ויש לה זכר וכאכ וכתוכס היה שני ביאות שלא ראתה כסס דס אך אחר ביאות סללו ראתה ג"ס והיא אומרת דמה שלא ראתה או לי שלא היה ביאה גמורה . דמותרת לבעלה אחר כפניול דתקן לא נחשב פסקה מלראות כיון שכאיתן ב' פעמים לא היה ביאה גמורה אמרינן לקי לא ראתה ולעולם שעדין לא כלו כפניולס ומ"מ לא רש להטות ע"ז לחוד רק בציורף קילות אחרות וגם בליה כראשונה של כפניול לא יודקף לם כעלם ע"ס . ועיין בהשוכת אל"ו פניה מלירות ח"ג סי' כ"ח שהרעס על רב אחד שרש לוטר אהדות כהולס כוגיה ששאלה ולא פסקה לראות פניאה ראשונה ואילך ויש לה זכר דמותרת לבעלה אפילו כלל כפניולס דלא נזרו חכמים בדם כפניולס ששפאל אלס כמלמא דפניאה דהיינו סיכא שהשמים מלווים כשיער ששנו בר"ס פיטוקא חכל אחר אחרת וזמנ דלא שמה כרוכ כפניולס שפסקה כסס עוד דס לא נזרו כו' וסוף ז"ל כשיער עליו וכמנ שלא לזרו פסקה כלכה שיהא שפאל ע"ד שפמנס שבעס נקיים ונדולס מזו כראש דאפילו כדקס עלמס כשפסקתה ולא נמאל דס כראש כמכחול דלו כרוך דלזרו מן סמקור סוף אלס מן סלדיה אס"ס כפאה לבעלה דזה גזרו על דס כפניולס שסיכה אסורס לבעלה אף שסוף מן סלדיה ומ"מ יש לזכר לסקל כס כיון דיש לספק שמה נא מן סלדיה שפאל מכה ולא מדה כפניולס והוי ספק דרבנן ולקולא עכ"ל ע"ס עוד : (נד) ששמש פ"א . ע"ד שכתב דהיה אס כששמש כראשון היה כולל דס זוג אינה הולס וכן אס לא כדקס עלמס ס"ח ג"כ כזכר אינה פולס ע"ס : (נה) אין לה זכר כלל . ועיין בהשוכת טוע כבודס פנינא סי' ז"כ ששאל בא"ש ששעס על כפולס כספן על כיוא ולא יפטר וניהגרט ונשאלה לאלמן וראתה דס מחמת תשמיש כמה פעמים כפניולס כפניולס ולא היה לה זכר כלל כשעס תשמיש וכיהא אומרת שיהא כפניולס אס נאמנת כדי לתלות כפניולס וגם אס תולין כיון כלה היה לה זכר כלל והיינו דחזי נאמנת דכרי נאמנת לומר מכה יס לי ומכא אחרת או מכה כפניולס ומכ"מ אס גם כפניולס כדרי אומר ששאלה כפניולס דכרי אין אט יודעיס שראתה מחמת תשמיש רק מסיכס וספס שאכר כו' אך כיון שלא היה לה זכר קס לפס"ר דאף שכ"מ ספיר כל סאחרותיס לא כסעימו עמו ומ"מ נראה דאס אשס זו יס לה וסא קניט אף שכל סמקקס דוח דכרי כפניולס כש שיש להלות כפניולס יס להרף דעתו שלא להחיקס כפניולס מחמת תשמיש אף לא השמש כפניולס כפניולס רק כפניולס שיש וסא כמנ דאפילו אין לה וסא מ"מ כיון שג"ס כראש היה כפניולס יוכלס לשמש עוד אחר כפניולס כפניולס שיש ואס לא פראה או ספס שפמנס לשמש גם כפניולס וכאס כראש גם כפניולס כוס שיהא ליל סח לסכילס חור דינה להלק כין יס לה וסא או אס מרגשז זכר ואף דכפניולס נשים כראש ג"ס מחמת תשמיש אין להלק אף אס היה כל כ"מ כפניולס (פמ"ל ס"ק ת"כ) מ"מ כיו שיש לתלות כפניולס יס לסתור [ועיין בהשוכת חסס סופר סי' קמ"ז אהרות כפניולס שאחר כפניולס לא פסקה עדין מלראות דס מחמת תשמיש עס סרגשס ככא אחר מכה כפניולס אף היה אומרת ששמש שיהא יולס מסמקור וכפניולס וספס כ"מ כ"מ . וכמנ לא ידעתי מקוס ספסק לא כפניולס אס מרגשז פניוח ספ"ס שיהא היה עיקר סרגשז דארייתא שפייסא דעמלס דס ממש וקינעס וסא ככר דאפילו אס ניהא סלדס שיהא פניולס כולל דס כפניולס מ"מ א"א שלא נמערב כס דס מ"ס סיוסא כפניולס כמקור סרגשז סכרס דארייתא היה כמ"מ סכ"ד ומכא כמ"מ סי' ק"ז וכמ"מ סס (עמ"ס סס סק"ו) וזותק להקל לתלות דס כפניולס וכפניולס מסמקור כפניולס סכרס וכמ"מ סכ"ד סס דלמכא סכרס נמי נסחה מסמקור ד"א דכל עמש של דין תליס כפניולס מפיקסק קלת כמ"מ סכ"ו וסב דלא לויסק (אסכר דסונסו אף אס מלאה על כסד ג"כ מראש סכורה אין להקל אף אפילו אס אינה מ"מ כפניולס סח"מ ממש רק אכנת דכר לה יולס ממקוס כמקור שיהא למעלס ממקוס כפניולס נמי לא מראה להקל אף דכרגשז זס אינו רק אסור דרבנן (כס שפאלרו כהשוכת אחרות סוכא לעיל סי' קס"ג סק"ח) וגם וסא כפניולס כולל דרבנן וס"ל סרי דרבנן ומרגשז לזס דרבנן כשים אין רואת מ"מ ע"מ אין להקל דכיון דיוסא מסמקור תסק סיוסא ככרגשז עמש אלס דלא

סי' קס"ט סי' וסעיק כ"כ וכמנ ספ"א ואלל למס אחר כמ"י כפניולס ג"ס אחר כפניולס וסלס כב' פעמים כריכס ג"כ לפרוס כפניולס כמנ סכא דס"ס קאי לעינן לראותה על כפניולס ומשום ששפאל זו דלא הוחזקה כנ"ס לא אסרינן לה עולמית על כפניולס אלא דכל סיכא שאפסק לחסם לפי שעה תישעס כיון שיהיה לה אחר כפניולס עכ"ל : (כו) להשתותה . וכמנ כהשוכת מהר"ס סדורס סימן י' דסיכא שפמנרו וס מוס שאינו דר כשכונתה א"כ עדיס דאין לך סכדי וותר מוס שמרוחקין סס . ואס לא קיים פריה ורביה כוסין אחרו להוליא ועיין בא"ש סימן קי"ט סי' ק"ו וסימן קכ"ד סי' : (כה) זכר . והכ"ח רואה להתיר אפילו אין לה זכר כלל כשעס תשמיש ואין ק דעת ספ"א והש"ך אלא דס"ל דכפניולס סרמ"א להלכה עיקר המס ע"ס :

יורה דעה הלכות נדה קמו קמה

כלל בעצת חשמים כרי היא ככל פגמים ולא חלין בדם נתולים (חשונת מהר"ם סדואה סימן י') מי שיואל דם ממנו דרך פי אמה ושמש האשה חולה טו (כ"י נסח ח' סרעב"א) וע"ל סימן ק"ן: יד האשה שיש לה סכות ומצעים שא"י למבול תצא מתחת בעלה כדי שלא יבטל מפניה ורביה:

המטב"ן וכתב ח"א אכ"ר יצא לה פקס (עבול כמו פטיו עושין ל"ע כ"כ"כ פשטות על כרול וכו')

קמה דיני מראות הדם וכו' מעיפים :

א כל (א) מראה אדום בין אם הוא כרה הרבה או עמוק מטמאים וכן כל מראה שחור ואין פהור אלא מראה לבן (ב) וכן מראה בירוק אפילו כמראה (ה) השענה או הוהב וכ"ש הירוק ככרתי או כעשבים (וכן מראה שקרין בל"א בל"א בכלל ירוק הוא) ואפילו יש בו סמיכות דם והוא עב הרבה ואפילו

מסור מדברי אביו כר"א נססקיו נפ"נ דמה ח"א דלתא ס"ד דף י"ד ע"א כמה אמוראי דלא חו דמה פגום דלא נקראין בשם

במאס דף י"ט ע"א וכתבתי וכפ"י סתו' כד"ס סרוק ס"ע"כ (א"פ"ג דק"ל כניס סלל דמעכרין כמימי בשר עלי וכו' חמין חלקן בין ס"ס טעיס למראס דלמיטת ואין לט בקיאים במראס סממאין לכו ולא סממאין אלא לכן וירוק פגום דליא לכו טעיס (לדמיטת כלל) לעור וסכ"כ סרמנ"ס נפ"ס

פרוזי השובה באר היטב

קמה (ה) הששה - או אחריו או חלמון בינס כ"כ הפוסקים ע"ך וכתב הע"ו דמותר ככ"י דאפילו אינו לכן לנמרי אלא כמראה בגד לכן פוסל עליו אבק שהוכסה לבטיחו מותר דאין שחרורית כזה כל ממראה אדומות וכ"כ ס"ך וכתב הכ"י אמלא כתוב שהאשה שיאסה ממנה סמיכות לכן ועב לאחר שרחלה במרחץ כמו ב' וג' שעות היא טמאה שדרך הדם להחלץ מחמת רחיצה וכהן סת"ו סדכרין חשמים הם וחומר יחירה היא זו שלא מצינו כן בש"ס ופוסקים והמחמיר יחמיר לעמו ולא יורה כן לאחרים כלל - עד המציא הכ"י חומר אחר דכשיבאו מראס ירוק ולכן לפני המורה בעודו לה לא יורה בו דבר עד שיתייבש ולפסגים אחר שיתייבש ימלא אדום בקאותיו והשינו עליו סת"ו והע"ך ופסקו דאין נוסגין ק כלל ע"ש (ועיין נפ"ו ס"ק א' שכתב דא"כ מה זה שאמרו בסיומן קפ"ו באשה שאין לה וסת שהבדוק עצמה לפני חשמים מס מועיל הבדיקה כיון שצריכה לסמחין עד שתייבש ובעודו לה אינה יודעת כלום עכ"ל ולא הבנתי הלא הבדיקה מהכי באס שלא מלאה כלום וק"ל):

דלאו דעתה פגום סרגשת סתם וכרי סמטין אסכרה וכו' ומייתי סתא טלה כמטאר ר"ס בגות טוחים ומכ"ס שלא נובל לסקל לכתיר למתן פתח ע"כ משמים ירחמו עכ"ד ע"ש - ולכאורה ה' לספר לפי מה שכתבתי לשל סק"כ בשם חשונת שיכת זין דלפי ח"ס האמנת לומר שראשה ג"ס מחמת קשמים ולא אמרינן שיוסיכונס בלחר סייט כיון דהיא מלחא דעבדא לגלוי ס' וא"כ סכא כנ"ד ולא עבדא לגלוי סכרי כלל אמרתם סוס פליג בנתולים וכן פגום אמרתם במרגשת פגום יוצא ממקור דעיני לה כרואה מחמת חשמים ממרחוי לומר דאינס האמת אך לפי סברת ס"א ח"י סטיר):

קמה (א) מראה אדום - עיין בחשונת גנעת שאלו סי'

ס"ג שכתב דכסם שכליל דמס למראס סמא וניס סכוא יבש גראס סכוא אראס עכ"ד י"ס לסקל ולטטר ע"ש [ונסטר לבזבי סד' ס' ע"ה כתב עליו אכל אס אחר שראשו ביוס רחבו עד כפסס אחר שעה ורואה ששחנס ממרחויו סראכנס י"ס (למסרו ע"ש וע"ל סק"ג) *ועי' כ"ש"ס' ק"ז סוף ס"ק ג"ג דענין דרוקא אס כלילס סמסקא לוס כו' אכל סכא דליחזקא ודאי טמא ע"י רחייס כלילס אט"ג דחורס וראתו כיוס וי"ס לו מראס סכור אין לסקל ע"כ) *ועי' כ"ס"ע בשם ע"כ שרס סוטע לזכע נרוי"ן שא"א כעין קליסס ערמוניס וכמו סמק סקל"י סכוא סכור ואין ל"ל ככס לפי סכוא לפי טוס ללדמיטת כו' ע"ש וס"א ח"י סאלה ואס ככתב ודאי כאלס ועכ"ן ח"א ס' מ"ד ע"ס: (ב) וכן מראה ירוק -

בש"ל ועיין ח"א ס' מ"ד ע"ס: (ב) וכן מראה ירוק - כ"כ ורס"ל כתב בירוק ג"ע כי מהר"ם עיין כתב בחשונת בשם סדחילס דלסרין נס בירוק ע"כ אין לסקל כמיסדת אס סכא כמראס סעוס ומכ"ס כמראס סוכב ללא ח"כ י"ס ג"כ דרדיס אחרים וסכרות טוכיותו שליו נחות ואס מלאס מראס הירוק סוס ע"י סרגסס כ"ל לסממר ואס על סרגסס מלאס כסס כוס י"ס לסקל ואס כקטח סמנס בלי סרגסס קחה מראס זו אינו י"ס לזכר כ"י וכד וסכל ל"ס רח"ה ספרין עכ"ל - [ועיין כ"ס"ע שכתב עליו וסלחרוניס סממיו זס אלאס דלא ס"ל כ"י מ"מ בעל כסס יחמיר לפטס לפי רח"ה סמנין עכ"ל] - ועי' כמסכת ח"ס ס' קמ"ס שסכססן בלח"ה סכר סמלאס בעד סכדיקס כעין מראס אדומס וסאלס למס ועיסר אי צ"י לבעלס לסממיר ע"ש דלא גרע מכהנס סכורס כס חכס (לשל ס"ס קע"ו) או דילמא לאו כל כמיניס לססקיע סגנוד לזכ"ה - וסלרין כוס ומסיק דודאי רשאי לסממיר ע"ש כיון סכן דרכן של פרוש"ס וק"י דכשט רישאין לא ס"ס עיין מחכנג כפ"י סת"ו מ"מ אכרין רגיל סכא זס סממיר לסיוס פרוס וסכ"ד זוקי ת"מ כל זמן סמוקיין וס' ואס שאלו אכרי לטרויטן של אלוד וסויד שזו לנכסלס - סכא סדין כל מדגרות פעלות ענדת כסס סממס סכא לזכ"ה וק"י (ג) סממ"ס - עכ"ס מ"ס עד סמניא סכ"ה כו' - ועי' כמ"י וכתב"ס אסס כס חלקי על סכ"ה ודחולס מון ככתב כמסכת ס"ל ס' מ"ו דלפ"ו אס רחס סכורס כס"ס לה וס"ס לו מראס סכור וסל"כ כסממיר כסס מלאס מראס עמא ספוסס וסלוק ססוד כתר י"ס מן סגף כן לעמא לו לסטר ע"ש ועיין כמסכת סכות יעקב ח"כ ס' ע"ד סלוק עליו כוס אך ככתב ס"ס שאין רחייטו מוכרח נס סת"ד סכ"ס עס סת"ל כוס ועיין כאלילס ועכ"ן ח"א כוס"י י"כ - סכתב דמסמ"י לפעבר שוכל כדעת אביו ו"ל דעתו לסממיר דכי איחמיר סדך למראס סמא אחר סיכס י"ס לכורית דמסמ"י זל"ג דכ"י סרס טו לסתיר ולדולח לא חייסין ומכ"ס רחייט מלפ"ל ס' י"כ סוף ג' נ"כ כוריק ע"י סלוק - דלמריין אבני כסממ"יכו וכ"ס סכא דלא עכ"ד כוס מעכ"ס ע"ש - ומ"ס כס"ס לא סכונס כו' סין כספר נחלס סמ"ל כמס ד' ק"י כד"ס ר"י רח"ה סממ"י ח"א ס"ס ע"כ - אך לע"ז כלל"ס אין סוכנס לי דגרי סת"ו כוס סכ"י כס"י קט"ו ס"ס ח"א לרח"ה כלילס

יורה דעה הלכות גדה קפה

רב

באר הגולה

הינישה שנפתח מקורה ובדקה (ד) מיד ומצאה (ה) טראות הללו שהורה :
 הגה וכן עיקר (ג) וסור ללא כיש מהמירין לעמאלה אם יש בו סמיכות וסוף טב (תי"ס סי'
 רמ"ו) ואם הרניסם שנפתח מקרה ובדקה מיד ולא מלאה כלום ע"ל סי' ק"ג) :
 ב' הנאמנת אשה לומר כזה ראיתי ואבודתיו אם הוא טראה לבן או ירוק
 שהור ה"אבל אם הביאו לפנינו דם והחוקקוהו בטבא או 'אפי' נסתפקנו אם
 הוא טמא או שהור והיא אומרת חכם פלוני פיהר לי כיוצא בזה אין
 (3) (1) סומכין עליה : ג' להכניכה שפופרת והוציאה בה דם שהורה ה"וכן אם
 ראתה דם בתתיכה אפי' היא מבוקעה והדם בבקעים בענין שנוגע בבשרה
 שהורה כיון שאין דרך לראות כן *וכן אשה (ג) שנעקר (ז) מקור שלה וכמין
 תתיכות בשר נופלים בבית החיצון שהורה : הגה אסילו (ד) (ח) ראתה דם כל זמן
 שהחתיכות זכות החיטון שלה פסורה דתלינן הדם בתתיכה זו האויל וידעה ודאי שנעקר
 מקרה וממנת מכה היא (כ"מ בעור ורביט ירוחם) : יהוא שהמילה הרתיכות בבים
 פושרין ולא נטחו ודווקא תתיכות קטנות דומיא דרשפופרת *אבל תתיכה
 גדולה טמאה אפילו לא ראתה כלום לפי שא"א לפתיחת הקבר בלא דם
 אפילו **בנפל שלא** נגמרה צורתו : ד' *כל (ט) דם היוצא מן האשה בין לה
 קים לס וסגרה כו' יבטיח שם דף כ"א ע"ב ונסתם המסקנה בגמרא שם דף כ"ג וכסורש ברא"ש שם גמס רבינו שמעון *סור
 גמס מטעם שגמס רבינו שמעון *מדיו ילא ממנה נורה גריה כעין קליפות דכסעף שאר זה *בט"ו כספך כס' *סור מהא דק"ל
 רבינו יוסף נב"י שם דף כ"א ע"ב *בטיח דר' יוסי בר אביוה מר"א ונסתם שם דף כ"ג ע"א

פתחי תשובה באר היטב

כלל כמ"ש ברא"ש שם אלא דכדיקה היא שהיה למחר ענ"ס
 שם ס"ק כ' ומלאתי נח"ד שהגיה בזה (ו'ז"ל דס"ל לכת"ז
 דברע"א שם ק"א רק אנדיקס שלאחר תפתיש וכמ"ש שם ס"ק ג'
 גמס תשובה מהבנה שנסתפק בזה) : (ד) מיד * סינו נשך
 שיעור וסח (כמבואר לקמן סי' ק"ן סג"א) ח"ד (ועמ"ל סי'
 ק"ג סק"ס ודו"ק) : (ה) מראות הללו טפורס * עיין בהשגות
 גמס שאלו פא' ס"ו בלשם שהגיה שנסתם מקורה ובדקה
 חיבך בתלוקה ומלאה כהם גדול ממלאה טפסור רק שנתוך
 סתם סיס כמו נקודת הדומה קנטס כמו עיסת הגדל והחלוק
 סהוא לא סיס כדוק ויש לספק אם לתלות הרגש במלאה סתם
 כמו במלאה טפסור או לתלות התראה טמא בדם מאכלות
 כיון שהוא פחות טבגרים וברגש במלאה טפסור לבר וסמ
 דעבורם דתלינן הרגש במלאה טפסור והדם במאכלות ע"ש
 באורך וסם בסוסו כתוב גמס שגלון טוכר"ר מרדכי ז"ל
 מתיקטין שספק כספק זה ועמ"ל סי' ק"ג סק"ז : (ו) סומכין
 עלים * ענ"ס מ"ש וכן אשה כו' אין לה להטחן על חמרתה
 כו' ועי' בס"ט שכ' דאסילו על עמסה אינה יוכלה להטחן בזה
 כגון שידעת שזוה עיבר לה החכם ורביב' לבראוח גמס עיבה
 לחס * ועי' בתוס"ש שכתב דאסילו אם היא מניחם דם
 בראשון ואומרת זה שזוה כזו עיבר לי סחכס דאו ליכא
 למיחש שחא עתה גרמיוטה מ"מ אין סומכין עלים ע"ש
 ומ"ש בס"ט יוכל לראות דמי אשתו * עיין בספר חכמת אדם
 כלל ז"ס שכתב דאם אירע לה שאלס נטען סכנילס ארט יוכל
 לסרורח מלאר דליהחוק ליטורח ע"ש ועי' בתשובה חת וליור בי' קכ"א : (ז) מקור שלם * עיין מענין זה בתשובה שנות
 יעקב ח"א סי' ט"ס וח"ב סי' מ"ה ובתשובה כמה לזק סי' פ"ו ובתשובה טב ועקב סי' ל"ו
 ובספר באר יעקב כהם סגונות בלכר ובתשובה ח"ג סי' מ"ו ובתשובה סי' יטובס חלק יו"ד סי' ו' ובתשובה זמחן
 יוסף ח"ד סי' י"ב ובשאלות יעב"ן ח"ב סי' ע"ג ובט"ז קמ"א סי' ג"ח ובתמינח סי' פ"ט ופי' ק"ד ובתשובה כרית
 אכרסס כקונטרס פתחי גמס ובתשובה מעיל לזקה סי' ל"ד ובתשובה שגן חקת חלק ג' סי' כ"א * ובתשובה תפלים
 זני חלק יו"ד סי' כ"ב [ובתשובה חסם טפסר סי' קמ"ה וקמ"א וקמ"ג ובתשובה משכנות יעקב סי' מ"ז] ומסני שניר
 זה וכוונתו זו לא יתן רשות לכל מורס לפסוק כדיון כזו ב"א לגדולי סודר כמבואר בתשובה גורע כיהודל סוף סי' ס"ח
 לכן לא הנאחו הכל באריכות : (ח) ראתה דם * ענ"ס ע"ש גמס ע"ו ועי' דוס דוקא כסכתחיהס נפלא לנית כחטון
 כשעת וסחם אכל אם נפלא קודם ונסעת וסחם ראתה דם טמאה * ונשך ס"ק ח' החמיר בזה לפי אם רואה דם בתתיכה
 שנעקר ממקורה כשעת וסחם אכל כסכתחיהס נופלות ממנה בלא דם טכורס ל"ע ע"ש ועמ"ל סק"ו ודו"ק : (ט) דם *
 כתב בתשובה כו"ע סי' קכ"ו דאשם שראתה קרעין ונאכז בלא נדיקה אש נימוטו דמותר טעמס ס"ס טעק אש סוף חחם

(ג) סומכין * וכן אשה זו שמוסקת בדם שלה אין לה
 לסמוך על חברתה שהראתה לה דמה ואמרה לה כדס
 זה שג"ר הראיתי גמס אני לפלוני חכם וטיהר (מיהו אי
 אומרת דס זה או כהם זה עיבר לי סחכס נאמנת)
 וע"ל סימן קס"ה ס"ג בהג"ס וכחכו סחוסקות דיכול
 לראות דמי אשתו ומניחם מרש"ל : (ג) שנעקר *
 כתב הג"ח דל"ע לענין מטעה אש יש להקל בזה ע"ש :
 (ד) ראתה * כתב הג"ח משמע דס"ל ללא בענין דבדקה
 בשעת שנעקרה ולא נהירא אלא דוקא בענין דבשעת
 נפילתה לבית החיצון בדקה ולא ראתה שום דם כלל
 אלא דאח"כ כשהיו זכות החיטון לא היחם פוסקת
 לראות כל זמן שאותן החתיכות זכות החיטון וטיהר ר"ש
 וכו' ע"ש ועיין בתשובה מהר"ם מלובלין סימן קי"א
 וסק"ז השיג על הכ"ח בזה וכתב דאין חילוק בין שעת
 נפילתה לאחר נפילה דמה שיעור יש ליתן בזה אימתי
 מקרי בשעת נפילה או אחריה גמס ספק להקל בכלן
 אפי' היא שעת וסחם דלא אסרס החורה אלא כשהמקור
 נשאר במקומו והדם יולא ממנו משא"כ כאן שהמקור
 עזמו מולך הדם עמו ואין זה דרך ראיה סחסרס
 החורס ודלא כהכ"ח שכתב שאינם מותרת אלא בין

יורה דעה הלכות גדה קפה קפט

בין יבש טמאה נולא עוד אלא אפילו יצא סמנה צורת בריה כמין קליפות
או כמין שערות או כמין יבחושים אדומים (ה) (י) טמאה והוא שיהיו נמוחים
בתוך מעת לעת ע"י ששורים אותם במים פשוטין וידו המים פושרים כל
משך מעת לעת שהם בתוכו ושעור הרימום כמו מים ששאבו בקיץ שהגדר
או שהמעין ועמדו בבית שחם הבית בחמתן וכחיתום של אלו כך הוא
שיעור פושרין בימות החורף (וסתם פושרין אינם חמין יותר מחמתות סרוק (ריעב"ל
ס' המסלה) ואם הם קשים כ"כ שאינם נמוחים בתוך מעת לעת מהורה אפילו הם
נבחים ע"י מעוך שממעכן בצפרניו (ואם מעכו בצפרניו ולא נימחו מארס וא"כ
לכדוק פ"י שרייה) (המ"מ ס"ס וכו"כ הנ"י נשם הרשנ"ל): ה' גבר"א שאם לא נימדו
מהורה בזמן שהן יבשים נמורים שאין עמהם דם כלל קאבל אם יש עליהם שום
לחלוח דם טמאה: (גנה"ס"ה א"ס נחמטנו או נימחו קאתן וקאתן לא נימחו דממאס
פסקי מהר"א סימן מ"ז) (יא) מיהו נ"ל דאם נדקה ג' סעמים כל מה טרחא ולא
נימחו כלל טוב א"ל לכדוק מה שיהא רואה אח"כ כדך זה עכ"ה הוחקס שדברים אלו אינן
דס רק בליים מטכס שגופס דווקא גאשס ש"ס לס (ו) וסת וסלל גשעת וסתס כמו שנתבאר
גני מכה לעיל ס' קפ"ז: ו' רבטה דברים אמורים שצריך בדיקה בשרייה במסלת
כמין קליפות ושערות אבל חתיכות דם אע"פ שקשה ואינו נימוח טמאה
(ז) וי"א שגם לזה צריך בדיקה בשרייה האם היא חתיכה קפנה כשיעור
שפופרת הקנה דק שבדקים:

גמנה שס דף כ"א
ע"ל וי' יבחושין
יפשושין יבחה רחש
לקיט שס דף כ"ב
ע"כ וכתב נכריות
שס עניינא שס ולא
נסעיא ולחמתא
סכר"א שס נשם
סעיף וכו'
סרס"א נש"ס אשס
נכריותא וכתב
קסרס"א נש"ס
וכ"כ ס"ס גשמו
נש"ס רסור נש"ס
סרס"א וכו'
סרס"א נש"ס
וסניא ראות לנריו
וכ"כ מדברי סרס"ס
שס נש"ס וכן ס' י'
ס"ס שס נכריו ששס
שס נש"ס וס וס
סכס"ס סרס"א וי'
ירחס כפכסו דעס
סמו הנ"י כיון
דשיעור חתיכה גדול'
לא אחרס לן
וסעורא דספופרת
דסיו קענכ ס"א
גופל לא אחרס
א"ס עכ"ה א"ס דק
סלכ"א לוינן לחמתא
עד סמסא כשיעור
דק מן סדק"ס וכינר
מכאן י"ס לה דין
סתיכס גדולס כדלעיל סעיף ג'
אממ"מ דר"ל וכו' וס"א שג"ל וסל"ל כמוך ימי
שנשס וסרס"א כמוך ל"ס יום (לח"ס ס"ס דף
פ"ז ע"ל כמוך וכו' מנכסס ד"אן אשס קונכס לס וסת
עד סמקכס לס ג"פ ש"ס דף ס"ג וכו' סמו' דף ס"ד
נר"ס לספסר רחשס וס' גכס נש"סס כ"ססס לסדס
לרל"ס וכו' וס"סס וכו' וס"סס וכו' וס"סס וכו' וס"סס וכו'

קפט דיני אשה שיש לה וסת קבוע ושאין לה וסת קבוע ובו ל"ד סעיפים:

א כל אשה שאין לה וסת קבוע תיששש (ה) ליום ל' לראייתה שהוא עונה
בינונית לסתם נשים ואם יש לה וסת קבוע לזמן (ג) ידוע סך' לך' או סכ"ה
לכ"ה חוששש לזמן הידוע: ב' כיצד קובעתו כגון שתראה ד"ם ובניתהם ג'
זמנים שווין כגון שראתה היום ולסוף כ' יום פעם אחת ועוד לסוף עשרים יום
ועוד לסוף כ' יום וזה נקרא וסת ההקלנות ולכך צריכה ד' ראיות שראייה ראשונה
אינה כן המגין לפי שאינה בהקלנה יואפילו קודם שקבעתו ג"פ חוששש שמיד
אחר (ג) שראתה פעם אחת לסוף כ' חוששש מכאן ואילך כשיגיע כ' וכן בראיית
סתיכס גדולס כדלעיל סעיף ג' אממ"מ דר"ל וכו' וס"א שג"ל וסל"ל כמוך ימי שנשס וסרס"א כמוך ל"ס יום (לח"ס ס"ס דף
פ"ז ע"ל כמוך וכו' מנכסס ד"אן אשס קונכס לס וסת עד סמקכס לס ג"פ ש"ס דף ס"ג וכו' סמו' דף ס"ד נר"ס לספסר
רחשס וס' גכס נש"סס כ"ססס לסדס לרל"ס וכו' וס"סס וכו' וס"סס וכו' וס"סס וכו'

באר היטב פתחי תשובה

וסת לוסת פ"ס: (ה) טמאה - ואם יש לחוש משום ולד
טמאה לידס ג"כ משום טומאה נקנס אפי' לא היחס
במזקת משוברת כדלקמן סימן קצ"ד ס"ס ע"ד: (ו) וסת -
כתב הס"ד ג"ע דלא נמצא בשום מקום ופוסק דמתלק
הכל בין שעת וסתה או לא ול"ד לדלעיל סימן קפ"ז
ס"ס דסתס כיון דרואס דס להדיא לא חלין במכחס
גשעת וכחס. מעטס דל"כ לא הסיס עמאה לפולס
אכל סכא סרי אינכ דרואס דס אלא דברים יבשים
סלכך אפי' גשעת וסתה עכורס ול"ע טוב מלחתי
במ' אפי' דנרני ח"ל ולי' כיון שפיקר סעס דלוינו
דס רק נרירס סכורס אף גשעת וסתה דלף גני דס
מכס ס"ל לרמכ"ס ורשנ"ל דספורס אף גשעת וסתה
דקי"ל וסתה דנכנן וכ"ס נכ"ה"ג דספורס לכ"ע סכ"ל:
(ז) וי"א - כתב הס"ד דבירושלמי מוכח להדיא
כסברא הרשונה וסס לישנא דש"ס משמע כפי פ"ס:
(ח) ליום - שיינו לחותו יום סמח"ס ע"ד: (ג) ידוע - וס"ל
למעס לסחס שנסס סה"ל ל' יום סלל וכן סידוע לחוד
כיון ש"ס לס וסת קבוע - ע"ז: (ג) שראתה - פעם
עניס לסוף כ' לרל"ס רשעוס

א' לא ואם נמצא לומר טמאה אדום שמה לא יום נשח ואע"פ
סמכסס לומכס סרלחס מקודס ש"ס אדום מ"מ כיון ש"ס מרל"ז
לחוס סכ"א סכ"ר סלל סל"ן אלו כק"אין חכ"ס סק"א כו' ע"ס וס"י
נש"ס סאלק על וס דלא חכ"ס ס"ס דכ"ו סכל מסס אד"ס א"ס דס
דס ס"א לו לא ע"ס עד וס' נחשכס נג"י ככונס חלקי"ד ס'
כ' (ונחשכס מ"ס ס' ק"ס וקע"ז): (י) עמאה - ע"י נכשוכס
דחך כ"כ ס' ס"ח סכמך דווקא כסכ"כ חסין וכיו"ל יזל"סס מנכס
לכד וק"א א"ס סרלח ק"ת לוכן מ"מ סס עיקר אכ"ג כסלונן עיקר
וסעק נקודוס או שירסיס סל"דס כו' ע"ס עד - ולענ"ד נרניו
ג"ס טוב מלחתי כסל"ס יעב"ז ח"א ס' י"ג סכ"ג עליו וסל"ך
לכ"ר דכל לחוס סכ"כ כולס מנכס ס"א: (יא) מיהו כ"ל
ט': כמך כסכר עמודי ככ"כ סכ"כ סכ"כ סכ"כ סכ"כ סכ"כ
מל"ד נסיב ח"ל ונרלח דלף סרלחס א"כ דס עמו סכורס
דע"י ג"פ סמחקס דמכס כונסס וחלין כס כמו נכמס דסלל
כיון וסת לוסס ח"ס נכמס דוק"א ס' כסרל"ח עמו דס גמור וסת
נשאלק קשיי"ס סכ"ך (כונ"ל כ"כ סס סק"ז) א"ס ע"ז ע"ס עכ"ד:

קפט (ה) ליום - שיינו לחותו יום סמח"ס ע"ד: (ג) ידוע - וס"ל למעס לסחס שנסס סה"ל ל' יום סלל וכן סידוע לחוד כיון ש"ס לס וסת קבוע - ע"ז: (ג) שראתה - פעם עניס לסוף כ' לרל"ס רשעוס

יורה דעה הלכות נדה קפ"ט

באר הגולה רכ"א

הימים שהיא לימים ידועים לחדש מיר אחר שראתה פעם אחת ליום ידוע לחדש כגון כ"א או כ"ה בו חוששת לפעם אחרת לזה היום ואסורה לשמש כל אותה העונה וה"ה לשאר מיני וסת שצריכה לחוש להם כן. חוץ מוסת הדילוג וכמו שיתבאר בס"ד זה ולא אמרו שצריך לקובעם ג"פ אלא לענין עקירה שכיון שקובעתו בשלשה פעמים אינו נעקר בפחות מג"פ שכל זמן שלא עקרתו ג"פ צריכה לחוש לו אבל ליאסר אפילו בפעם אחרת חוששת לו פעם שנייה וסדרו אע"פ שחוששת לו נעקר בפעם אחת אפי' קבעתו ב"פ שאם ראתה ב' ימים ליום ידוע ובשלישית לא ראתה אינה חוששת לה עוד: ג' אם קבעה וסת (ד) לשעות ולא לימים אינה חוששת אלא שעתה בלבד והוסת הזה הוא נעקר בשעה אחת ואפילו בלא בדיקה: ד' עוד יש חילוק בין קבעתו ג' פעמים ללא קבעתו ג"פ שהקבוע "אע"פ שעברה עונתה ולא הרגישה אסורה לשמש עד שתברוק ותמצא מהורה ושלא קבעתו ג"פ אם הגיע זמן הוסת ולא בדקה ולא ראתה כיון (ה) שעברה עונתה מותרת ועונה בינונית שהוא לל' יום דינה (ב) כוסת קבוע: ה' פעמים שתהיה ההפלטה שקובעת בהם הוסת בדילוג 'כגון שראתה היום וראתה שנית לסוף ל' ושלישית לל"א ורביעית לל"ב (ג) קבעה וסת לדילוג של הפלגות 'בין שהרחיקה דילוגה הרבה בין שלא הרחיקה אלא יום א' קבעה וסת לדילוג השנה שבכל ענין שתהא משהו ראיתה קבעה לה וסת: ו' כשם שקובעת וסת בהפלגה מימים שזים ושאינם שזים כך קובעת 'בימי (ז) החדש (ד) ובימי השבוע שזים ושאינם שזים כיצד ראתה ג"פ בא' בשבת או בה' בשבת או בא' בניסן ובא' באייר ובאחד בכיון או בה' בניסן ובה' באייר ובה' בסיון קבעה לה וסת בא' בשבת או בה' בו ובא' בחדש או בה' בו 'אע"פ שאחד מלא ואחד חסר אין מדרקין בכך: ז' כיצד קובעת בימי החדש בדילוג כגון שראתה בט"ז בניסן וט"ו באייר וי"ו בסיון לא קבעה וסת עד שתראה בר"ח (ח) בתמוז שאין ראייה ראשונה מצטרפת כיון שאין ההפלגות שוות 'ומירו אם היה לה וסת קודם שהתחילה ואח"כ שינתה וראתה בדילוג ג"פ קבעה וסת בדילוג לפי שאף (ט) הראשונה בדילוג ראתה וסוף לר"ס קובעת ג"פ כיון שג' נשים 'תום' ס' ריש דף ס"ד דקביעותה נדה וכן כתב הרא"ש שם נספחו וכו' נספס אצ"ח כ"ח כן תפלוגה אצ"ח וס"פ בלוט' דרכ' וסמאל וכמו שז"ל ע"פ ס' לכו"ח א"ל שם וכדמשי לח

פתחי תשובה

באר היטב

חוששת מכלן ואיך כשיעני יום כ' עליטי. ט"ד: (ד) לששח. פירוש אחר שנילחם או שאר דברים כיוצא בהן שרגילה לראות מחמת אותו זמן. ט"ז: (ה) שזכרה. כתב סמ"א אע"ז דנסימן קפ"ז פסק באין לה וסת זריכה בדיקה לפני חשמת כחן מיירי ט"ש לה כבר וסת אלא ששינתה עכשיו וסת חדשה ולא קבעתו ג"פ (וכנה"כ כתב דז"ל דמשמע דמיירי אפי' בתחלת קביעותה אלא י"ל דהתם מיירי שאין לה וסת כלל וכל פעם היא מוחקת נדוואם אהל כחן י"ל לה וסת אלא שאינו קטע): (ו) קבעה. כתב סמ"א דלדעה הראשונה כפ"ז בעינן כחן שד ראתה בל"ג וכ"ס ס"ט"ד וכתב שד וס"ס דילגה למרע כגון ראתה שניה לסוף כ"ס ושלישית לסוף כ"ח בכל ענין שמשנה דילוגה קבעה וסת לדילוג. חס פשוט: (ז) החדש. כתב הרא"ה לא לקידוש סחדש ולחקיעת שופר שלנו אלא למולד הלכנס אהל ה"ך הכיח כמה פוסקים דעיקר חלוני בקביעות ג"ד מה שז"ד שלמטה פוסקים מסכימים עמהם למעלה פ"ס שחופס דעה זו עיקר: (ח) בתמוז. ואז תקבע וסת בחדשים לדילוג וזריכה אה"כ לחוש לי"ס באב ולכ' באלול וכן לעולם. ט"ד: (ט) הראשונה. והיינו כגם דילוג הראשון ס"ה בשום מה שאר הדילוגים כגון שהיתה רגילה לראות ביום עשרים ושינתה לראות ביום כ"א וכ"ב וכ"ג דאף ראית כ"ח

יורה דעה הלכות נדה קפט

אותה שדילגה מוסת הקבוע לה י"א שאע"פ שלא ראתה אלא בט"ו בניסן וי"ו באייר וי"ז בסיון קבעה וסת וחוששת ל"ח בתמוז וי"ט באב וכן לעולם ויש לחוש לדבריהם (י) ולהחמיר: ח' ראתה ג"פ בג' חדשים בדילוג וחזרה וראתה באותם דילוגים עצמן אם נחנה כן ג"פ ה"ו וסת קבוע לדילוג חלילה ביצד ראתה מ"ו בניסן וי"ז באייר וי"ז בסיון ותורה חלילה וראתה ט"ו בתמוז וי"ז באב וי"ז באלול ועוד חזרה וראתה ט"ו בתשרי וי"ז בחשוון וי"ז בכסליו קבעה לה וסת לדילוג חלילה (יא) (ו) וחוששת לעולם ט"ו לחדש זה וי"ז לחדש זה וי"ז לחדש זה: ט' ראתה בא' בניסן ובא' בסיון ובא' באב (יב) קבעה לה וסת לר"ח לדילוגים אבל ראתה בא' בניסן ובא' באייר ובאחד בתמוז ובא' בסיון לא ראתה לא קבעה לה וסת: י' ראתה ט"ו בניסן וי"ז באייר וי"ח בסיון לא קבעה לה וסת (יג) שסירגה בתורש השלישי ולא ראתה עד י"ח בו: י"א דילגה (יד) פעם א' או שתיים אינה חוששת לדילוג אף על פי שחוששת לשאר וסתות בפעם א' י"א לכות הדילוג עד שתקבענו: י"ב וסת הסירוג ראיתה ראשונה (ז) כן (עו) רמגין לדברי הכל ואע"פ שדרכיקה ראיותיה

לא כדלמעלה פקו' דבש ר"ח והלכתי וכו' בהג"ח במס' וסת לחוש ולהחמיר כדבריהם גמ' כ"ס והר"ח והרמב"ם דבש ט"ו ר"ח לפלוגת הדרכים מאל ולע"ז דחמו סירוג פסקו שבוין כן סבור וסוף פשוט עבריות' דף ס"ד ג"ח פקוד וכ"כ הרמב"ם דח"ס ודיוק לה פקדייתא דכיתה לעולם להיות רואה וכו' להלכתי כסדר נטלו במס' אגודה

1234567

באר הדיטב פתרי תשובה

כ"א מן המנין כיון שנס הוא היה בדילוג שזה כמו האחרים ודלא כדדרישה שכתב שהדילוג הראשון ח"ט להיות שזה עש שאל הדילוגים ואינו נכון כלל כ"כ הט"ו וט"ז: (י) ולהחמיר ככתב הט"ו יש לחמוס דהא גם לדעה הראשונה יש תומרא אחת דהיינו אם יש לה חשש ב' וסחות דאינו נעקר אחד מהם אלא אם יהיה השני נקבע כח"ט סיג בחללת ההג"ה וא"כ לדעה האחרונה כאל דנקבע ג"פ וסת הדילוג ממילא נעקר חשש וסת הכ' שיש לה ואינה חוששת לו עוד ולדעה הראשונה לא נקבע עדיין והיא חוששת גם לשני ע"כ כתב הב"ח דלענין זה קי"ל כדברא הראשונה דהיינו השור צוה שכתב שהרא"ש פסק כשמואל שהיא סגרא קמייתא כאל ובפ' שור' שנת ד' וס' כתב הרא"ש בדף ח' דקי"ל כרב דהא וז"ע עכ"ל: (יא) וחששת ככתב הב"ח דה"ה ג"פ וב' חדשים חוזר חלילה נמי הוא וסת קבוע כגון שראתה ט"ו בניסן וי"ז באייר וט"ו בסיון וי"ז בתמוז וט"ו באב וי"ז באלול קבעה לה וסתה בדילוג וחוששת אח"כ לס"ו בתשרי וי"ז בחשוון וט"ו בכסליו וי"ז לעולם וכתב הש"ך דכאל בין לרב בין לשמואל פגי ג"פ דכיון דראתה ג"פ נט"ו ונ"ט ב"ז ונ"ט ב"ז ה"ל כראתה ג"פ צימיתחדש כצוה ודלא כדדרישה דכתב דלשמואל נעיין שראתה ג"כ ב"ח בתמוז ואח"כ ג' חדשים שלאחריה י"ו וי"ז וי"ח עכ"ל: (יב) קבעה ככתב הט"ו וזה ל"א דעיקר ו' אבל לדעה הראשונה דריכה שראתה עוד באלול אבל הש"ך ס"ל כיון דהכא ראוותיה שוים לעולם כר"ח פגי ג"פ לכ"ע (כדלעיל דעיקר ו' בראתה מר"ח לר"ח ומה לי מר"ח אחד לב' או מא' לב' וכ"כ ב"ח): (יג) שסירגה ככתב הש"ך אפילו היה לה קודם לכן וסת קבוע ליום י"ד לא אמרינן כיון שראתה עתה ביום ט"ו וי"ז דקבעה וסת אלא נעיין שראתה ג' ראיות מלבד ראיה ד"ד והלכך זו שסירגה ל"ח לא קבעה לה וסת וכתב הב"ח אפילו חזרה וראתה י"ט בתמוז לא קבעה לה וסת לדילוג כיון דלין דילוגים שוים מיהו כראתה כיון דראית י"ו באייר מראית ט"ו בניסן ה"ל בהפלגה ל"ב יום שזה להפלגה י"ח בסיון מ"ו באייר דהוא ג"כ ל"ב יום דניסן מלא ואייר חסר חוששת להפלגה זו וכשחראתה ב"פ בתמוז דה"ל נמי הפלגה ל"ב יום מ"ח בסיון קבעה לה וסת דנ' הפלגות שוים דל"ב יום גד' ראיות ע"כ: (יד) כפס' כתב הש"ך דמדברי הדרישה משמע דאף ביש לה וסת קבוע נט"ו לחדש וראתה אח"כ ב"ז וכו' ס"ל לרב דקבעה וסת לדילוגים ודוקא ביש לה וסת מכ' לכ' ושינתה בדילוג ס"ל לרב דלא קבעה וסת לדילוגים ולוחא דנשדתי משמע כפ"ס דאפילו ביש לה וסת ליום ס"ז לחדש שדיין ליום ס"ז לוסת שלאחריו וכן פרש"י שם להדיא עכ"ל: (טו) המנין פירש הש"ך כגון שראתה נחתלה בר"ח אדר ואח"כ בר"ח ניסן דאע"ג דהשתא ראתה מחדש לחדש אם שוב ראתה בר"ח סיון ואב קבעה לה וסת לסירוגים דהשתא חוינן שסירגה מב' חדשים לב' חדשים והט"ו פירש דהיינו שראתה בר"ח ניסן ובר"ח סיון ובר"ח אב קבעה לה בר"ח לסירוג שאל"כ אינה חוששת אלא לר"ח השני ולא לר"ח אלול וכן לעולם וכאל הוי ר"ח ניסן מן המנין לכ"ע כי בו יש ג"כ שייכות הוסת ע"כ שהיא ר"ח וניכר הוא כו' ע"כ (מיהו כהיה לה וסת קודם לכן כגון שראתה בר"ח שש ובר"ח אדר ובר"ח

ראתה ב"פ אז מ"ת חששת לכ' אלול ע"ס: (ו) וחוששת עכ"ל דבש ש"ך דכאל בין לרב בין לשמואל כו' וע' כסדר שפ"ס שכתב דלין דכרי מוכרחים הולך גם כדון זה יש להחמיר ולחוש לחומר שני הדעות ע"ס: (ז) מן המנין עכ"ל מ"ט מיהו כהיה לה וסת קודם לכן כו' ועמ"ד ש"ך דכ"ס לסיפך שראתה ניסן סיון אז אלול הכרי חששת לוסת הסוב ואפילו אם היה מקודם ד' סירוגין ואח"כ חזרה וראתה ג"ח על הסדר נעקר וסת הסירוג ונקבע וסת הסירוג וכתב עוד דוכח סירוג שקבע כגון שראתה בניסן ובסיון ובאב ואח"כ לא ראתה ג"פ רזוס"ס דהיינו אלול השני חשון אפ"ס חששת לכסלו ול"ד לוסת סלג"ס כג"פ לקמן ס"ק ל"ג כו' ואין וסת אז נעקר עד שלא מאלה ג' סירוגין דהיינו שש חדשים ע"ס: שנייהם להחמיר ונכון הוא ויש לי מקום פיון על השור צוה שכתב שהרא"ש פסק כשמואל שהיא סגרא קמייתא כאל ובפ' שור' שנת ד' וס' כתב הרא"ש בדף ח' דקי"ל כרב דהא וז"ע עכ"ל: (יא) וחששת ככתב הב"ח דה"ה ג"פ וב' חדשים חוזר חלילה נמי הוא וסת קבוע כגון שראתה ט"ו בניסן וי"ז באייר וט"ו בסיון וי"ז בתמוז וט"ו באב וי"ז באלול קבעה לה וסתה בדילוג וחוששת אח"כ לס"ו בתשרי וי"ז בחשוון וט"ו בכסליו וי"ז לעולם וכתב הש"ך דכאל בין לרב בין לשמואל פגי ג"פ דכיון דראתה ג"פ נט"ו ונ"ט ב"ז ונ"ט ב"ז ה"ל כראתה ג"פ צימיתחדש כצוה ודלא כדדרישה דכתב דלשמואל נעיין שראתה ג"כ ב"ח בתמוז ואח"כ ג' חדשים שלאחריה י"ו וי"ז וי"ח עכ"ל: (יב) קבעה ככתב הט"ו וזה ל"א דעיקר ו' אבל לדעה הראשונה דריכה שראתה עוד באלול אבל הש"ך ס"ל כיון דהכא ראוותיה שוים לעולם כר"ח פגי ג"פ לכ"ע (כדלעיל דעיקר ו' בראתה מר"ח לר"ח ומה לי מר"ח אחד לב' או מא' לב' וכ"כ ב"ח): (יג) שסירגה ככתב הש"ך אפילו היה לה קודם לכן וסת קבוע ליום י"ד לא אמרינן כיון שראתה עתה ביום ט"ו וי"ז דקבעה וסת אלא נעיין שראתה ג' ראיות מלבד ראיה ד"ד והלכך זו שסירגה ל"ח לא קבעה לה וסת וכתב הב"ח אפילו חזרה וראתה י"ט בתמוז לא קבעה לה וסת לדילוג כיון דלין דילוגים שוים מיהו כראתה כיון דראית י"ו באייר מראית ט"ו בניסן ה"ל בהפלגה ל"ב יום שזה להפלגה י"ח בסיון מ"ו באייר דהוא ג"כ ל"ב יום דניסן מלא ואייר חסר חוששת להפלגה זו וכשחראתה ב"פ בתמוז דה"ל נמי הפלגה ל"ב יום מ"ח בסיון קבעה לה וסת דנ' הפלגות שוים דל"ב יום גד' ראיות ע"כ: (יד) כפס' כתב הש"ך דמדברי הדרישה משמע דאף ביש לה וסת קבוע נט"ו לחדש וראתה אח"כ ב"ז וכו' ס"ל לרב דקבעה וסת לדילוגים ודוקא ביש לה וסת מכ' לכ' ושינתה בדילוג ס"ל לרב דלא קבעה וסת לדילוגים ולוחא דנשדתי משמע כפ"ס דאפילו ביש לה וסת ליום ס"ז לחדש שדיין ליום ס"ז לוסת שלאחריו וכן פרש"י שם להדיא עכ"ל: (טו) המנין פירש הש"ך כגון שראתה נחתלה בר"ח אדר ואח"כ בר"ח ניסן דאע"ג דהשתא ראתה מחדש לחדש אם שוב ראתה בר"ח סיון ואב קבעה לה וסת לסירוגים דהשתא חוינן שסירגה מב' חדשים לב' חדשים והט"ו פירש דהיינו שראתה בר"ח ניסן ובר"ח סיון ובר"ח אב קבעה לה בר"ח לסירוג שאל"כ אינה חוששת אלא לר"ח השני ולא לר"ח אלול וכן לעולם וכאל הוי ר"ח ניסן מן המנין לכ"ע כי בו יש ג"כ שייכות הוסת ע"כ שהיא ר"ח וניכר הוא כו' ע"כ (מיהו כהיה לה וסת קודם לכן כגון שראתה בר"ח שש ובר"ח אדר ובר"ח

זירת דעה הלכות נדה קפ"ב

רכב

באר הגולה

קטור וכ"כ האג"ד
נכסר בעלו כוס
יב"אג"ד ע"כ

ואלא שלענין חשש וסתה בתחלה הוא שזה לדילוג שאינה חוששת אלא כר"ח
לר"ח הסמוך לו כגון שראתה בר"ח ניסן חוששת לר"ח (טו) אייר ואם לא
ראתה עד ר"ח סיון חוששת לר"ח תמוז הסמוך לו ואם לא ראתה בר"ח תמוז
אינה חוששת (ח) לר"ח אב אע"פ שהם הפלגת שני חדשים כעין ההפלגה
הראשונה מפני שהפסקת החדש הב' ביטלה ראיית הראשון וראיית החדש
השלישי היא התחלת וכת וחוששת לר"ח הסמוך ולא יותר; יג קאין האשה
(ט) קובעת לה וסת אפי' ראתה ג' ר"ח זה אחר זה אפי' יהיו כולם בעונה
אחת ביום או בלילה ואם ראתה ג"פ ביום והרביעית בלילה או ג"פ בלילה
והרביעית ביום חוששת ביום ובלילה טפני חשש הוסת הראשון ומפני חשש
השני שהוא האחרון ואם ראתה פעמים ביום ופעמים בלילה שלא על הסדר
(ולא קבעה א' מהן ג"פ) או שראתה הראשונה ביום וג' האחרונות בלילה או הראשונה
בלילה והג' אחרונות ביום או ג' בזה וג' בזה חוששת לאחרונה בלבד: הגה האשה
שראתה חששת לוסת החדש ולהפלגה עד שתקבע וסת החדש ג"פ או וסת הפלגה ג"פ או
שחקק א' מן כיול ראתה בל' בניסן וכ' נו (י) חוששת (יז) לא' באייר ממני ר"ח ניסן

1234567

באר היטב

פתחי תשובה

(ח) לר"ח אב ע"ד שכתב דלא דק במחבר בלשון דוקט
הכ"ר נדעדי המה שהן חמור שזה א' מלא וא' חסר וא"כ
הכפלה בימים ג"כ שזה ודאי חוששת לר"ח אב ממני כפלה
ודוקא אם לא היו כפלות שוות כגון כ"ח בראשונים מלאים וב'
השניים כיו אחד חסר ואחד מלא משום שכו אינה חוששת ליום
החודש אבל חוששת ליום שאחריו מפני שהוא שם לפלגה ע"כ:
(ט) קובעת לה וסת ע' בתשובה נו"כ חייגאל חלק ור"ד סי'
ס"ג כש גדול אחד שכתב דאף דכ"ע כתב דין זה בראש
ג' ר"ח ה"ם בוסת כפלה דאינו וסת קבוע אף שהוא ג'
הפלגות שזים אם אינם שווים בעונת יום או לילה וא"כ הא'
דאיחא כ"ס ופוסקים דאש קובעת וסת הפלגת ימים שזים
הוא ג"כ כהפלגת עונות שזים ומתהם יש בו דעת לשלול מה'
יהיה דין בוסת בחלת וסת הפלגה קודם שקבעתו ג"פ דלענין
וסת החודש מנוול ג"ע דחוששת לאחרונה אם כיחה בעיני
בלילה חוששת טוב בלילה אמנם בוסת הפלגה ד"ע אם ראתה
ביום א' ואח"כ לטוף ד' שבועות ראשם בליל א' וראש דא"ז לחוש
לטוף ח' שבועות בליל א' אף דכהפלגת ימים הוא שם אך
בוסתות אין משניותין רק בעונות וראיה שזים מופלגת מראיה
ראשונה שש וחמשים עונות וא"כ לטוף ח' שבועות זריכה לחוש
ביום הבנת ויהא ז"ל חלק עליו ומחלק דמשלח לענין כהפסקה
שישירש בלוחה עונה לא דייגינן לה בוסת קבוע אלא אם היו
בעונות חלוקים אין אחת מהם נחשבת קבוע אבל לענין חשבונו
הכפלה חשיבין יום המופלג לפי מספרו בין אם היה הראשון מופלגת ביום זבין אם היה בלילה לא משגיחין בזה
ואמרינן שזה דרכה כשמיניע יום המופלג מראיה ראשונה ע"ד למספר שימים דרכה לראות וזה ודאי אם כיחה דרכה לראות
להפלגת ימים דבר אחר אין חט משגיחין דבר אחר הוה שממנו נמשכת הכפלה אם היה ביום או בלילה נו' ע"כ ודבריו
זריכין ביאור וסנהאם דבונתו לחלק דדוקא בוסת החודש דלא חשיבין כמה רחוק מראיה הקודמת שברי וסת החודש לאו מטעם
הפלגה הוא רק דלוחו יום החודש הוא הגורם א"כ מה שיש לדון אם הלילה וכיום נחשב כחודש הוא לענין הכפלה בזה
כיון שהיו בעונות הלוקים לא נחשב קבוע דאי' לומר שאינה יום החודש הוא הגורם שברי ראיה האחרת כיחה בלילה אבל
בוסת הכפלה דמשגיחין כמה היה רחוק מראיה הקודמת חשיבין לפי מספר הימים ואכתו דבריו זריכין חננין:
(י) חוששת ע"כ ע"כ כש ע"ז דם כל חוששת גם ליום א' דר"ח וכבר חלקו עליו ה"ט והח"ד דאין בראיה כ"כ בניסן
ליכא חשש דע"כ שהוא מטעם הפלגה וכבר הפסיקו בהאיה כ' ולא מיבעיא לדעת כ"ה המונח כה"ט ס"ק אחר' דכ"ל
וסת הפלגה כהפסיקה בראיה היו החשבונו מבראיה הכפלה ודאי דאף לענין ע"כ דיון כן אלא חשבונו לדעת כ"ה ע"כ דלענין כ"ה
מ"פ בעונה בינונית העשש הוא כמ"ס כר"ן משום דכי לעולם לא תראה ודאי דהכתבון מבראיה הסמכה ולדקו דברי כ"ה ע"כ
ונענין כפלותה כיון ע"ז והס"ך בעונת בינונית מאי היא דעתה ע"ז דע"כ לאו חייגו וסת החודש והיא יום ל' לראייתה
ואם החודש חסר בעיניו הם ליום אחד אבל אם החודש מלא חוששת גם ליום הקודם משום ש"כ ודעת הס"ך דע"כ לשלם
הוא יש החודש ושיעור ע"כ חייגו יום ל' א"כ כה"ס חודש דכ"ה מלא כ"ה כה"ס בחשבונו ס' ק"ד אחר' להשיג על הס"ך
וכפסיק עם ע"ז וכן כפסיק בדרבי ופליגי ע"כ וע' ח"ד כפסיק ג"כ עמכם ככ"ה דע"כ לאו חייגו וסת החודש אמנם
לא כדכריכם דכ"ה יום ל' רק בזה עיקר כה"ך דכ"ה יום ל' וא"כ הוא לכוין דאם החודש מלא בעיניו ליום אחד הם
ואם החודש חסר חוששת גם ליום שאחריו משום ש"כ ע"כ ודע דאף לדעת הס"ך ע"כ ז"ל דחילוק יש בין ע"כ לוסת החודש
ודאי

אוצר החכמה

אוצר החכמה

1234567

ראתה באחד באייר או לא ראתה בו (יח) (יא) חוששת לו' באייר שהוא יום כ' מראיית יום כ' שראתה * ראתה בו' באייר או לא ראתה חוששת לפשרים באייר שמה קבעה לו וס' כ' לחדש שהרי ראתה עשרים לחדש ניסן וכן היא חוששת לעולם עד (יב) שחקבע וס' ח' קדיט דלא אינה חוששת לשני שלא נקבע או עד שאחד מהן נעקר או אינה חוששת לו אפ"י שלא נקבע השני (הכל בטור) ואינה חוששת לוס' דילוגין עד שתקבענו כיצד ראתה ע"ז בניסן חוששת לע"ז באייר לא ראתה בו ע"ז באייר (יט) אינה חוששת ל"ז בו ראתה י"ז בו חוששת ל"ז בסיון ואינה חוששת (כ) לשננה עשר בו ראתה י"ז בו חוששת ל"ז בחמוז ואינה חוששת (כא) ל"ה בו ראתה י"ח בחמוז קבעה לה וס' דילוגין לומי החדש וחוששת ל"ט באל (ג"ז מתחמשת הסור) וכן בדרך זה (כז) בהפלגה ודילוגין כי אין חלוק ביניהם רק י"א כי דילוג חדש' הראייה הראשונה מן (כז) המנין כמו שנהבאר' ראתה ע"ז בניסן והמשיכה ראייתה ד' ימים וביום י"ז באייר ראתה והמשיכה ראייתה ג' ימים ובסיון התחילה לראות ב"ז בו י"א חוששת (כד) לדילוג ולוס' שום שהרי שילשה לראות ג"ס ב"ז לחלש (בטור והרמב"ן) וי"א שאין כאן וס' שום כלל דכולכין חמיד אחר תחלת הראייה וכן

פירושי תשובה באר היטב

הוא יום ל' לראייתה ע"ס): (יח) חוששת * כ"ח חולק על הרב וס"ל דאם ראתה ב"ר' אייר שוב אינה חוששת לו' בו וכ"כ הש"ך באריכות ומחזיק דבריו בנפ"כ ע"ס אגל הס"ז הסכים לדעת הרב דאף אם ראתה ב"ר' זריכה לחוש לכל החששות וקיים הדבר ברור שמשם אמת וחורתו אמת ודבריו כאן הלכה רווחת בישראל ע"ס: (יט) אינה * כתב הש"ך ומשמע דא"ל לחוש ל"ד באייר אע"פ שהוא ל' יום מראיית ע"ז בניסן ומה ראיה דוסת החדש היינו טענה בינונית: (כ) ל"ז * דמשום וס' דילוג א"ל לחוש כדלעיל וגם וס' הפלגה ליבא שהרי ניסן מלא ואייר חסר נמצא י"ז דאייר הוא הפלגה ל"ב מע"ז דניסן וי"ז דסיון הוא הפלגה ל"א מי"ז דאייר ומס"ה אינה חוששת ג"כ ל"ח בחמוז שאינו הפלגה ל"א אלא ל"ב מי"ז בסיון וזריכה לחוש להפלגת האחרון שהוא ל"א: (כא) ל"ח * היינו להכרח ראשונה לעיל ס"ז אכל ל"ח ע"ס קבעה כבר וס' דילוג ג' ראיות וחוששת כאן ל"ח בחמוז וכמו שסיים הרמ"א בדילוג חדש י"א דראייה ראשונה מן המנין ולס"ז מיירי הכא שהיה לה וס' קבעה קודם לוסתה ואינה מן המנין עכ"ל הש"ך: (כב) בהפלגה * חוששת להפלגה זו דהיינו ט"ז באייר שהוא הפלגת כ"ח בניסן מיהו גם ל"ח אייר חוששת משום וס' החדש * דילגה ליום כ"א היינו טענה באייר ובר"ח אייר לא ראתה חוששת ליום כ"א דהיינו ר"ח סיון * מיהו גם ליום כ' אייר חוששת שמה חקבע וס' בימי החדש שהרי ראתה בכ' לניסן * הגיע יום כ"א ולא ראתה מותרת לשמש ביום כ"ב וא"ל לחוש להפלגה דילוג * דילגה ליום כ"ב חוששת ליום כ"ב היינו כ"ג בסיון הגיע כ"ב ולא ראתה מותרת לשמש ביום כ"ג לראייתה דהיינו כ"ד בסיון והיינו לשמואל א"ג לרב ובהיה לה וס' קודם לכן מל'כ' אכל כשלא היה לה וס' בני לרב גד' ראיות להפלגה לקבוע וס' דילוג בהפלגה * אירע לה ראיה ליום כ"ג קבעה לה וס' לדילוג מכאן ואילך אינה חוששת אלא לדילוגה כ"כ הסור בשם הרמב"ן והוספתו ביאור עכ"ל הש"ך (וא"ל הא לעיל בני גד' ראיות וכאן בעיני ה' דלעיל מיירי דילוג לפי החדש ע"ז ע"ז י"ז ממילא ניכר שם יום של ראייה ראשונה משא"כ כאן אכן מחילין מן ראייתה ביום עשרים ואין אהה יודע מתי מחילין העשרים ע"כ נר"ך לראיה הראשונה שקודם העשרים נחלש אהה ראיה שקודם העשרים ויום העשרים נחשבים ליום אחד כי אין יודע אחד בלי חזירו נמצא להכרח שגם שנסתף י' בעיני כאן ד' ראיות): (כג) המנין * כתב הש"ך ז"ע דהיי"ל דדילוג חדש ראיה ראשונה מן המנין סוגרים גם דילוג בהפלגה ראשונה מן המנין אלא שאין הפלגה נודעת אלא בשני ראיות וא"ל נסחית מד' ראיות אפילו בהפלגות שוות וז"ע: (כד) לדילוג * כתב הס"ז קשה הא זה מדגני הרמב"ן והוא פוסק כשמואל לנר"ך ד' ראיות לוס' דילוג וז"י חירץ דהכא מיירי שהיה לה כבר וס' קודם שהתחילה לראות דילוג וז"ע גם שמואל מודה דבני ג' ראיות א"ל היה לו לפרש כן דמיירי נאשה שסיחה גילגל לראות עי"ד ל"ד יום וחייתה וראתה ע"ז והמשיכה בו ע"כ נ"ל דאפ"ג דכסנו בשם הרמב"ן

דל"ט בוסת הסוד כל זמן שלא נקבע ועבר זמנו ולא נדיקס חסרם בלא נדיקס דמתמע בעט"ף ד' ובע"כ אכורה עד שהדיוק כמובא שם ומסתחת לה וס' כחודש בלא ע"כ בגון אם ראתה בנתיים או שיש לה וס' אחר קבוע ואח"כ שינה ליום אחר וכ"כ האחרונים: (יא) חוששת * עכ"פ וע' מ"י שפסקים ע"ס ה"ז א"ך הכרחי ופלתו והפ"ע טענו כדעת הש"ך ופ"ד שכבד דאם היו שני הפלגות הראשונות בלי הפסקה בנתיים ובאמצע הפלגה שלישיית הפסקה בגון שראתה ב"ר' ניסן וכ"כ בו וס' באייר וכ"כ בו וכ"כ בו כ"ס מחד דקבעה לה וס' מל' ל"י (א"ך נש"ך סק"ע לא משמע כ"י עמ"ל ס"ק י"ג בזה) ולא הריסקה באמצע הפלגה ראשונה כיון שראתה ב"ר' ניסן ג"י בו וס' בו וס' באייר ונכ"ס נוס"ע מחד דלא קבעה לה וס' רק בהפסקה בהפלגה האמצעית פלוגי ע"ס [וע' בהשבת ה"ס ס"י קס"ו]: (יב) שחקבע וס' א"י * כתב הס"ז דקא בהשגח חס' שהיה וס' דוסת הפלגה או שחקבע א"י שוב אינה חוששת לאי כיון דא"ל שיתקיימו שניהם אכל כשאין ס' חששת דוסת החדש בגון שראתה ג' טעמים ב"ר' ובפס' כ"י ראיה ג"כ כ"ס חוששת גם לכ"ה אף שכבר נקבע בוסתה של כ"ח כיון דאשך שיתקיימו שניהם דהא אהה קובעת וס' בחוץ וס' כנסת"ף ל"ב וכן הדין בוסת דילוג ווסת האה ע"ס:

שמוס

יורה דעה הלכות נדה קפ"ט

באר הגולה רכג

(כ"ה) עיקר (כ"י) נטס תר"ה והר"מ (כ"ה) יד שהיה רגילה לראות יום עשרים (ויש לה שם וסח (כ"ו) קבוע) ושינתה ליום שלשים זה וזה אמורים וכשיגיע יום עשרים לראיית (כ"ו) שלשים אסורה משום וסת הראשון ואם לא תראה בו חוששת ליום ל' שינתה פעמים ליום ל' זה וזה אמורים שינתה ג"פ ליום ל' הותר יום כ' ונאסר יום ל' ואם לאתר ששינתה פעם או פעמים ליום ל' ראתה לסוף כ' ח' (י"ג) חזר וסת של כ' (כח) למקומו והותר ל' : מן שינתה ראויתה ולא הושה אותם כגון (כ"ט) ששינתה פעם א' ליום ל' השני לל"ב והג' לל"ד נעקר וסת הראשון ואין לה וסת (ל) כלל ואם חזרה לראות ביום (יד) הוסת הראשון חזר לקביעותו (לא) הראשון וחוששת לו תמיד עד שיעקר ממנה ג"פ וה"ה להפסיקה מלראות ג' עונות ואח"כ חזרה לראות (טו) ביום (ל"ג) הוסת הראשון : מן כיוצא בזה דין עקירת וסת ר"ח כיצד היתה רגילה לראות בר"ח ועבר עליה ר"ח ולא ראתה חוששת (ל"ג) לר"ח עד (טז) שיעברו עליה ג' ר"ח עברו נוטס (כ"ט) אזור ממנוס דלעיל ומנריחא דלחם יוסכ"א נהרס וכו' שם דף ס"ד ע"ב ג"ו שם סתא דלוינתי ליל

באר היטב

שססא כשמואל מ"מ להלכה מחמיר כרב שנג' ראיות קבוע : (כ"ה) עיקר - כתב נס' מעדני מלך תימא דלעיל סימן קס"ד ס"ב כתב דאשה שמשנית וסתה להקדים ב' או ג' ימים או לאחר כשמגיע זמן וסתה נריך לפרוש ממנה ב' או ג' ימים וקדם או אחריו ע"כ וכתב הס"ך דנ"ל ליישב דלעיל אינו ר"ל שרריך לפרוש כל הג' ימים דא"כ מאי ענין שמשנית וסתה לכאן אלא ר"ל דהיה לה וסת ואח"כ משנית וסתה להקדים ב' או ג' ימים או נריכה לפרוש גם קודם הוסת כפי מה שרגילה להקדים עכ"ל : (כ"ו) קבוע - דאל"כ כיון דשינתה ולא ראתה ביום כ' נעקר חשש יום כ' כיון שעדיין לא נקבע ג' פעמים : (כ"ז) שלשים - אבל אין מונין כ' יום משעה שהיתה ראויה לראות ליום כ' כיון שלא ראתה בלילות פסס והמתניה עד יום ל' פ"ז : (כח) למקומו - כתב הר"מ ואע"פ שג"פ לא ראתה ביום כ' (ר"ל) שב' פעמים ראתה ביום ל' ובפעם א' ראתה אחר ל' ושוב חזרה לראות ביום כ' כן פירש בנה"כ) לא נעקר יום כ' כיון שלא ראתה יום ל' שאם אשה מדלגת וסת א' פעמיים ושלש ואינה רואה בנתיים לזמן אחר וחזרת לראות לזמן הוסת לא נעקר הוסת ובמ"מ כתב דהסור סובר דלאו דוקא בשלא ראתה בשלשים השלישית אלא שעדיין לא הגיע אפ"ס כל שחזרה וראתה לכ' חזרה לקביעות הראשון ואינה חוששת לל' ואע"פ שלא נעקר עדיין ע"י שלא ראתה בו אפ"ס זה שראתה בכ' שהוא יום קביעות הראשון מחשיב לה לעקירה של ב' ראיות דל' ודין זה גל"ע דלא משמע כן בש"ס עכ"ד הס"ך - והס"ו כתב לתרן דיש חילוק בין ימי החודש לזמן מיידי בש"ס אבל המחבר מיידי מהפלגת ימים מיום ל' ליום כ' לכך כתב לאחר ששינתה פעם או פעמיים וכו' ע"ש באריכות : (כ"ט) ששינתה - כ"ה ע"ז דוח קאי ג"כ באשה שהיה לה וסת ליום כ' כמ"ס נכסיף הקודם אלא דשם שינתה לראות שוות דהותר יום כ' ונאסר יום ל' וכאן מיידי דשינתה לאינן שוות הותרם לגמרי כל שלא חזרה וראתה אח"כ : (ל) כלל - כתב הס"ך ולמאי דמתמרינן לעיל בס"ו כרב א"כ הכא נריכה לחוש לוסת הדילוג כיון שדילגה ב' פעמים וחוששת ליום ל' ואפ"י לשמואל חוששת מיהא להפלגה אחרונה דהיינו ליום ל"ד - שד כתב בכ"י דחוששת לשנה בינונית דהיינו לזמן חודש כגון אם חל יום ל"ד שלה ע"ו נחודש זה חוששת אח"כ ליום ס"ו לחודש וחוששת ג"כ ליום ל"ד עכ"ל : (לא) הראשון - כתב הס"ך כיון דמיידי נוסח הפלגות לימים לא יימי החודש ל"ל דרך ביום הוסת הראשון פירושו שראתה בשיעור הפלגת הראשון מיום ל"ד שראתה באחרונה כי ה"כ שיהיה היכר שהוא עדיין בחוד הוסת הראשון : (ל"ג) הוסת - כתב הס"ך וקשה לי כיון דמיידי כאן בהפלגת ימים ובמ"ס לעיל היאך תמצא כאן שחזרה לראות ביום הוסת הא וסת שלה בשלגת סך ימים חד ראיה מחברתה וכאן לא ראתה זמן רב ואין לך ראיה לחשוב ממנה הפלגה וכו' ומסקנתו דבאמת מ"ס הש"ע ביום הוסת הא שלא בדקדוק עכ"ל (ובנה"כ פירש דר"ל שרתאה ראיה אחת ואח"כ ראיה ב' ליום כ' דלא חזר וסת הראשון למקומו לכל דבר וא"ל לחוש לוסת המדע ויש לו שאר דיני וסת קבוע וכל זה נדון עכ"ל : (ל"ג) לר"ח - דווקא הכא נוסח המדע דינא הכי אבל נוסח ההלכות כגון שהיתה רגילה לראות ליום ל"ב ואח"כ עברה ולא ראתה ליום ל"ב א"ל לחוש להפלגת ל"ב שהיתה ראויה לראות דסייט ליום

פתחי תשובה

(יג) חזר וסת של כ"י פ"י ס"ך ס"ק מ' ומשמע מדבריו דאם ראתה ב' פעמים ביום ל' ושינתה לכ' נוסח הפלגת ל' ומשמע דאפי' ראתה עוד אחר עשרה ימים אחר ראית כ' נכלה הפלגת ל' כיון שבהפלגת השלישית היה שססא וכבר פשינו עליו הס"ס והס"ד ע"ש : (יד) הוסת הראשון חזר - ונראה דמיידי שראתה בשיעור הפלגת וסת הראשון מיום ל"ד שראתה באחרונה ח"ד : (טו) ביום כוסת הראשון - כאן דמיידי נוסח הפלגה ע"כ מיידי שראתה שני ראיות שיהיה מיעור הפלגת לכ' יום וע' ח"ד שכתב דחוששת להפלגה גדולה של ג' שוות שספסיקס וגם לעונס בינונית ע"ש : (טז) שיעברו עליה ג' ר"ח - נמשכת נודע כיבאדה תניינא ח"ד סוף ס' ס"ו ששאל אם עברו עליה שני ר"ח ולא ראתה ושבח נהעננה ועכ"ל ימי העיבור וסנקא ושוב בג"ע ר"ח ולא ראתה אם מנערתת עקרה זו שם שני

יורה דעה הלכות נדה קפ"ב

עליה ג' ר"ח ולא ראתה אינה חוששת להם חזרה וראתה בר"ח (ז) חזר הוסת
(לד) למקומו: י' זבל וסת שנקבע מחמת אונס (כגון שקפלה ורלחה) אפילו
ראתה בו כמה פעמים (אם לא קבעה חזון (לה) (יח) לימים) (חוסמת ורשנ"א ור"ח)
אינו וסת שמפני (לו) האונס ראתה (יט) ומ"מ (לז) חששת לו כמו: לוסת שאיט קבוע)
(כנ"מ ס"ח) יקפצה וראתה קפצה וראתה קבעה לה וסת לימים בלא קפיצות
כיצד קפצה באחד בשבת וראתה דם ולאחר כ' יום קפצה באחד בשבת וראתה
דם ולאחר י"ט יום קפצה ביום השבת ולא ראתה דם ולאחר שבת ראתה בלא
קפיצה הרי (לח) (כ) נקבע א' בשבת אחר ג' שדורי גורע שהיום גרם לה

סמכים
הס' נפיק ח'
מס"ל אל דין ס'
הנריסא סס דף
י"א ע"ה רבמחמס
רב א"ש סס בליסנא
קמא ונב סמא

פתחי תשובה

הפקיחות האמות לכוון נהג עקרה ג"ס והשיג לדעת
המחבר לקמן סעיף ל"ד וכן לדעת הרמב"ן המובא בש"ך סס
פסוק כיון בצריכה לחוש גם לענין עקרה מחשב עקרה ומאזק
פס ב' הראשונה אבל לדעת יש מגדולי המורים שהביא סמור
סס לא מחמת דין זה כלל ולכן כנ"ד אם אחר הכנסה עדיין
לא ראתה כלל או ראתה פ"א שלא בשעת וסתה ושזו הגיעה
שעת וסתה ולא ראתה א"ל לחוש לוסת הראשון ממ"ג לדעת
המחבר וכן לדעת הרמב"ן נהג ב' עקירות ולדעת יש מגדולי
המורים בל"א א"ל לחוש כ"ו שלא ראתה בל"א וסת ואם אחר
שב פראה בל"א וסת לכ"ע כפ"א חזר לקביעה כיון שעדיין
לא קבעה וסת אחר ע"ס: (יז) חזר כוסה למקומו ע"ד
דל"טו יש לה ב' וסתות קבועים באופן המנואר בס"י ל"ב
והסב"ק וסת א"ג עונות וחזרה וראתה ביום כוסה ג"ס חזר
כוסה למקומו ע"ס: (יח) לימים ע' כ"ס שנסתפק אם דוקא
בלידוף ימים הוא דנקבע או דנקבע ג"כ בלידוף וסת הט"ף
בגון אשה שקפלה ובסתילה לפסק ולטעום וראתה דם וכן ג"ס
אבל כמה פעמים קפלה לבר או סיבקה לבר ולא ראתה דאסר
דמפריס"ס ג"כ וסת אם הקפון וסתה והמרא דנקט
צירוף ימים ח"ה מניינה נקט והביח בל"ע ע"ס: (יט) ומ"מ
הושגה לו פ' ח"ד בסעיף ג' וכן שכתב דאם יש לה שעה
קבועה אחר הקפלה כגון ששעה ג' אחר הקפלה היא רואה
לזכר שעתה רק לראתה שעת דאחיה קביעותה דשעה ופקרה לה
לפס שחזרה קבוע וכן אם הקפלות היו בשעות מתוונים כגון
בשעה ו' מהיום א"ל לחוש רק לשעה בהיא דהיינו אם קפלה
בשעה בהיא אבל לא מקורס או לאחריו וכ"כ בס"ס ע"ס
וענ"ס מ"ס כגון שקפלה וראתה ואחר כ' יום כ"ו עד וא"ג
יגבי סיבוק כ"ו וכש"ך כתב עוד וכן אם קפלה כט"ו בניסן
וקפלה כט"ו באייר צריכה לחוש לאותו יום שהוא לוסת כהודם
ע"י קפלה דאם וסת החודש הוא כוסה סלגה בכל דבר אבל
אם לא תקפון אחר ל"א או וסת א"ל לח"ה דאם בראתה מחלה
היא ע"י קפלה וע"ד שכתב דמירי ביש לה וסת קבוע או
שראה בינתוים דלא לוכא חשש ליום העושה מעט ע"כ רק
מעט גרמ' וס' החודש וכוס כתב בס"י דא"ל לחוש לוסת
החודש בלא קפלה אבל במקום דחשש הוא מעט ע"כ כגון
ש"ן לה וסת וגם לא ראתה בינתוים ודאי דצריכה לחוש ע"ס:
(כ) נקבע אחד בשנה ע' ח"ד שכתב דאם כל בג' פעמים
ראתה ביום הקפלה רק בפעם ד' ראתה ביום שלאחר הקפלה
פולח בפלגותא שהביא הט"ו ס"ק ל"ו דלדעת המחבר אמרין
ג"כ איגלי מלתא דיומא קא גרים ולדעה רב סס לא קבעה
רק להרבה ע"ה ונע"ה כש"ך שביא דעת הסוסקיס דחולין
נקפלה דאחמול וע"ד שכתב דמ"מ אם היו כל בג' פעמים
בפלגותא שזוה וכל בג' פעמים קפלה ביום שקודם פראה קבעה
וסת לימים לחודייכו ולא הלין בקפלה דאחמול דדוקא אם
ראתה ביום קפלה תלין ראיס ג' בקפלה דאחמול מא"כ כג"פ לא ראתה ביום קפלה הלין בימים
לחודייכו ומ"ס הח"ד עוד כוס אין להעמיקו כי נלמד ממ"ל ס"ק י"ח ע' כנ"ב הניחא ס"ס ג' דדוקא בקפלה
אל אחמול הלין אבל אם קפלה באמצע כומן קודם הסלגה כמה ימים ולא ראתה ושזו ראתה ביום טלגה לכ"ע אמרין

באר היטב

ליום ס"ד לראייתה כ"כ מהרש"ל והנ"ח (וע"ז חולק
והשוה דין וסת הסלגה לדין וסת החודש לענין זה):
(לד) למקומו וס"ה לשונחה לראייתה ג"ס לראיות
שאינן שוות וחזרה ורלחה בר"ח חזר הוסת למקומו
וצ"ד ג"ס לעקרו צ"י והאחרונים: (לה) לימים
ידועים כגון בר"ח או בא' בשבת כדלקמן ס"ח:
(לו) האונס כתב הס"י זה דלא כדעת הסמור שספק
אפי' לקפלות אחד יש וסת ובס"כ פסק שסיבוק של
אחמול גרם והיינו כדעת הסמור א"כ דברי הש"ע
סוחרים זא"ל לכאורה ולק"מ דשאני סיבוק דלא מקרי
אונס והטעם לפיבוק הוא מזד טבע האשה לכוון כן
בשעת ראייתה ממוחר הליחה שבה משא"כ בקפלה
שאני רק אונס עכ"ל: (לז) חוששת כיון שאירע
כן בג"ס כ"כ בה"מ ונ"ל דלא אחא הלל לאטקי שא"ס
לחוש לכל פעם שחקפון כשלא אירע כן ג"ס אבל לוסת
החודש ולהסלגה צריכה לחוש אפי' בפעם אחד כגון
שקפלה וראתה אחר כ' יום חזרה וקפלה וראתה
צריכה לחוש לוסת הסלגה ואם אח"כ תקפון לסוף
כ' צריכה לחוש לו כל העונה דלא יהא ראתה מכ'
לכ' בלא קפלה וכי בשביל שקפלה מחתלה ירע (הא
השתא נמי קפלה) ועוד כיון דע"י קפלה ליום ידוע
בג"פ קבעה וסת כדלקמן ס"ח א"כ כדלז זימנא נמי
מיחש חישה וראייה לזו מסימן קפ"ו ס"א גבי ראתה
מחמת חשמים כ"ו ע"ה ואע"ג דגבי סיבוק אמרי' לקמן
דחוששת לוסת החודש אף בלא סיבוק שאני החס כיון
דמתחלה ראתה שלא ע"י אונס עכ"ל הש"ך: (לח) נקבע
(א"י) בלא קפלה אבל הרשנ"א פסק שחולין ראיית
אחד בשבת בקפלה של אחמול וקבעה וסת ליום אחד
ולקפלה אבל לא לימים לחודייכו (וכ"כ הרב המגיד
כיון דוסתות דרבנן נקטינן להקל) וחיימא על המחבר
שהשמים זה וס"ל לפסוק לקולא בוסתות דרבנן ומ"מ
קולא דאחי לודי חומרא הוא דלסברת המחבר דקבעה
וסת לימים לחודייכו אם ראתה אח"כ ג"ס ביום א'
עקרה וסתה אבל לסברת הרשנ"א דלא קבעה וסת
אלא לימים ולקפלות לא נעקר הוסת כן כיון דלא
קפלה דהיא דלא ראתה משום דלא קפלה הוא אבל אם
תקפון לאותו יום חוששת וכדלקמן ס"ו עכ"ל הש"ך:

לחון ערוך <פתחי תשובה, נחלת צבי> - ב [אייזנשטאט, אברהם צבי הירש בן יעקב] עמוד מס 29 הודפס ע"י תכנת אוצר החכמה

יורה דעה הלכות גדה קפט

היום ופיהקה לסוף ל' אם תמהק אמילו שלא ביום ל' תוששת לאורו פיהוק
 שמא תקבע לפיהוק גירדא פיהקה בתוך ל' ולא ראתה אין צריך לחוש עוד
 לפיהוק גירדא אבל צריכה לחוש לסוף ל' וכן צריכה לחוש ליום הקבוע בחדש
 שפיהקה בו שמא תקבע וסת לימים: כג' כל אלו הוסתות שנקבעים ע"י
 מקרה אין אחד קובע עם תבירו אלא כל שפיהקה ג"פ וראתה קבעה וסת אבל
 אם פיהקה פעם אחד ונתעושה ב"פ אין מצטרפים: הגם אכלה שום וראתה אכלה
 בכל וראתה אכלה סלסלין וראתה י"א תקבעה לה וסת לראיה ע"י כל אכילה (כו) דנריס
 חמים (פר"א"ש פרק האשה ומרדכי ריש שבועת) וי"א שכל זה שתראה ע"י מאלל דינו כמו
 שתראה ע"י קפילה ואחר מעשה שהיא עושה שמקרי ראייה ע"י אונס ואינה קובעת וסת
 אלא עם הימים (ב"י לדעת הרשב"א) וי"א שדיט כוסת שתראה ע"י מקרה שגוסה וקובעת
 אוחו אפילו בלא ימים שוים (כ"י בשם תוספות): כד' יוכלם אין חוששין להם אלא
 לשערתה כיצד היתה רגילה לראות עם התחלת הוסת מיר אסורה כל זמן המשכת
 הוסת היתה רגילה לראות בסופו אינה אסורה אלא בסופו קבד"א בזמן שכל
 הראייה מבלעת בתוך הוסת אבל אם אץ כל הראייה מבלעת בתוך הוסת אלא
 נמשכת גם אחר הוסת אסורה מתחלת הוסת עד סוף (מו) עונה אתה: כה' אם
 אחד מאלו בא לזמן ידוע אז ודאי אסורה (מו) כל עונת הוסת כמו וסת ימים
 גירדא: כו' כשם שחוששת לוסת הימים בפעם אתה כך חוששת לוסת הגוף
 בפעם אחת כיצד היתה מפקת פעם אחת וראתה כשתמהק פעם אחרת חוששת
 לו וכשם שוסת הימים שאינו קבוע נעקר בפעם אחת שאפי' ראתה שני פעמים
 ליום ידוע אם הגיע זמן שלישי ולא ראתה נעקר לגמרי כן הוא וסת הגוף. וכשם
 שוסת הימים הקבוע בג"פ צריך עקירה ג"פ ובדיקה כן הוא וסת הקבוע בגוף.
 ומאימתי עקירתו משיקרה מקרה ולא תראה י' היה המקרה לזמן ידוע אינו נעקר
 אא"כ בא המקרה ג"פ בזמנו ולא ראתה אבל במקרה לבדו (כו) או זמן לבדו
 שלא ראתה בהם אינו נעקר: כז' התינוקת שלא הגיע זמנה לראות * והיא
 קטנה שלא הגיע לימי (מח) הגעורים אפילו הביאה ב' שערות וכן אפילו הגיעה
 לימי הגעורים אם בדקה ולא הביאה שתי שערות היא קובעת וסת כשאר נשים
 בג' ראיות בשאר הוסתות ובר' בוסת ההפלגות אלא שיש הפרש בינה לגדולה

סוף וכן כזו
 כהג"א סד"ה וס"ס
 נריס ע"ה בשם
 סמפ"אס אבר"א
 שם נספיקו בש"ס
 דהם בשם הראנ"ד
 וס"ס בש"ס מהל'
 ח"כ בשם סמפ"אס
 והרשב"א מהאס
 שם דף ס"ג פ"ב
 דלמילו ר' יוס' ור'
 יסודה לא פלוגי
 אלא בוסת הימים
 ושעת אכל נוסתה
 שסוף' דבנוס כ"ע
 שדך דהיה חוששת
 אלא בשעת הוסת
 קבוע בשם הרשב"א
 רס"ה"ש נספיקו
 פ"ס דהם בשם
 הראנ"ד ורשב"א
 ש"י סגור וכל
 מנהל מדברי
 פרמ"ץ נסלנוהו
 ונדבר הרשב"א
 בת"ס וס"ה ברפ"ה
 בשם סמפ"אס
 רמור בשם הרשב"א
 פנריה"א שם דף ס'
 ע"ב
 אכריה"א שם דף
 ס' ע"א בג"י דהא
 שעת ניכח כדליתא

פתחי תשובה באר היטב

קבעתו ג"פ ולא נדקה ולא ראתה כיון שעברה עונתה
 מותרת וא"ל דהתם דיעבד וסכא לכחלה דהא התם
 מתלק בין וסת קבוע לאינו קבוע ומשמע הלשון דגם
 לכחלה הוא כן ע"ש ור"א דכ"א נפיק גרע ספי
 כיון שדך הוא כך הוי רישתא לפינוי שהיא טמאה
 וע"כ חמיר ספי משאר וסת שאינו קבוע עכ"ל (ובנה"כ
 חירץ דכ"א ודאי א"א לומר שחוש אלא עד שתסתק
 וע"ז אמר עד שחכרוק ר"ל בסמוך אחר ספיסוק אבל
 אם עבר זמן מה אחר"כ ולא הרגישה מותרת אבל לעיל
 כיון שחלוי בזמן א"כ אפילו בסמוך אחר הזמן כל שלא
 (מו) שנה י' ס' יום או לילה כדלעיל ס' קס"ד ס"ב
 ואע"ג דשם ס"ו אמרינן דאם וסתה נמשך ב' או ג' ימים א"א לפרוש אלא שונה ראשונה י"ל דס"ס מ"מ
 אסורה שונה א' וגם נראה דכ"ש אם הראיה מתחלת גס קודם הוסת דנריכס לפרוש כל אותה השנה שלפני
 הוסת וכל הוסת ואפשר דכ"א אסורה כל השנה גם לאחר הוסת ונ"ע עכ"ל הש"ך: (מו) כל י' כ' ס"ז
 דסג"ה סקשה הא כתב רמ"א בס' קס"ד ס"ב דבוסת החלוי נשיטי הגוף אין חוששת רק בשעת וסתה וכאן
 מסק דאסורה כל שנת הוסת כמו בשאר וסת ימים ולק"מ דלעיל לא אמר אלא לענין היתר לפני שעת הוסת
 למחר דתרווייהו צמינן דסיוס ווסת הגוף גורמים הראייה ממילא אין חשש קודם וכתב הגוף כלל מחמת
 הוסת ומ"מ כתב שם אכל לפני הוסת מותר אבל כאן איירי אחר וסת הגוף בוס שפיר י"ל לחלק דבקטע ליום
 פסור מן החתלה וסת הגוף עד כלות אותה עונה הן יום הן לילה אבל בוסת הגוף בלא יום קבוע מותר
 חיבף אחר שכלה וסת הגוף עכ"ל (ובנה"כ מתוך צ"א ע"ש): (מח) הגעורים. דהיינו שהיא טמאה מ"כ
 שנים ויום אחד וכ' ס"ז מ"מ כל שעדיין לא ראתה ג"פ לא חוששת כלל אפילו לוסת שאיני קטע דשאר
 תמים

השני ס' י' ד' וס' מ"ז מ"ז כז' (כו) דנריס חמים כתב סה"ד
 וע"מ אם אכלה אחר דנריס חמים ג"פ ולא ראתה לא נעקר
 וסתה מאכילה שום וכלי' וסלסלין אכל אם אכלה שום ג"פ
 ולא ראתה נפקר בוסת מכל סדכ"י כיון דנעקר מין אחד מהמתיים
 אפיהוקק על ידן נמנמלם כל החוקק ונעקר בכל ע"ש:
 (כו) לא זמן לבדו. ע' בש"ע שכתב הא דאמרינן בזמן לבד
 אינו נעקר שניו לענין זה דאם הגיע ג"פ שום ולא פיהקה ולא
 ראתה מ"מ צריכה להוש אחר"כ אם הגיע שיום וספיסק אבל
 מ"מ לענין זה נעקר דא"א לפרוש כל אותו היום כל זמן שלא
 פיהקה מהגש דשמה חסוק דהא עברו ג' ר"ח ולא פיהקה וכו'

זרה דעה הלכות נדה קפ"ט

רכה

באר הגולה

אם נכרייהא דף
 שו ע"א וכת"ק ג"ס
 נכרייהא כדף ט"ז
 ע"ז דכחמארי ריש
 לק"ש מאוס רב
 יבאדם ג"אס ט"ס
 הכדמארי רב גידל
 אמר רב ט"ס דף ו'
 ע"א י"ס נכרייהא
 י"ס נפ"י רש"י
 ח"ס וקד"ן ש"ז
 נ"ס דנריכות ט"ס
 ספ"ג ד' ואל"ף
 כדלפ"ל ט"ף ו'
 וכמו שז"ל ט"ס
 ס"ג ט"ס דף ט'
 פ"ז וכמ"ל ד"ס
 כ"ז ג"ס ט"ס
 לנכרייהא ט"ס
 נכרייהא ג"ס וכו'
 פ"ג ט"ס
 ס"ג ונ"ל
 מדכ"י נ"י חנוכה
 ט"ל ג"ס זמ"ס

שאע"פ שהחזקה רואה וקבעה לה וסת' אם פסקה ג' עונות (מט) בינוניות ישלם צ' יום ולא ראתה אינה חוששת לוסת הראשון כלל וחזרה לקדמותה הואפילו חזרה לראות באותן עונות שהיתה למורה (פי' נהוגה) לראות בהן אינה חוששת עד שתחזור ותקבענו ג"ס לפי שאינה בת דמים ונתגלה שדמים הראשונים סקרה היה 'ראתה ג' ראיות בג' עונות מכוונות שלא פיתה ולא הותירה 'נתגלה שדילוג הראשון אינו סילוק דמים אלא שינוי וסת' ולפיכך ראייה ראשונה שממנה התחילה מצטרפת לג' ראיות אחרונות ונמצאו ד' ראיות וג' הפלגות ביניהם מצ' לצ' אבל אם פיתה או הותירה שלא היו הראיות (ג) מכוונות או א"א לראשונות להצטרף ועד שתראה ד' ראיות מכוונות אינה קובעת וסת' להפלגות: כח' וכן וקנה שעברו עליה ג' עונות משהזקינה ולא ראתה הרי זו מסולקת דמים ואינה חוששת לוסתה (נ"ל) הראשון (וקנה חקנה אינן חוששות לוסת שאינו קבוע) (נ"י ג"ס כ"ג ט"א): כ"ג 'איזה היא וקנה כל (שוקנה כ"כ ט"א) (טור) שקורין לה אימא בפניה מחמת זקנותה ואינה חוששת: ל' חזרה וראתה דינה כד"ן חנוכה שלא הגיע זמנה לראות: ל"א חזרה לראות בעונות קמנות שהיתה למורה להיות רואה בהן חזרה לקביעותה הראשון אם וסת' הפלגות חזרה לקדמותה אם ההיה והפלגה כמו שהיתה למורה תחלה ואם בשאר הוסתות 'אפי' בפעם אתה חוזרת לקדמותה שהרי נתגלה שדילוג הראשון לא סילוק דמים היה אלא מקרה' ובוה חמור דין הזקנה מדין הקטנה שלא הגיע זמנה לראות: ל"ב 'פעמים שהאשה קובעת לה וסת' (נ"ג) בתוך וסת' כיצד ראתה ג' פעמים כר"ח ורביעית בב' לחדש ובר"ח (כח) וכן בחמישית ובששית הרי

לראות סדר קהוי כעוטה ולא כשי גבי וקנה אלמא נזקיקה דלי' כר"ח וחויא בעונות חזקה לחזקה ונוסת' ספ"ג ט"ס וסת' כספ"ג ט"ס ראיות ספור וכן כתב רמב"ן כ"ל' נדה

אוצר החכמה
 0234567

פתחי תשובה

באר היטב

פ"ט וכ"כ ח"ד פ"ט: (כח) וכן נחמשים ונשיים * פ'
 נחמשים ט"ז חז"ד ס"ס ט"א שספ"ק אם כסונו דוקא וכן
 נחמשים ונשיים דלא סוקבט ג"ס החזק ג"ס אכל היקף
 נרישיות שראתה כ"כ א"ז לחוש לנ"ל מין שיש לה וסת'
 קבוע של ר"ח א"ז לחוש לשאר קבוע כלל וכדלפ"ל ט"ף י"ג
 נכנס דלא חקנה וסת' אחר אינה חוששת לשני או דילמא דדוקא
 אם נכנסה שארע בוסת שאינו קבוע זינחה ולא ראשה כקבוע
 ואף שאכתי לא נעקר כחד זימנא מ"מ כיון שע"כ לא ראתה
 בו נריש' לחוש לז' שג"ס מחדש ואף שאיט קבוע כהא וד"כ
 למימר אם אח"כ חזר קבוע למקומו שוב א"ז לחוש לאין קבוע
 אף שעדיין לא נעקר לפי שנחמלס לא כח אלא נפת כלא כח
 קבוע נזמנו ור"ח עתה שחזר קבוע איכ"ל למימר שש"כ לא
 יב"א ז' מחדש אכל אם כח מחדש נפת שלא נעקר קבוע
 כמו כהא שראתה ג"ס נר"ח וג"ס נר"ח נ"ל דלא יועיל פ"ס
 שראתה שוב נר"ח קבוע לה שס"ו ג"ס נחמלס לא פסק וסת'
 כר"ח ממנה וא"פ' ראה כ"י לחודש וא"כ כהא נריש' היקף
 לחוש אלא דכ"ז עיירי שקבעת דהיינו שיהיו נהיטס קבועים
 ממש לס"י נקט וכן נחמשים ונשיים וס"י נספ"ק פ"ט וסת' ל'
 פ"ק י"א נ"ס ח"ד ועפ"ל סי' קפ"ז סק"א:

נשים חוששת לו עד שיעקר עכ"ס ט"ס אחד ג"י
 זו אינו כן אלא אמרינן מקרה בעלמא הוא:
 (מט) בינוניות * לאפוקי אם לא פסקה אלא ג' שטח
 קבועת שהיתה רגילה לראות בהן אם היתה אחר כך
 חזרת ורואה באותן עונות קבועת ט"ס א' היתה חוששת
 לכן ואפילו לא ראתה באותן עונות אלא שראתה ט"ס
 אחד היתה חוששת לראייתה או לעונה בינונית כשאר
 נשים משא"כ כשפסקה ג' עונות בינוניות דראינו שפסק
 זמנה סב"ב דשאר נשים אז אמרינן דראיות הראשונות
 היו מקרים כ"כ הפרישה משא"כ בגדולה בעינן עקירה
 ג"ס והיינו שיגיע זמן וסתה ולא חראה ג"ס אכל קמנה
 א"ז עקירה אלא בג' עונות בינוניות שפסקה חזרה
 לקבועתה ומשכחה לה נוסת' מחדש נסירוג שראתה
 זכ' חדשים לב' חדשים בגדולה שקבעה וסת' בעינן
 שיעבור עליה ג"ס מנ' חדשים לב' חדשים ונקטנה כ"י
 ג"י יום וכן נוסת' הספ"ג אם היה לה וסת' מל"ס
 לל"ס בגדולה בעינן שיעברו ג"ס מל"ס לל"ס ולא תראה
 דהיינו ק"פ ימים ונקמנה כ"י ג"י יום ע"ל ס"ד:

(ג) מכוונות: כח' ט"ז וע"פ מהני סג' ראיות שחיה מוחזקת בדם מלאכה ט"ס ודינה כד"ן אשה
 שאין לה וסת' ומ"ס המחנך כל שאין סראיות מכוונות אינה קובעת משמע דאינה חוששת כלל זה אינו אלא
 דאינה חוששת לחייה וסת' קבוע שהיה לה מחמלה אלא חכיה כאשה שאין לה וסת' ולא דמיא לקטנה וקנה
 ז"ס אינם מוחזקים נדמים כלל ומ"ס המחנך לפיכך ראייה ראשונה וכו' פשיטא דקאי על מה שראתה אחר
 הספק ראשונה וכו' ע"ס באריכות והש"ך פי האי ראייה ראשונה כלומר ראייה אחרונה מנ' ראשונות
 שראתה קודם שהתחילס לפסק עכ"ל: (נ"א) הראשון * היינו כשלא חזרה לקביעותה הראשון כדלפ"ק ט"ל *
 הש"ך: (נ"ג) כהן * כתב הרשב"ד וטור יש ענין אחר שהיא קובעת וסת' בחוך וסת' כנון שראתה ט"ז בחדש
 זה וי"ו בחדש זה ופ"ו בחדש זה וי"ז בחדש זה כשתשלש בכל א' וא' קבעה לה ג' וסתות כל חדש וחדש כראוי

יורה דעה הלכות נדה קצ

באר הגולה רבו

(ד) שנפתח מקורה להוציא דם (ה) ובדקה אחר כך (ו) ולא מצאה כלום יש מי
שאומר (ז) שהיא טמאה : ב"ל לא גזרו בתינוקת שלא הגיע זמנה לראות דהיינו
לאחר זמן אמאי
טעמים וכו' ע"ד
כ"ו ע"ג ד"פשמרא
דרכ יחזה וכו' ע"ד ע"ב

פתחי תשובה

הרגשה כזו חייבם עליה כרת חבל שיהיה הרגשה כזו מוציאה
מהורה עברה שלה עד שנאמר שהיא לא נדה הפך או שאינו כדור
היה כשהיא טומאה זה לא אמרין וא"ל לאומרו בלל ולכן
אזהרה שהרגשה וינת דבר לח ובדקה עומה בעד שאינו כדור
ומכ"כ בכתובת המלוכה כשהיא ע"פ דמים אם מצאה עליו
לידה לבנה ובתוכה טיפה או קטנות דמים פחותה מנגרים ועוד
עברה אפילו אם לא מצאה עליו כלל מראות טבורות רק אלו
העיוס דמים אינם עמאה יותר רק כשהיא בדקות עד שאינו
כדור דאינו מטמא אלא בשיעור כהסריק בענין אחד חמור מכסס
דשלמא דאין לטורר אלא בשיעור מחלולה קטן שבזמניו או
פגשם הם רזיזים הם - (ועמ"ש בזה לקמן סי"ג ל"ו נד"ס
כנרים) וע"ש כס"י קס"ד דמש מנא"ל כל הכנרים האמורים
באין יותר בהריונה ותוספות ראיית וכן כס"י קס"ה כתב דנרר
קצת מיהו דין זה (כ"ל כשהרגשה נפתח מקורה ומצאה
מראה עברה לנד) מהו מראה העובר כי לעולם חוזר לפניו
הכדקה מלוכלכות בשלוי"ם מחלוחי' הנוף וכל פ"סא כדירא
וע"ש כס"י קס"ג שאלה כזו נכבש שהרגשה נפתח מקורה
ובדקה עומה בכתובת שלה או בעד שאינו כדור ומצאה מראה
טבורה וכן ע"פ דם פחותה מנגרים וע"ד - וכן מחלק בין
כתובת לעד שאינו כדור דבעד שאינו כדור המלוכה כשהיא
לכלובים כוס כלא בדקה כלל ותלין שם יאל מהמקור והיא
מצאה טבורה לאו מנופה אלא מעלמא ואפילו אין על הפד שום
דם רק מראה טבור ז"ע להקל הך בכתובת דמראות כשרות
אין מציית בו לומר כדור מעלמא טוב יותר לתלות מנופה שכל
ע"י הרגשה זו ע"כ המקיל לא הפסיד והמהמיר תע"ב ע"ש
וע"ש כס"ט שנפתח באם מצאה מראה עברה דתולה הרגשה
בזה עד כמה זמן יכולה לתלות בזה כו' ע"ש - ומה מוכח
דס"ל להס"ט ג"כ כדעת הכ"ס ה"ל כס"ק הקודם ולא כס"ד
ה"ל"ב אמאי לא מוקי לה כשבדקה כהך שיעור וכן רמ"ב
ה"ד כס"י קס"ח סי"ח"ז נכבש"ג אף אם לא מצאה כלום טבורה:
(ז) כס"י עמאה - ע' בתו"ש שכתב דנהי נשים שהם כהוקח
מאלוקות דמים כגון מעוברת ומניקה אפילו נפגה מפרש שהיה
אם לא מצאה כלום ע"ש וכן הסכים ה"ס"ט ליינא וכתב שע"ס
דמלין דמה שנפתח מקורה הוי לבו"א ליה לנה לא יחזק
שם אלו נשים מן המקור דכוון דכן כהוקח מאלוקות דמים
יותר מתכבד לתלות כהם שכן דרך אפילו במעוברת ומניקה
מהה שגמר ש"ל דם ע"ש וכתב"ו ג"כ בהכמת ארש שם דין
ב' ונכנסות החם סופר סי' קס"ח נראה דעתו להתמיר כוס
אף לא ראה כזה דברי כס"ט דג"כ נהי' לנדרתו ואשפ"כ
מקיל מטעם ה"ל - וע' בשאלת יעב"ך ח"ב סי' נבאל ס'
אם (במק' על תו"ש כוס מלאה שנס"פ סי' בל"י הבי' עליו -
והאר"ך להקשות על עיקר דין של כס"ד ולכן העלה דלא מיבעיא
בהסולת דמים דלא חיישינן לה אלא אפילו במהוקח דמים
המקיל נכבד ואין כאן חשש וע"י בהשגחה רב"ז רמ"ש סי'
קמ"ט שחולק ג"כ על דין זה של כס"ד ע"ש, אכן ה"ע כתב
להך קושייתו וכתב ראיית לדעת הכ"ד ע"ש) - ע' נכנסות
אל"ו פנים מאירות ה"ב סי' י"ג שכתב כהם שרגיש נפתח
מקורה ובדקה עומה בעד שאינו כדור ומצאה טיפת דם כהרדל
טמאה אף אם יקל באם לא מצאה כלום מ"מ הכא שמצאה
טיפת דם גרם טפי ולא תלין לקולא ע"ש - וכדאם דאם מצאה
ג"כ מראות טבורות דבזולת לפות בהשגחה כזו והדם נמאכלה
טבורה לדעת המקיל באם לא מצאה כלום ואף כה"ד (ע"ל סי"ו
ב)

לדעתה כלל עד לילה נשכח ראה למטה בכתובת כח קטן פחות
מכשיעור גרום ובאלה אם יש להם אפילו פחות מכשיעור האפילו
שהרגשה כדור שניתו ממנה אפשר שיהיה הדם נותו ממנה והשיב
כיון שבוא פחותה מנגרים אין להם כלל אף דמנאר כס"י
קס"ח וק"ל אם הרגשה נפתח מקורה ובדקה ולא מצאה כלום
דעמאה שאני הכה דמיירי שבדקה מיד ולא מצאה כלום ועל
כך כ"ל דלא לחנם נפתח מקורה והאפילו דלא מצאה כלום
ע"כ שאל ממנה דבר מה ונאבד כוא"ל שהרגשה דאורייתא
חיישינן שמה יאל טפת דם משא"כ נאשה זו דלא בדקה מנגר עד
ערב וזה שיהיה הרגשה בין הנשים בע"י - טעום ככה נסוין ממנה
מ"ר ואי הוי בדקה מיד היה רואה לתלוותה של מ"ר ואחייק
או יסורא לא מחוקינן עכ"ד ע"ש וע' בהפך הפלגת כני שהיבד
הלמיח על הלכות נדה כס"י קס"ג קס"א שכתב דדוקא כה"ג
שאל ממנה כמה עינין לנעמה וכוא"ל דלא מצאה אלא הו' כהם
קטן מוכח שמי רגלים הוי דאי היה דם הוי נמצא הרגה אכל
אם הרגשה כאלו יאל ממנה מעט ואינה יודעת מה הוא אם
דם או מי נגלים ואל"כ מצאה כהם אפילו פחותה מנגרים תלין
כהם זו בהרגשה ועמאה ע"ש אכן דעת הס"ט לא נראה כן
אלא דאפילו כה"ג תלין לסקל דדוקא נפתחה המקור החמיר
בהכ"ד כו' משא"כ בהרגשה שניתו ממנה דבר ע"כ תלין
במנוי כמ"ר ע"ש וכדבאו ג"כ כמ"א כלל קי"ג דין ג' וכתב
עוד דכ"ס נשים שרגיל בהם ליהם לבנה ומחוקת כזה אפילו
הרגשה זיבת דבר לח ולא בדקה טבורה כיון שנתחוקק ורגילה
בין תלין במנוי ע"ש [ועמ"ש ל"ס"ק ו'] : (ר) שנפתח מקורה -
וכתב בהכמת ארש שם דין א' אכל בהרגשה שנודעטו אנריה אם
בדקה ולא מצאה כלום טבורה תלין זו בשאר מקרים ע"ש
[ועמ"ש ל"ס"ק ו'] כהם תשובת החם סופר : (ה) ובדקה אח"כ -
עמ"ד שכתב דאפילו בדקה עומה כדור שיעור וכן ומצאה
טבורה עמאה ע"ש אכן דעת הכ"ס ג"כ אינו כן אלא
דדוקא אם לא בדקה תיכף בשיעור וכתב אמרין חוקק דראתה
משא"כ אם בדקה כהך שיעור וכה ע"ש וכ"כ דעת כס"ט :
כמו שכתב כס"ק שאל"ו ועמ"ש ל"ס"ק ו' כהם טדע כיוודא :
[וע' בהשגחה החם סופר סי' קס"ח שכתב דין זה] :
(ו) ולא מצאה כלום - אכל אם מצאה מראות כשרות כגון
לידה לבנה או ירובה או כמראה גל טבורה ותולה בהרגשה
כזו כמנאר לעול ר"ס קס"ח ועמ"ש שם כהם תשובת ג"כ
כאם בדקה בעד שאינו כדור ומצאה מראה טבור וכתב מראה
סמא פחותה מנגרים דטורס ע"ש אכן דעת כס"ד כהם זה
דין זה דעמאה וכתב הטעם חשום דרוב פתימות המקור למראות
טמאות כן דעת דכא עמאה בלא מצאה כלום ולא תלין במראות
טבורות ולכן נראה ג"כ דאפילו ראתה מראות טבורות על עד
שכוא בודאי מלוכה כהם עמאה כשהרגשה וכן אפילו נאבד
מקצת בעד עמאה ואינה עברה כשהרגשה רק כשיודעת
בכירור שלא ראתה על הפד רק מראות טבורות ע"ש [וכן הוא
דעת תשובת החם סופר סי' ק"ג אך כתב דדוקא בהרגשה
מתיחה ס"מ או זעזע הנוף או פקידה כמו טקולת מ"ר שהם
הרגשות גמורות ה"ח - כזה יש להתמיר אפילו בדקה בכתובת
מכ"כ בעד שאינו כדור דעודף מכתובת וטעם דמיד שהרגשה
אנדה לה הוקח טבורה של עד שכתבוק ואם בדקה ונאבד
הפד כעמאה מחוקינן לה אכל בהרגשה דזיבת דבר לח אפילו
הייבאל ליה להאין נ"ב ו'ל (כס"י) כ"ס ועמ"ש ל"ס"ק קס"ג
קס"ח) שהיא בהרגשה דאורייתא מ"מ כיינו שאם ראתה דם ע"י

המחבר יצא לאור תשס"ח

יורה דעה הלכות נדה קצ

שהיא פתוחה (ג) (ח) מי"ב אפי' הביאה ב' שערות וכן אפי' היתה יתירה מי"ב אם בדקה ולא הביאה ב' שערות בין שהיא בתולה בין שהיא בעולה ו'אפי' אם ראתה כבר ב"פ אבל לאחר שראתה ג"פ תוששת לכתם : ג' היתה שופעת כמה ימים או שהיתה מולפת טיף אדיר טיף בלא הפסק אינו אלא כראיה אהת עד שתפסוק באבל אם (ג) פסקה מעט וחזרה וראתה ג"פ אפילו ביום אחד ה"ו מוחזקת בדמים ובתמיה טמא ויש מי שאומר שאין בתמיה טמא אא"כ ראתה דם ג' ופתות : ויש להחמיר בטמא הראשונה (היה סברת רש"י ורשב"א וסבור) : ד' פתינות שלא הניע זמנה לראות וראתה ג"פ ופסקה מלראות שיעור ג' עונות שהם צ' יום תזורת (ד) לקדמותה ובתמיה טהור עד שתחזור ותראה ג"פ : ה' גלא גזרו על הכתם אא"כ יש בו כנרים ועוד (ט) ושיעור (י) הגרים הוא כמ' ערשים ג' על ג' (סור) ושיעור ערשה כד' שערות (שסז)

יזכר כשם הרשב"א ימדתו לפני דין שעתו חזו נקובס כל אלא ראה וכו' שס דף ו' ע"ג ה"ס לפניו כתמים הימנח דעולא ח"ד יומנו וכו' שס דף ו' ע"ג ט"ג כשם אב"י הראש וכדעת ר"ה וכר"ן וסברת"א ימימח ח"ד חלקה כר מוכיח שס בטור

וכ"ן מוכרי רש"י וז"ל הרשב"א בפירוש בה"ס ממימח ח"ד שיהי כר חיה שס להרמב"ם כש"ע מהא"י ולדעתו כל ראה דוסח אחת מקרי מולפת בטור. וכ"ל הרשב"א בה"ס מוכרימח דחוקת שלא כגיע זמנה לראות וכו' שס דף ק' ע"ג אפי' דבשית לפני דים שעתה ה"ס לכתמים בכר' חניה בן אונטינוס שס כמשה וכדפסק רב תלמי שס www.doron.org.il 1234567 דף ל"ח ע"ג הכנת הטמ' סמכנס ריש פ"א דעניס

פתחי תשובה

באר היטב

(ב) מי"ב * שנה ויום א' וכחז רש"ל והאידול כל אשה שיש לה בעל חוששת להחמלה לכתמה אפילו היה קטנה (דהא אפילו לדס בתולים מונין ו' נקיים) ואין להקל מן המנהג וכ"כ הב"ח אבל הס"ד מולק ע"ז וכחז דדכר שאיט מזוי אין שייך בו מהג לכך פסק דכתמים סבורין ע"ש : (ג) ספקה * זה לא קאי אלא אמלפת אבל בשופעת אפילו פסקה מעט וחזרה וראתה והפסיקה כך הרבה פעמים כיון שהיא שופעת אינה אלא ראה אחת דא"ח לאשה שחבא שוטמת כמשיין כמה ימים ותמיה זל"ע כ"כ הב"ח אבל הס"ד כתב דודאי ב' או ג' אפשר שתמיה ונמלא שכל שיש ספק בין הראיות הן בין שופעות הן בין מולפת סיפין נחשב לשתי ראיות (ובנה"כ הסכים לדברי הב"ח וכו' שבדברי הס"ד דחוקים דהא הס"ד כתב שהמא כמה ימים ועוד דהא ש מעיד ע"ז דא"ח שחבא שופעת אפילו ב' ימים והתיה) : (ד) לקדמותה * אפילו חזרה לראות בשנות היתה למורה וכדלעיל סי' קנ"ט סכ"ז עד שתראה

לא כתב בדין זה דעמחא אלא דוקא לדעת המחמיר באם לא מלאה כלום וכמ"ס שס הדע כו' וזל"ע לדעת הסמ"ח דזה נרע ע"י מאס לא מלאה כלום * חלוי חף נמשכרת ומניקה טמא ככה"ג לדעת המחמיר באם לא מלאה כלום * וע' בחסותנו"כ מנייח חו"ד סי' קי"ע שכתב בלשון סברגיס שנספת מקורה וכדקס מיד כושך שיעור וכת וכוניה כמד עד ככוקר וככוקר לא מלאה כלום יש לעברה והלינן אהיס מלאה טהור ונחייב על כמד ואינו מכר דוס קרוב וזהר מלומר אהיס אדוס ונחוק קודכ שכדקס כנגע דוס אינו שכיח (ומנואר שס דאם לא כניהם עד ככוקר אלא ראה מיד ולא מלאה כלום טמא חף שכדקס ככוקר שיעור וכת וכויה כדעת הס"ד בג"ל כס"ק כ') ואמנם אם לא נדקק רק אחר שיעור וכת חיישין שחא נמוק או נאכד ואפילו אם נדקק ככוקר שיעור וכת דוקא אם למח' לא מלאה כלום אבל אם מלאה דס כל שכוה אפילו פחות מגרים חף ככה"ג אינו ככוקר טמא * וע"ש ככה"ג מכן המחבר שכתב דמ"ש ככ"ע אם רגיסה שנספת מקורה להוליא דס כיוט סברגיסה שנספת מקורה וגס סברגיסה דכת דכר לח והרתי דוקא בעינן וכוס טפולק מה שמתמיהים על דין זה ע"ש שאר"ך כוס * וע' בחסותנו הקדמותה שס בלשון שדמס לה כשפת שנים כאליו היא מרגש שנספת מקורה ומתוך כך כק"ז

והיכף נדקס עממה ולא מלאה חלומס ויהא מוספקה אם זו כוס רק חלוס או כאלת נפחת מקורה וסאר"ך שס לטמח דברי סת"ז (ש"א מקור דין זה שכתב ככ"ע אם סברגיסה כו') והחלוט כנס ההר"ד לא קאמר סברגיסה דאורייתא שכוה דחי אלא סונסו ספק דאורייתא וכוה לחומרא ומעתה ה"כא שהאזה מוספקת על סברגיסה עממה כיו ס"ס אהמס כ"ז אם הוא שופעת כיתי * סברגיסה אבל גיטי סכירה אי מכו ס"ס מנואר כחובדו נו"כ עכ"ד ועמ"ל סי' קס"ו ס"ק כ"ג וכו' : (ח) מי"ב * פכס"ט כשם ש"ך וע' דמסמח מדכרו דלפילו דחי דחי עמוס כל שכוה שלא ככרנגס טהרה מחא דלויט רק מדכקס ולג נצרו ריקנט ע"ש וכן דעת בל"ח והמ"ג כס"ק ג' * אכן כה"ד חלק ע"ז וס"ל דאין מטכרין כתמים רק נמקוס דלכ"א למימד עכרס ככוקר כל עכרס ולאו אדעתה אכל אי ודאי אי מנוסס אפילו לא סברגיסה טמא ע"ש וע' כס"ס מ"ש כוס : (ט) ושיעור כגרים * ע' כספר יראים סי' קל"ב שכתב דאין לא כקיאין כשיעור כגרים סילכך. דרך לזכר ככתמים לפי שיקול הדעת שאין דס מחלונת רכה וכעתין ככוה רואה שזינו רחוי להלוט ע"ש ותימח על כסוסקיס שלא טביאו כלל דכרו ופמלחי בתשובת כמשים רחב סי' קל"ה שכתב וע"ד כהמס פחות מכגרים הרב ר"ח ממוין כתב שא"ח כקיאין כשיעור זה וכל דלא שכתב מלחא שכוה דס מחלונת לא סמכין עליה ועמ"ו ג' דלא איסכרס עניו של כוס המונה על כסדין ואם יש כן ממעות דס אהס משכרין וזה אין כאלן רק לניעת כסדין אהס משכרין כן ככגרים וכדס גדול כגרים אהס יכול לננוס כל כולק ומ"ס רחיי רכוי כולם משכרס ואינן חשס דכר וע' ככה"ס ככא דכרסנא שס מ"ש כוס כלורן * וע' כס"ס ס"ק ס"ק א"ח שס ה"א ז"ל הק"י כוס אם דוס נזכר כמקום אחד אין משכרין לו ככו שכוה עמ"ס שכוה שוח סכגרים או כס"ס ס"ק לסחמיר לשער כמו שסס מספס ככ"ע בעלמא וזהו יומר מכגרים וטמא וכמ"ד ד"ל דאין אג' לנייח' לשער רק כסוח אלא לפנינו וה"ס איפכא ה"כא שכוה לפנינו כהס ודאיט אגוף כהמס פחות מכגרים רק סכינו ה"א פמכסות לכלוס על כך כהמס שאלכנס מנוק כהמס אפי"ס טמא וכך כוא מדות תמשים כלא סלוג מיכו י"ל דכלל לפי ראות עיני סמורס אם כוס נכר כמקום אחד סכס * דייקנן ליה כאליו נמכ"ע ע"ש : (י) כגרים * ע' כמסנת ח"ס סי' ס"ז שכתב כוא סמין שקיין כאלן ומס

יורה דעה הלכות גרה קצ

לעיל גכמתחא
דמטאל טס דף נ"ז
פ"א וזרי נחמיס
במשנה טס דף נ"ט
פ"ב ר"ח וסמכ"ס
וסמכ"א וסמכ"ט
דסוד כסס סמכ"ס
טס כס"ט סמכ"א
טס דף ס"א ע"ב
זכרני נתן ולום סמכ"ט וסמכ"א דכחמיס

הנמצא על בשרה שהוא ארוך כרצועה או עגול או שהיו טיפין טיפין או שהיה אורך הכתם על רוחב יריכה או שהיה נראה כאילו הוא ממש למעלה הואיל והוא כנגד בית תורפה (פי' נגלי וסא' כנוי לערוה) טמאה ואין אוטרים אילו נמא' סן הגוף לא היה כזה: י' זבתם שנמצא על דבר (יו) שאינו מקבל (ט) טומאה (יח) לא גזרו עליו. ביצר בדיקה קרקע עולם (או) בית הכסא שאינו מקבל טומאה (מ) מדכי ס"ג כסס סמ"ג) או כל דבר שאינו (י) מקבל טומאה וישבה עליו וסצאה בו כתם יוכן כתם שנמצא על (כ) בגד צבוע (כא) טהורה (לפיכך הלכס האשה זכרני נתן ולום סמכ"ט וסמכ"א דכחמיס

אוצר החכמה

פתחי תשובה

באר היטב

קמס עמד לעמנו ואפילו אם חסריו ז"ש דעכ"ס יז אור
בייבס ע"ט: (יו) שאינו מקבל טומאה. ע' כס"ט סף ס"ק
ז"ג שכח דילא לו דין חסס כסא דקו"ל כנמלא כח ע"ד
שאנו מקבל טומאה לא גזרו וטהורס מ"ה אם איתו דבר
שנמלא עליו מונח ע"ג דבר סמקבל טומאה כיון דנמלא חסס

כסא לכך נס האשה טמאה כו' ע"ט וע' כמ"ו שרצה לפתחיר כנמלא על בנין מחובר כיון שהוא מקבל טומאה געוים לשיטת
הטוספת וסמכ"ט ע"ט ובכ"ס מולק ע"ז וכן סמכ"ס סס"ט ע"ט וע' כנו"כ תנינא ס' ק"ט דמס סמקבל טומאה מדרכנן
מקבל כתמס ע"ט: (יח) לא גזרו עליו. ע' כחשוכה ט"ב חו"ד ס' ג"כ טעס לזס זעיון ח"ד שהשג עליו (וע' מוס כחשוכה
חסס סופר ס' ק"ב) וע' כטדע ביסודס תנינא ס' ק"ס שכבס דמיר שלט מקבל כתמס דלא גרע מלכדיס דמקבל
טומאה ע"ט וע' כסו"ת שיבס ליון ס' ל"ט שגדול אחד הקסס על דברי כטודע כסודס ס"ל ממה שכחב סמכ"ס סמ"ה
סרק ב' מלכות גלים דכנייר אינו מקבל טומאה והייט טעמא דלא דמי ללכדיס דכנייר פניס חדשות בל לכאן וסכסו לו דס
חילוק בין מיר שלט שנעשה מכלויו סכוכה או מעשניס כתושיס סכוכה מעשה לכדיס זס כודאי מקבל טומאה וסכ"ה ע"ז ראיס
גדולס לכל נייר שסיס לסס כדורות סקודמיס ועדיין עושיס כן כמרינות סודו מעלו חילוט וירקות או על קליפת עגיס
סכחלוסו וסחקונו ארסס לקבל הדיון זס אינו מקבל טומאה ומוס מיייר סמכ"ס וסשג על איתו סגדול כמ"ס דלא דמו ללכדיס
סיון דע"ח סל לכאן. דואל סכרי ליון אנו דנין שיקבל טומאה מפני שסיס ארוג כחחלס אלא ממה שנעשה עהס מעשה לכדיס
ע"ט. ע"ט כס"ט שכחב אס נמלא על מיר שלט ע"י כדוקס וקיונוס אלא שככרס עליו או יסכס עליו כ' כחוי"ט ס"כ דכליס
דליון טומאה שייך כנייר כסס דאיכו מיייר כנייר כסיס כומן סס"ס שסיס מעשניס מס שלין כן כנייר דידן סכוכה מנגדו
סשקן מ"מ נראה דליון חילוק סכ"ס ענתן ופניס חדשות בל לכאן עכ"ל וכ"כ כחכמת ארס כלל ק"ג דין ח' ופילו רלו דכר
סמ"כ וזכרי ננו הגליון כר"ו כחשוכה ס"ל לא כהכו כן [ע"פס דנמס שו"ת ח"ס חלק שני וסס כס"ו ס"א ככס דלפי'
כנייר דידן אינו מקבל טומאה ולא כהמיס דכיון שכחכו הדק היעב ונמקו כמיס ונכסכו לפניס אחרות סכוכה דיון כמר
וסכ"ס מנייכו ועוד נ"ל דלא מקרי ז"ס אלא השומדים לנגד ואריב וסגליס ולכדיס ונדומס לכל סני ניירות סמיוחדיס ללכדיס
אחריס ח"כ אפי' ז"ס כסינא נמא מעשה ען שומס כמכוכר כחליון ק"ס ע"א כו' ומסויס ע"כ כחמיס הנמלאיס סולכין
לסקל אך כדדקס עד שאינו כדוק אס סוכ כנייר אע"ס שלענון שיעור ככריס ועוד יס לו דין כחס מ"מ לענון זס לא אומר לסקל
כנייר ע"ס] וע' כס"ט לקמן סע"ף ע"ז סס"ק ל"ו שכחב ד"ע סיכא דסממס מוטמס וחס"כ מלאה כחס ע"ד שאינו מקבל טומאה
או על כנר ככוס דכעמלא קו"ל דטכורס אע"ג דודאי מגוסס כיון דשלא ככרגסס הויא לכל כלק דספק דלכרויחא סוכ ד"ל
כרגיסיס וסכריס כרגסס שחס סוכ טמאה ע"ט. ואס מלאה כחס זס סמוך להטלת מי רגליס יס ג"כ ספק זס עמ"ל ר"ס ק"פ ג'
(וע' כחשוכה חמדה ס"מ ס' כ' כדיס עכ"ס שכינא ראיס דנמ ככ"ג טכורס ע"ט) וע' עוד כס"ט לענין אס נס ככוסס חלין
כנמלא על דבר בליו מקבל טומאה או ע"ג כנר ככוס ע"ט: (יס) ככ"ס שאינו מקבל טומאה. ע' כחשוכה וי"כ סמיוחא
ס' ק"ט כחלס שיגסס ככס"ס סקכוס כקרקע והדף שיוכניס עליו נעשה מן דף שאנו עורכין עליו וסיס עליו גריה כלי כחלוס
אח"כ קנשויו סס ויסכס עליו סלסס ומלאה כחס וכחכ שסיס טכורס דכיון סקכשוו אינו מקבל טומאה ואף אס לא חככו
כקרקע מלפני כ' נקב גדול כוס אח"י סוכ עדיין רחב מכל דו ויכול לערוך עליו מ"מ ככר ועכ"ר וע"ס כסוף סכוכה ארבע
חלוקיס כחורס קבלת טומאה ככליס סמחוכריס לקרקע ע"ט: (כ) כנר ככוס ע' כחשוכה מעיל דקק ס' ס"כ כדיון כחס שנמלא
על כנר מוטמר גוויס סריכס לכניס וסאר ככניס ולא סיס ככשעור כחס על נומור לכן אחד אלא שסיס מחובר ועכ"ר ע"ג חלק
ככוס ככס קבלת ויזאל על ככ כלכן שגדו כחוסן שניןכני חלקיס שג"ג סשס שני הלכניס סיס כיוןכניס ככשעור וסכחק סשאל אס
סלכרסין לטמא ח"ל וסכסיק כניסס סכנע ונמ אס כל סכנע'ס חליון על סכחמיס וסעלס דנמ כל סכנעיס חליון. ואין סכחס סעל
סכנע מלכרף. אכל סני הלכניס מלכרפיס כיון סככל סוכ כחס אחד ומחומר ע"י סכחס סעל סכנע דעושה חכר לרף שני
הלכניס אחריו סלס יס כיון סריכס ככריס טמאה וסלס לאו עכוריס אע"ג סלס חלק סכנע סוכ ככריס דחלק סכנע אינו מלכרף
לסלסיס ששעור ע"ס וסעחוקו ג"כ סס"ט ס"ק כ"א וכחכמת ארס טס דיון יו"ד (וככ"ט של סרכ סהרר"ע ס"ק ח' לא
סעחוק יוס) אכן ח"ד ככס דנמ מקום סכנע מלכרף לכשעור ע"ט וע' כוס כחשוכה סלכרף לכו ח"ד ס' כ"ד דעמו ג"כ
לסחמיר דסלכרף ע"ס נמ סכ"ט סלכרף מלכניס ח"א כו"ס קס"ג מחומר כוס וכמ"ס כס"ק סלכרף זס: (כא) סכריס.
זס אלא לעכר סכנר אכל סלסס טמאה וסיון שנס כרמכ"ן מלכרף כמכוכר ככ"י קסס לסקל נגד שלכס חמורי עולס עכ"ד ע"ט
ופ' כסו"ה חכניס מלאה ח"א ס' קס"ג סלכרף כוס וסעלס אחרו ככ"י סכ"ס סלכרף ככ"י קסס לסקל נגד שלכס חמורי עולס עכ"ד ע"ט
סליון חכשקן מלכרף כחס ככס דודאי ליון לסחמיר חכ"ן אס כחכס חליון על כלכן וסליון על סכנעו יס לסחמיר חכרי סליון סמכ"ס
מסכריס כחוסן זס נס סכ"ה ראיס מלכרף ד' ס' י"א דנייסיס ע"ס] וע' כחשוכה חחס כוכ"ר ס' קס"א סלכרף ג"כ כוס
לכנין סכרס ככוס סממס ס"ל דכלל ככל דוכחא חליון דמקליון לכעלס זסי מעכרות ונמ לכנין מדוע שיכס סמ"ה ח"א ז"ל כיון
כרמכ"ס

יורה דעה הלכות גדה קצ

רכה

באר הגולה

(כב) נגדו זנעונו כדי להגילם מכתמים) (הרמב"ם ונגמרה טרק האשה): "אֵלֶּיָא בְּכָל מְקוֹם שִׁמְצָא שֵׁם כְּתוּם טַמְאָה אֲלֵא בְּמְקוֹם שֶׁאֵפְשֵׁר שְׂבֵא שֶׁם מִן הַמְּקוֹר כִּיְצַד נִמְצָא עַל (י"א) עֵקֶבָה טַמְאָה וְכֵן אִם נִמְצָא עַל כָּל אֹרֶךְ שׁוֹקָה וּפְרִמְוֹתֶיהָ מִבְּפָנִים וְהֵם הַמְּקוֹטוֹת הַגְּדֻבִּים וְחַ בֹּזֵה בַּעַת שֶׁתַּעֲמִיד וְחִדְבַּק רִגְלָה בְּרִגְלָה וְשׁוֹק בְּשׁוֹק וְכֵן אִם נִמְצָא עַל רֹאשׁ גּוֹדֵל רִגְלִיָּה (וְכִ"ט עַל (י"ב) רִגְלִיָּה מִמֶּנּוּ) (כ"י נֶשֶׁת רֶשֶׁתָּא) וְכֵן אִם נִמְצָא עַל יָדֶיהָ אִפִּי עַל קֶשְׁרֵי אֲצִבְעוֹתֶיהָ שֶׁהִידִים עִמְקִינֹת הֵן (י"ג) (כ"ג) וְשִׁמְצָא נִגְעוּ בְּאוֹתוֹ מְקוֹם אֲבָל אִם נִמְצָא עַל שׁוֹקִיהָ וְעַל פְּרִמְוֹתֶיהָ מִצַּד חוּץ אִו אִפִּילוּ מִהַצְדִּירִין יֹאצִ"ל לְמַעֲלָה מְאוֹתוֹ מְקוֹם (י"ד) מִהוֹרָה הִיא וְיֹדַעַת שְׁנוֹדְקָרָה וְהַגְבִּיָּה רִגְלִיָּה לְמַעֲלָה טַמְאָה בְּכָל מְקוֹם שֶׁתַּמְצָאנוּ אִפִּילוּ לְמַעֲלָה (ט"ו) מִהַחֲגוֹר בֵּין מַלְפִּנִּיָּה בֵּין מְלֹאֲהֶרִיָּה אִפִּי עֵבֶרָה בְּשׁוֹק שֶׁל טַבְּחִים אִו נִתְעַסְקָה בְּכַתְּמִים יִדְוֹקָא כְּשֶׁנִּמְצָא עַל בִּשְׂרָה לְבַד אֲבָל אִם נִמְצָא עַל בִּשְׂרָה (כ"ד) וְגַם עַל (ט"ז) הַלּוֹקָה אִם עֵבֶרָה בְּשׁוֹק שֶׁל טַבְּחִים אִו נִתְעַסְקָה בְּכַתְּמִים תּוֹלָה בּוּ בֵּין שֶׁנִּמְצָא לְמַטָּה מִהַחֲגוֹר אִו שֶׁהַגְבִּיָּה רִגְלִיָּה וְנִמְצָא לְמַעֲלָה מִהַחֲגוֹר בְּד"א כְּשֶׁנִּמְצָא הַכְּתוּם עַל בִּשְׂרָה בְּלִבָּד אִינָה תּוֹלָה כְּשֶׁאֵין לָהּ לְתַלּוֹת אֲלֵא בְּעַמֵּק הַכְּתָמִים אִו בְּשׁוֹק שֶׁל טַבְּחִים 'אֲבָל אִם יֵשׁ (י"ז) (כ"ה) מִכָּה בְּגוֹפָה שִׁיכּוּלָה לְתַלּוֹת בַּהּ שֶׁאֵפְשֵׁר שִׁיבֵא הַדָּם מִמֶּנָּה תּוֹלָה בַּהּ וּמִהוֹרָה וְאִם הַמִּכָּה (י"ח) בְּכַתְּפָה

מעלמח אלא נזכר בגופה אפשר שגא דס מש ולא גע בחלוקה

באר היטב

ששיעורו נרס לו כמו מעליה שאין בו ג' על ג' ומבואר בדברי החוס' דלני שמקבל טומאה נגעים אצ"ס שאין מקבל שאר טומאה מקבל כתמים וטמאה עכ"ל הש"ך: (י"א) עקבה - שמה נגעה בלוחו מקום כישיבתה ופי' בפרישה דהיינו כשישיבתה כדרך הישמעאלים ששמימין רגליהם תחת ענבותיהם ס"ז: (י"ב) רגליה - והב"ח כ' דדוקא נב הרגל שכנגד הרגל אבל בשאר נב הרגל לז' חוץ וכ"ס נמנאל אשאר ראשי ד' אצבעותיה סהורה וכחב הש"ך שאין דבריו מוכרחים נסהדישה כתב סל"ע בשאר ראשי אצבעות הרגלים כו' ע"ס והס"ח כ' דנגב הרגל אין להקל כיון שכבר הורה זקן ג"י ורמ"א הביאו אבל זה נראה להקל באם נמצא על שאר אצבעות הרגל חוץ מן הגודל ואפשר שגם הרב ג"י מודה בו כיון שהוא רחוק מלד פנים עכ"ל: (י"ג) ושמה - משמע להדיא מדברי הט"ז דאפילו בסחם חיישין שמה נגעו - ש"ך: (י"ד) סהורה - כתב הש"ך אפילו לא עברה בשוק של טבחים שאין לה צמח לתלות ולא חיישין שנגפה בידים במקור ומידה בא למקום זה אח"כ בניעשה דאין מחזיקין טומאה ממקום למקום כ"מ מש"ס וסופקים: (ט"ז) מהחגור - הוא סינר שמונרות בו הנשים לזניעות - הרשב"א: (ט"ז) חלוקה - דלית כאן הוכחה דמגופה אחת כיון דלא אשהכח על הבשר לחוד ס"ו: (י"ז) מכס - וחזן ג' ימים ראשונים של ספירה ז' נקיים לא חליטין אפילו במכה כדלקמן סימן קצ"ו ש"ך וכן אם נמצא על ידיה ממטאה נתעסקה בידים ממש בכתמים הוליה טור בשם רשב"א: (י"ח) בכחפה - כתב הס"ז אבל בלארפה איהא נש"ס דלפעמים תולה בה כיון בלד שמקום המורכב מכיון נגדה ולפעמים שוחה נוארה

פתחי תשובה

הרמב"ם וכתב לפיכך הלכש האשה בו' ולא כתב חיקונו . ופעלם לדיכא דקויל כרמ"א דלכש הלונכח נגדו זנעונוס מנלה על כתמים שלא למעש לדברי רבינו שמה נגי דפקוד לא מהקנינן כהרמב"ם מ"מ אין מוחין בידם ג"כ אך זה דוקא בנגד שעל החלוקה אבל נגד בסמוך לנגד החלוקה וכוונת לא שמשנו ע"פ: (כב) הלכש האשה נגדו זנעונוי' בספר עמודי כסף כ"י כתב בזה נראה דדוקא הלכש המיד אבל כדי להגיל ימי נדחה ובימי ליבונה לא . ויש לומר דנג"י ראשונים אין חולין עש"ך סי' קנ"ו סי' ק"י י"ג עכ"ל [ועמ"ל סי' קנ"ו סי' נד"ס אין חולין] וע' בהשגחה ארטי סו סי' ק"י: (כג) ושמה נגעו - וכחב הס"ס דדוקא מן הסחם חיישין שמה נגעס בידים במקום דאפשר ליטול דס מן המקור אבל אם אחרת נדי לי שלא ננעתי בלוחן המקומות שאפשר ליטול דס מן המקור נאמנע ולא אמרינן דהוי מלמח דלא רמיא - גם נראה דהך לדברי המחמירים כהרמב"ם (לעיל ס"ז) דכחם שגל בשרה א"ז שיעור מ"מ נמנאל על ידיה יש לסמוך על הפוסקים דהך על צמח צריך שיעור דכא בל"ה דעמ כרשב"א בשם רבו דדוקא כשדקק עממה ולא נעלה ידיה אח"כ והך דאין מחמירין בשם הרמ"מ בו' ע"ס והביאו ג"כ בהגמח ארס סס דין י"ב וכתב עוד דנראה לו דאם מנאל על גב ידה למעלה מן קשרי האצבעות במקום שיש עוד צד לסקל יש לצד לומר דדוקא עד קשרי אצבעות במח אכל שאר גב סיד כיון דאפילו ע"י שהיה סביב א"א לא ליגע בא"מ אינו מטמא כלל בכתמים ומכ"ס בשאל דקס סמוך לזה או אפילו נדקק אלא שגועל ידיה כו' ע"ס: (כד) וגם על חלוקה - ע' בס"ס כוף ס"ק ל"ה שכתב דאפילו אם החלוקה היה אינו בחוק לא אמרינן שהכחס היה על החלוקה מקום זה שגל בשרה הוא מגופה אלא חליטין שגם על החלוקה נא לא עתה ממה שנתעסקה בכתמים ומה נא גם על גופה ע"ס - ועמ"ל ס"ק י"ד בשמו דאפילו שכתבם שעל חלוקה אינו נגד זה שעל בשרה מ"מ סהורה לפי ארך החלוקה להחמיר: (כה) מכה בגופה - ענין מ"מ וכן אם נמצא על ידיה כו' והוא לשון ס"ז - ומשמע דדוקא כמנאל על ידיה אבל כנסאל על שאר גופה לא הליט אצ"ג שמהא נמו על ידיה וע' בס"ס

יורה דעה הלכות נדה קצ

שנתעסקו בצפור א' שאין בו דם אלא כסלע ונמצא על כל אחת כסלע שתיקן
 ממאות: כו' קנתעסקה בדם שא"א שיזיה ממנו כתם אלא כגרים ונמצא עליה
 כשני גריסין ה"ו תולה כגרים בדם שנתעסקה בו וכגרים *במאכולת (פי' דם כינה)
 ראבל אם נמצא הפתם יותר כששני גריסין טמאה * (ויש (כו) מחמירין ומסמאין
 ככל זה (הרא"ש והסור) ומ"מ נראה דיש לסמוך אמקילין דכנתמים שומעין להקל):
 כז' שנתעסקה בפחות מכגרים ונמצא עליה כגרים ועוד טהורה שאני אומר
 כהם זה מעבך הבתמים הוא וכבר היה שם דם מאכולת שנצטרף אליו
 עד שחזר ליותר מכגרים *לפן אם נתעסקה בפחות מכגרים ונמצא עליה כשני
 גריסין (כו) טהורה: הגה' יש מחמירין ומסמאין ומ"מ אם נתעסקה נדה ואינה יודעת
 נכמה אזלין לקולא ואמרינן שהיה נדה כשישיר הכתם (ג"ו וכ"כ הראש"א): כח' *האשה
 שמצאה על הלוקה כשני גריסין וכינה (כח) מעוכה בו טהורה שהגרים הא' ודאי
 מבינה המעוכה בו והגרים השני אנו תולין אותו בכינה אחרת כיון שאין בו
 כגרים ועוד: כט' *הרגה פשפש שאנו תולין בו עד כתורטום חזר כתורטום
 לשיעור הגרים לכל הדינים שאמרנו: ל' גא"צ *להקיף (פי' עין הקפה הוא
 לדמות דבר לדבר) הכתם לדבר שהוא הולך בו אלא הולך כן הפתם עד שחדע
 שזה שחזר וזה אדום: לא' *מצאה כתם ואין לה במה לתלות והדבר מסופק
 אם הוא דם או צבע מעברת עליו ז' סמנים אם עמד בעינו ה"ו צבע וטהורה
 ואם אינה מעברת עליו טמאה מספק *יעכשוו אין לנו העברת ז' סמנים
 מפני שאין אנו בקיאים בקצת משמותם: לב' *האשה שהיתה עוסקת במלאכתה
 ונמצא דם במקום שעברה על דבר שהיה בדוק לה מתחלה (והוא מקבל טומאה)
 תחזור להתעכב כמו שעשתה אם (כט) יודמן שתעבור על המקום שנמצא בו
 הדם טמאה ואם לאו טהורה: לג' *האשה שבדקה עצמה (לה) בעד (פירוש
 סמרטוט מעטין וכגד עדים כל דלקויתו) הבדוק לה ונמצא עליו (תלו) אפילו טיפה
 כהרדל בין עגול בין משוך טמאה *ולא עוד אלא אפי' נמצא על הכתם מאכולת
 מעוכה טמאה *וכן הדין כשבדקה בו והניחתו (ל) בקופסא ואחר שעה בדקה
 אותו ומצאה עליו דם כל שהוא בין משוך בין עגול טמאה: לד' *בדקה
 עצמה בעד הבדוק לה והניחתו תחת (לא) הבר או תחת הכסת (לו) ולמחר נמצא

קאמרינן נה"ס
 טבשיל דר' רמיה
 ע"ד דף נ"ס ע"א
 ולא נסתלקו
 כהמבין והראש"א
 לקולא מטעם שכתב
 סרמ"א כגם ר"ס
 בכרייתא ש"מור
 כגם סרמ"א מהא
 דליינה כס"ף
 לפול ח"ס כגם
 כהמבין מהא
 דליינה ללימטעמא
 דאמרינן שקול דם
 סעסק שדי כי מלטי
 זיל כהא ליהא
 שיעורא זיל כהא
 פ"סא שיעורא וכו'
 אמרייתא ע"ד דף
 נ"ט ע"א וכ"כ ינאי
 והראש"א והראש"א
 והראש"א ח"ף ע"ג
 דכרייתא ח"סא
 כהמבין מהא
 ושר וכו' כהב
 סרמ"א ח"סא שני
 גריסין בסור וכן
 כהמבין מהא נה"ס
 וע"ש הוא ג"ס
 כגם המבין וכ"כ
 הראש"א נה"ס
 מהמנה דח"ל ר"ע
 שח"י יטול להגע
 וכ"כ וסורה ע"ד דף

נ"ח ע"ב ולא צ"כ להביא הכתם לפניו ולגלו המכה ולכוזא דכ"מ כהמבין דף כ"א ודף ס"ב הלדעת כהמבין ע"ס והראש"א
 וה"ס שכוזרו בדקה הסמנים נמנה להחריף ח"י' לגעלה ישכחא עכביא ח"יהא דח"יהא לקמיה דרבי ינאי ע"ס דף נ"ח ע"א
 הראש"א כה"ס *משנה ע"ד דף יד ע"א וכרייתא ע"ס ח"ייתו ליעיל כס"י ק"כ *כשיטא דר' זירא נליגא קמא *מכרייתא כ"ס משנה

פתחי תשובה

א"ח"ח
 1234567
 תולדות התשובה

כאחת שתייהן טמאות והט"ו חולק עליו וכ"ל דאפילו
 כזו אחר זו ג"כ שתייהן טמאות (ובנה"כ מסכים לדעת
 הב"ח ע"ש באריכות): (כו) מחמירין ולדידהו אפילו
 נתעסקה בכגרים ונמצא עליה כגרים ועוד טמאה
 כדאיתא בדבריהם מן הש"ס להדיא *ש"ך: (כו) טהורה
 הט"ו והש"ך הסג"ו ע"ו ופסקו דאם נתעסקה בפחות
 מכגרים ונמצא עליה כג' גריסין טמאה (דאף דאמרינן
 דהעסק בא לכאן נשאר עדיין שיעור כהם) ואף הרמב"ן
 טהורה אפילו אינה מעוכה בו שאני ההם דנתעסקה בכגרים משא"כ הגא' *ש"ך: (כז) יודמן *סי' שמקום
 בין רגליה יודמן ע"ס במקום הכתם *סי': (ל) בקופסא * כתב הש"ך אע"ד הבדוק לה דלעיל קאי ובפרישה כתב
 דקאי אפילו אע"ד שאינו בדוק לה וק"מ דכ"כ לכו"ע ככל שהוא טהור דכעין כגרים ושר וכ"כ כל
 הפוסקים עכ"ל וכ"פ הט"ו וכתב דלא בא המחבר לנטעם אם הנייהו במקום מנוול דסהור אם נמצא
 לאחר זמן עליו דם דזה אינו דפשוט במתני' נמצא על עד שלה לאחר זמן דטמא מספק אלא היסוכו דסיסא
 קאמר דהייט אם הניחתו תחת כר או כסת או שחתו ביריבה וביאור דבריו דנמצא תיכף על העד הבדוק
 שסיסא דטמאה אלא אפילו לא נמצא הדם עד לאחר נמי טמאה אם היה מונח בנהיים בקופסא ולא הוסיף
 בירכה משא"כ אם הוסיף ביריבה דסיסא עכ"ל: (לא) הכר' דאיכא למימר שמאכולת נתמעכה ע"ס *סי':
 משוך

יורה דעה הלכות גדה קצ

באר הגולה רל

עליו דם אם (לג) משוך טמאה שחוקתו שהקינות ואם עטל יואין בו כגרים ועוד (לה) טהורה שאין זה אלא דם שאכולת שנדרגה התת רבר : הגם והיס אם הוא יותר מכגרים ויש מקום (לג) (לש) לתלות בו (כ"י) כמו שנכתב לעיל באיזה דבר תלין כחם : לזה שבדקה עצמה בעד הברוק לה וסתתו (לד) בירכה ולמטר נמצא עליו דם אם משוך טמאה אפילו בכל שהוא יואם עגול טהורה אם אין בו כגרים ועוד כ"י"א שאף עגול טמא בכל שהוא : לו שבדקה עצמה בעד שאינו בדוק לה אפילו הניחתו שטור בתיבתה ומצאה עליו דם (אינה) טמאה (אלה) (מ) אם יש כגרים ועוד : הגם ולוקח בעד ניוני דהיינו שאין חוקתו בדוק ולא מלונלך (ד"מ) אבל אם בדקה עצמה בעד שחוקתו מלונלך כגון שלקחה עד ממקום שדמים מלויין שם שחוקתו שכבר היו בו כתמים ובדקה עצמה בו ונמצא עליו כחם (מא) טהורה אפילו יותר מכגרים (כ"מ מהרש"א שהגיה הכ"י) : לו שבדקה עצמה בעד שאינו בדוק לה וסתתו בירכה ואח"כ נמצא עליו דם אפילו כגרים ועוד (לה) טהורה : הגם וכ"ש אם הניחתו אחר הבדיקה במקום שיש לתלות הכתם דטהור אפילו ביותר מכגרים (ד"ט) אבל אם הניחתו במקום שאין דם שכיח טמאה אם הוא יותר מכגרים : ל"ח צאיירו עד הברוק כל שבדקתו בין היא קבין חברתה ולא נודע שנכנס בו כחם ולא העבירתו בשוק של טבהים ולא בצד המתעסקים בכתמים הרי זה בחוקת (לו) בדוק : ל"ח יאין האשה טמאה משום כתם שמצאה בחלוקה א"כ היה בדוק לה קודם שלבשתו אבל אם אינו בדוק קודם שלבשתו ולבשתה בלא (לז) בדיקה ומצאה בו כתם טהורה : כ"ט (לח) בדקה חלוקה ופשטתו ומצאה על ירכה וא"י ח"ל מן העד כיון שאיש בדוק מקמי הכי הוה צעור בשם הרש"א בשם רבותיו גמ"ס קמחא דלקח כספיק מ' ק"ש וכ"כ הרש"א ש"ס והרמ"ם כ"ט ע' מהא דרב בשם אבחימאל בדקה חלוקה והשאלתו לחכמה וכו' שם נח ע"א דלענין

פתחי תשובה

מלא עליו ע' גמ"ס מאיר נתיבים סי' נ"ו דלמחר לאו דוקא אלא אורחא דמלתא קמי' וכ"ס אם מלאש מיד סעור לבדיקה ע"ש : (לה) טהורה כיון בדגמ"ר שכתב דג"י וימים ראשיים אל שכעס נקיים טמאה דכא דכתם טהור מכגרים עהור אף כג"י ראשונים (ע' לקחן סי' קצ"ז סע"ז) כג"ס (ה) טהור דאל"כ און שום אשה יכולה להסתר אבל כאלו שכתב בעד שנודקת ואס"א לה להסתר און להסתר כג"י ראשונים ע"ש וע' בתשובת מעיל זקק סי' נ"ט שאין דעתו כן אלא דאפילו בעד שנודקת טהורה פחות מכגרים אף כג"י ראשונים ע"ש אכן כ"ט ע"ק ס' א' כתב דכל ראיותיו יש לדמות ודעתו להחמיר ע"ש : (לש) לתלות בו עכ"ע מ"ש בשם סע"ז באשה שרגילה בו עד דחולט בה כשעת וסתה וע' כח"ד שחולק עליו שיש להטות אפ"י כשעת וסתה ע"ש וע' בש"ת מאיר נתיבים סי' נ"ו שרב אחד רצה לפסוק דדוקא כשהיה ביומי טהרה שאלו יש לה חוקת טהרה תולה כזה משא"כ ביומי ליבונה שכיח בחוקת טמאה אינה תולה והוא ז"ל האריך לחלוק וכתב דאין ראוי דגם ביומי ליבונה תולה ע"ש [וכבר כתבתי מזה לעיל ח"י קפ"ז ס"ק כ"ג] וז"ל פאנ דג"י ראשונים אינה תולה כזה לפי דעת סע"ד כ"י קצ"ו וכתב כ"ט ע"ש ס"ק ט' דאפילו כמכא ידע שמוציאה דם אינה תולה כ"ש כאלו [ועמ"ל סי' קצ"ז ס"ק י"א מזה] : (מ) אם יש כגרים וטור ע"ש [בתשובת חסד טוב סי' ק"ג בדומותיו יש להחמיר טו מכח דעלמא דככתם כגמלא שיעורו כגרים ועוד שהיא שיעור דם מאכולת גדולה שלא נמאז כן נומניו וכמו שמתין כבסר מעיל זקק (עמ"ל סק"י) אבל בדקה עצמה בעד שאיש בדוק ומכ"ש ע"י כהנהגה דכח דבר לת נתיבין כחם יש לו מ"מ מדי סטיקא לא נסיק ואין להסתר אלא כשיעור קטן כדם מאכולת שנתמא כומריט או כשפ"א אש מלויין שם ע"ש] : (מא) טהורה אפ"י מ' נחשו' בית אפרים ח"ד סי' מ"ט שכתב דר"ל דוקא שלא כשעת וסתה אבל כשעת וסתה מושגין וכמו כמכא שכתב ע"ש :

באר היטב

(לג) משוך כחב הש"ך דווקא הכא כשבדקה עצמה אמרינן הכי אבל בכל שאר כתמים לא מהלקינן בין משוך לעגול דלעולם פחות מכגרים טהורה : (לג) לתלות (משמע כאן דאף כספק מהני בו לתלות בשום דבר) כתב סע"ז ל"ל באשה שרגילה שיוצא דם מבית הרעי שלה ע"י איזה סנה ובדקה עצמה אפילו בעד הברוק וכשעת בדיקה ננעה גם שם דחולט בה שלא כשעת וסתה דאין כאן ספק דאורייתא כיון שלא הרגישה בדם מן המקור וכתבתי זאת לפי שראיתי מורה אחד שהורה להחמיר בזה וז"ל דמטה בדבר פשוט עכ"ל : (לד) בירכה דגמ"ס כאן י"ל חמאכולת הימה על ירכה ונחמעה כשהמה שהטיחה על הירך וספק הג"ח כה"א דאף עגול טמאה כ"ש (דס"ל ד"ל למניחתו חתח סכר דשם מאכולת מלוייה משא"כ בירכה) : (לה) טהורה דהוי הרי ספיקו ולקולא חדא דילמא לא מן העד הוה על ירכה ואפילו אם ת"ל מן העד כיון שאינו בדוק לה אומר מקמי הכי הוי שם רש"י והש"ך השיג על דין זה דאין זה ס"ס כלל דמיד איכא למימר שמה מהמקור בא על העד וכה"ג לא מקרי ס"ס כמ"ש דיניו ס"ס בדין י"ג ע"ש שמאריך בזה והגיה הדבר כ"ט : (לו) בדוק וע"ל סל"ו מה נקרא אינו בדוק : (לז) בדיקה אפילו יודעת ממי לקחתו כיון שלא היה בדוק אנו אומר כחם זה כבר היה שהכתמים מדבריהם והולכים בהם להקל ע"ך : (לח) בדקה כחב הש"ך פי' שבדקה אותו בתחלה ואח"כ לבשתי ואח"כ פשטתי ומלאו טהור והשאלתו להצטרף אבל לא בדקה חלוקה אלא כשפשטתי זו לא אסריך לאשמועין דהראשונה טהורה משום שמתאם אותו טהור והשאלתו

יורה דעה הלכות גדה קצ

מהורה השאילה לחברתה ולבשתה ומצאה בו כתם הראשונה שהורה והשנייה
 מטמאה: מא' ללבשה חלוקה הבדוק לה ופשטתו והשאילתו לישראלית גדה או
 לעוברת בוכבים^א שהגיע (לט) זמנה לראות וראתה פעם א' אע"פ שאינה רואה
 בימי השאלה החלוק ואח"כ נמצא בו כתם תולה בהן ושהורה וה"ה אם בדקתו
 והשאילתו להן ואח"כ לבשתו היא ומצאה בו כתם שתולה בהן יואפילו היא
 בספירת ז' נקיים: (וע"ל סי' קצ"ז דגנ' ימים הראשונים של ז' נקיים אין מקילין בכתמים
 (מ) לתלות דגנר אחר): כ"ב גהשאילתו לקמנה (ט"ב) שלא ראתה מעולם ולבשתו
 קמנה זו לאחר שנבעלה קודם שחיתה המכה או שהשאילתו לגערה שלא ראתה
 ולבשתו תוך ארבעה לילות לבעילתה או שהשאילתו ליושבת על דמטורה תולה
 בהן ואפילו בזמן (מ"א) הוזה יוכן אם השאילתו (ט"ג) לכופרת ז' שלא טבלה
 תולה בה ובעלת החלוק שהורה וחברתה ששאלתו (מ"ב) מקולקלת ז"בג' השאילתו
 לבעלת הכתם בין שהיה יושבת כבר על הכתם קודם שאלה יבין שראתה
 כתם בחלוק אחר לאחר ששאלה את זה אין תולות זו בזו ולא זו בזו ושתייהן
 צריכות (מ"ג) לחוש וב"ש אם השאילה למהורה וחורה ולבשתו (מ"ד) ששתייהן צריכות
 לחוש: כ"ד ללבשה חלוק בימי גדתה ולא בדקתו ולבשתו בימי (מ"ה) שהורה
 ונמצא בו כתם (ט"ד) תולה שמימי נדותה הוא: כ"ה ללבשה חלוק קודם שהיתה
 מעוברת ואחר שנתעברה לבשתו בלא בדיקה ומצאה עליו כתם תולה ללבישת
 הימים שלא היתה מעוברת וכן המניקה תולה בעצמה כמו שתולה בחברתה
 וכן זקנה תולה בעלמה בימים שלא היתה זקנה (נ"י ג"ס כ"ה) חלוק שלבשתו וכן
 בימי נדתה ונתכבס וחורה ולבשתו בזמן שהיא מהורה בלא בדיקה אם נתכבס
 ע"י ישראלית ואינה (מ"ו) בפנינו לשאול חוקה בדקתו בשעת (מ"ז) כיבוס ואינה
 כ"ח ורש"י ע"פ ה"ה כ"ח ורש"י ע"פ ה"ה כ"ח ורש"י ע"פ ה"ה כ"ח ורש"י ע"פ ה"ה כ"ח

סומאם הנכנס
 כאלמה שדקס ח"ס
 מחסב סס נט ע"ב
 מכדמפרט רב סס
 ס"י רש"י סס
 דף ע"א
 בסרש"י סס מאס
 דנחקה סארס
 היא גבריתא סס
 רשין שחולס וכו'
 וכס' כרש"י סס
 תולס ג"ו לא
 סקלקלס ולס תולס
 כ"ו סקלקלס מדין
 כ"י קוסס חתס של
 חולין ולחתס של
 ידוסס וכו' ליינתו
 לעיל כסימן ק"ח
 ד"ס ככריוס
 ורש"י דחולין
 סקלקלס כמקלקל
 וכן ס"י ה"ה
 ורש"י ורש"י
 כיון דכתמים דכ"ג
 חכמי דרבי יוחנן
 וכו' סס ונפסס
 ורש"י ורש"י
 א"ת חכמה

באר היטב

לחברתה הא בלא"ה טהורה כיון שלא נדקה אותו קודם
 הלבשה וכ"כ ה"י דלא כדרישה וכו' שכתבו בדומקים:
 (לט) זמנה היינו בת י"ב שנים ויום אחד ודוקא בנדס
 או נכרית הדין כן משום שתולין סקלקלס כמקלקלת
 משא"כ כשאילתו לטכורה שחיבן טמאות והיא חס
 בדקתו ר"ל כשפשתו ש"ך: (מ) לתלות ודוקא
 כשהס יותר מכנרים ועוד אבל בפחות נוכן תולק ככנס
 חפיו חוץ ג' ע"ל ה"ש"ך: (מ"א) סה"ה דאין כותבין
 לשום בחולה שנבעלה אלא בעילת מלוס אפ"ס חולס כס
 וכן יושבת על דס סוכר אע"פ דנוס"ה ס"ה ככל כססים
 חפ"ס חולה כס שאין כאן קלקול שלא סחמירו שלא
 לבעול על דס סוכר אלא לענין טמאן אבל לא לענין
 הללח חדרתס סוד ופיסקים: (מ"ב) מקולקלת וסחרס
 כל מה שלכניס: (מ"ג) לחוש לפי שאינו ידוע צבירור
 לבעלת סכתס ש"ל ממנה סכתס: (מ"ד) ששחיבן
 אע"פ דכ"ו ס"פ דרבנן מכל מקום כיון דאי תליא
 כהא מקלקלת מאי חוית דתקלקל להך ספי מסך רש"י
 ורש"י א"י וס"ה כשלא חורה ולכשתו נמי כשלא נדקה
 הראשונה קודם שפשתו אלא קמ"ל דאע"פ שחורה
 ולכשתו וסחלוק אלל הראשונה חפ"ס כסגיה ג"כ סמאס
 ח"כ מיירי שהראשונה בדקתו קודם שפשתו דכשת
 אינא סמאס עד שחמור וחלכשו: (מ"ה) סכרתס
 חבל גנ"י הראשונים של ז' נקיים אינה תולה בימי נדותה ש"ך: (מ"ו) כפינו כחב ש"ך נראה דנס
 החלוק אינו כפינו דאס הוא כפינו כדדוק כמקדיר או מנליד ואס אינא בקיאה סחמיר כדכסמוך אלא מיירי
 סנכדל סחלוק דכ"ה אין להחמיר: (מ"ז) ככ"ס דחוקת כנוח יסרלל כודקת חלוקתן וסל סכרתוכ

פתחי תשובה
 (כ"ב) שלא ראתה מעולם ע' דגמ"ר סמס ע"ז דדוקא
 כעשר נסין שלא ראתה מעולם אבל נקטנה לא איכס לן
 אס ראה כניח חס"ס ע"ס: (מ"ג) לטכרת סעסס סל
 סכלס ע' מ"ל"ס ס"ס סכ"כ דין כ"ט סכח דנראה מדברי
 כל כסוסקס דדוקא ז"כ סך ימי זינא ונדס סך ימי נדוה
 הוא חולין כסן אבל אס עברו ימי זינא סך אף סעדיין לא עכלס
 אינא תולס כס מחאר סעומחאה סראשונה ככר סקסס אלא
 דגוס"כ הוא דכענין טבילס ואס אנו חולין כס אנו מניחין לה
 סעמאס מחודס ומאי חוית דעמאס לוו מחדס ולא לוו משום
 כ"ו שחיבן מקולקלות ע"ס סוד וכו"ל כ"ט ס"ק ע"ה
 ופ' כחאכ"כ רבינו עקיבא איגר ס"י ס"ג כשלא כשוא סטורס
 שסככס כמס"ה ע"ס סט"ג גדולס סכ"כ ראה כמס ספסיס
 ונפסל כחס כסדין ס"סס וכו"ל להקל ולחלות כסנויס לא
 מיכניח לדעת סלכוס סכחכ כסאיסות דאף כסלמו ימו ססירתס
 כ"ז סלל עכלס תולס כס סיינו ממש ג"ד אף לדעת סמ"ל
 דלחר סכסס אף סלל עכלס סניס דרשית כולו לכאן ולינא תולס
 כס"מ כ"ד אף דכך סנויס סכ"כ סלל ראה זכ כמס סנוסות
 ס"מ לא כ"ו כמ"ו זכס אחר סללמו ימו ססירתס מחאר דקו"ל
 דכ"ו ססוריס אף כחלה אי כסוף אבל כלא ססירתס כלל אף
 אי קמי סמול גליח דלא ראה כל ז' מ"מ לא סכ"ו כלא
 ססירתס ח"כ מעולל כסנויס סלט דאין דעתן לסכול ואין
 סספסות לכוונו ככסס סק"ס מקרי זכס סלל ססרס וחולין כס
 ע"ס [וע"פ כ"ט וכו"ר מענין זכ]: (כ"ד) הולס סמימי נדווח
 סו"ל ע"ס ס"ק ג"ל וע"פ כה"י ג"ל ח"ד ס"י מ"ס מ"ס כ"ו:

כשעת

יורה דעה הלכות גדה קצא

רלב

באר הגולה

קצא דין אשה שמצאה דם בהשתנה ובו סעיף אחד :

אמימות מקיים
ס"ב מקריטין
אזהר
אלי כרמ"ס ב"ס
מה"כ וכר"י י"ס
במבנה נדה דף נ"ס
ע"ב דלמסיקא ס"ט
בגמרא סנה"א
כוותיה וכן פסק
הרמב"ן בהלכות
והרמב"א במקום
הגמרא שם דף נ"ז
ע"ב [*פירוש נעמי
שפסק עובדה ב"ס]

א האשה שהשתנה מים ויצא (א) דם עם מי רגליה בין שהשתנה והיא (א) עומדת בין שהשתנה והיא יושבת הרי זו מהורה יואפילו הרגישה גופה וגודעושה אינה חוששת שהרגשת מי רגליה היא זו שאין מי רגלים כן והדר ודם זה דם מכה היא בחלחולת *או בכלויא : הגה וי"א לאין להחירה אלא ביושבת והשתנה אבל בשומדת אם מקלחת לתוך הספל ונמצא שם דם מהורה אבל אם שוחמת על (ב) שפת הספל ונמצא שם דם שפחה דהואיל (והמקום) לר' תוזרין למקור ומניחים דם (הסור בשם הרא"ש) וי"א דאפילו ביושבת אין להחיר אלא במקלחת ונמצא הדם תוך הספל אבל על שפת הספל שפחה * ונשומדת (ב) בכל (ג) ענין שפחה (מרדכי ה"כ ונ"י בשם הג"מ וס"ד וכ"ז סי' ק"ג וכ"מ מחשוכה ה"ן) והכי נהוג ודוקא כשנמצא הדם בספל שהיא משתנה שם למוד ידיעו שהוא ממנה אבל אם נמצא בספל שאיש ואשה מטיילין שם מים (ד) מהורה בכל ענין וכל זה אם נמצא דם במקרה אבל אשה שרגילה לראות דם במי רגלים ומרגשת כאב בשעה שמשלת מים כגון החולי שקורין (האר"ן וי"נד) נראה דיש להחיר בכל ענין דהא איכא ידיס מוכיחות שיש לה מכה המכאיב אזהר בהסלת מי רגלים וממנו הדם יוצא ואפילו אם מלאה דם (ג) אחר הסלת מי רגלים כשמקחת עצמה מהורה דמאחר למרגשת כאב ואינה מוצאה דם רק אחר הסלת מי רגלים ודאי דה מכה היא (בהנהגה ט"ד) אך יש מחמירין שלא להחיר רק באשה שיש לה וסת (ד) להזריכה (ס) בדיקה דהיינו

1234567 n'n'n

באר היטב

פרה"י תשובה

קצא (א) דם עם מ"ר * פ' בתוכה וכן בסנן סי' ל"ב
שכאין כרכס בענין זה : (ב) בכל ענין שפחה *
פ' בתוכה הא"י פנים מאירות ח"א סי' י"ג שכתב דאשה
זקנה שחל לה אורה כתיב יש לעטר דמה הנמצא כפת פשיית
זרכים בשומדת בכל ענין ופשיטא ביושבת אפילו כנמצא בלחש
הספל דאף לרעת המחמירין לא יעמאו אלא משום כהם וכאן
הקילו יותר וה"כ ק"ו אם נכחם שכתמירו עיברו בזקניה ק"ו
בדיון זה דקיל טפי ובפרט שראוי לסמוך על כרמ"ס והרמב"א
והרמב"ן והמחבר דמסתבר טעמיהו ע"ש * ולפ"ד ל"ג מ"א
דכחם עברו בזקניה ובאמת לא נזכר זה בשם דוכתא רק כפי'
ק"ג ס"ב איהא לא גזרו בדינוקות שלא סניע ומנה לראות ע"ש
ואדרבא מ"מ הרמ"א שם סעיף מ"ד דזקנים מולד כעצמם
במים שלא יתחם זקנים נראה להיטך וכן מובאר להדיא בסעיף
כ"ב ושם ונ"ע [*כעת מלאתי ב"ס סי' ק"ג בלחש ס"ק ל"א
שחמם עליו נזכר] : (ג) אחר הטלת מ"ר * ע' בתשובת ל"ג
סי' י"ד שכתב דאין להחיר בשפחה דם אחר הטלת מ"ר אלא
מוצאם ג"כ תוך מ"ר בתוך הספל ובאמת כפי"א מעלת מים
או יש להחיר אפילו במוצאם דם גם אחר הטלת מ"ר על סנד
שזדקת משום דהלינן דלאו דם הוא מתחית כדס שמוצאם תוך
מ"ר דכח"א ודאי לאו מן המקור אי נמי כשלא מוצאם דם תוך מ"ר

בנתחלה ויש לה וסת קבוע וכלא שעת וסחה טובתה וס
הסדר גם כשהיא מעוברת או מניקה והאשה מרגשת
כאב בתוך גופה ותולה את כל אלה מחמת השנירה
תולין במכתה * אבל אם אין לה וסת קבוע ונ"כ אינה
משוברת ואינה מניקה אז אין תולין במכתה * ח' ב"ח
סי' ס"ד ע"ש) :
קצא (א) עומדת * בין מקלחת בין שוחמת * ט"ך :
(ב) שפתי וק"י אם שוחמת תוך הספל פרישה
וב"ח (ורבים מקשים למה כתב אלא מקלחת תוך הספל
ואלא שוחמת על שפת הספל עיין ע"ז) : (ג) ענין *
דבעינן תלחה לפי טוהא יושבת ומקלחת ותוך הספל *
ע"ז : (ד) מהורה * משום דהוי ס"ס דילמא מן האיש
ואח"ל מן האשה שמה לא מן המקור ומשמע דהיינו אם
נמצא תוך הספל על המים כדאיתא בש"ס עכ"ל הש"ך :
(ה) בדיקה * כתב הש"ך דיש להחיר בדיקה זו באשה
שיש לה וסת אפילו אין וסתה קבוע רק שהיא רואה
לפעמים שלא בשעת זרכים והביא ראיות לדבריו :

אלא שזכר לה כרכס בשעת הטלת מ"ר ומשם וסיה נזדקת קודם הטלת מ"ר ונמצאת נקיס והא"כ מכנסה תוך נקי
מנפיה ומשתנה אבל אם אינה מרגשת כאב בשעת הטלת מ"ר אין להחיר אף ע"פ שמתרגשת כאב קודם לכן והא"כ
עכ"ד ופיין כ"ס שחולק עליו ופסק דא"י לא מוצא כלל הוך מ"ר וגם לא היה לה כאב בשעת הטלת מ"ר רק אחר הטלת
מ"ר ויהי סוב לה כאב ואז מוצא דם מהורה ע"י בדיקה שכתב רמ"א וכן מוכח מדברי תשובת ח"ל סי' ע"ג ע"ש ושם הביא
בשם שבו"ח ח"ב סי' פ"ו שכתב להחמיר לכתחלה ולכיוון משן ברין זה : (ד) להזריכה בדיקה * ע' בתשובת ח"כ ח"ד ע"ס *
ע"ג פד סי' מ"ז וכפי' מ"ח באשה שמוצאת בבדיקה כתיב למעט מקום אחד והביא להכניס מוך נקי במקור והא"כ מנחק
למעט בא"מ ואם עדיין המלא דם הוציא ממך וכשיהי' נקי אז יש הזכה סדום מן הכרדים ע"ש שפארין לנאר אופני בדיקה
זו איך יבא וכתב גוף שפ"ך כתב כפי' ק"ל דמסר"ל סמוקי מהקא ליה אי הוה בדיקה מעליהא הוה דברי הש"ך
חמוסיה דודאי בדיקה מעליהא הוה אלא שמכר"ל מעטר אוחה אחר בדיקה לעולם לכן כתב שיהיה לם וסת * וכן הוה דכסב
הרמ"א דבעינן שרגיש כאב בכל הוה לעברם אחר בדיקה לעולם בזה רצין מנאים אלו וסעע דבעינן שיהא מוכיחם קיים
כדי שדע כאך יסור הדיכס שב לא תחלה כו' אבל הדס שמוצאם בעת שמתוך כתוכה ורואה שמתוך נקי מעיל לעולם דודאי בדיקה
מעליהא הוה וע' בנ"ב סניינא סי' ק"א וק"ב באשה שמוצאת המיד בעד בבדיקה קורע דה כחודכ של מחש וזוה ג"כ לפשות
בדיקה כ"ל וכתב דאף שכתבי בחיבורי שאין לנסך לעולם רק ניש מטיחה קיים מכל מקום נאכב זו שאינה
מוצאת רק קודם יבש כאך יסור הדיכס מסתמא טוב לא תראה בלופן זה ונקרא מוכיחם קיים * וכפי
עד דאם בדיקה פלמס בבדיקה כ"ל ניימי מניקתה יש לפסק אם מעיל לאחר שכתבו ימי מניקתה לכן מסתם טוב שיהי ע"ש
ועיין

יורה דעה הלכות נדה קצא

קדם שחשתי תבדוק עלמה היסב בחורין ונסדקין (שס) ואם לא תמצא דם חכמים מוך נקי על המקור בפנים ותשתין ותקנה עלמה יפה ממי רגליה וחוליא המוך אם נקיה היא הוכחה גדולה דאין הדם מן המקור (שס ובמהרי"ו) והכי נהוג (ד) ואם בדקה עלמה ג"פ ככהי נחמי ומלאה המוך נקי מוחרת אחר כך (ו) בלא בדיקה אלא בשעת ופתה דחוקה דדם מכה הוא מאחר שאינה מולאה אותו רק אחר שהשיגה וכל זה דוקא שמתגשח כאב עם מי רגליה אבל אם אינה מרגשת כאב ובדקת עלמה אחר הפלת מים ומולאה דם אם לא מלאה דם צמי רגליה ודאי סמאה (כ"מ עם ובנה"מ) אבל אם מלאה דם תוך מי רגליה ונס על העד שבדקה עלמה ט' י"א דהיא סמאה דלא החירו רק דם שנמלא תוך מי רגליה (מרדכי ס"ג) וי"א שהיא טהורה דדם שנמלא חולין שדיין נשאר מחמטת מי רגליה (ב"י ממעמעות הרא"ש והר"ן) ויש (ו) להתמיר מיהו א"ל לבדוק אחר זה ואפילו אם היחה רגילה לראות אם בדקה עלמה ג"פ ומלאה טהורה שוב א"ל בדיקה (שס במרדכי) ואם אינה רגילה לראות רק לפרקים קובעת לה וסת אם הוא בדרך קבע בין וסת אזה בין וסת דילונין ואם אינה מולאה דם אח"כ כשבדקת עלמה רק (ז) קרסין (ז) קרסין כמו חול וחנך אדום

פירושי השובה באר היטב

(ו) להתמיר * והש"ך כתב דלא שייך כאן משום חומרא אלא כך הוא שורש הדין ונס קשה לאיזה צורך כתב הרמ"א כלל להאי דינא דהא כבר כתב לפיל דאין להחיר אלא ביושבת ומקלחת עכ"ל: (ז) קרסין * כתב הש"ך אבל אם מלאה דם ג"כ סמאה ובקרסין לבד א"ל להסיל למים לראות אם נמוחו וכ"כ הב"ח שאלו הקרסין אע"פ כשממחין אותן בין האצבעות נמחין ונעסין דם אין חוששין להן דלא חמירי מדם ממש שיואל עם מי רגלים דחליגין במכה שבכליות כ"ס הנהו קרסין שכלל:

ועיין בה"ד שצ"ג עליו והעלם דאין לכמוך על בדיקה זו להחיר דם הנמלא נפרודוד שחייבין עליו כרת אכן באם יש לו כאב או מכה רק שא"ל שמוציא דם מועיל בדיוקה זו דע"י בדיוקה זו היו כיון המבחר כפי"ו קפ"ו ס"ז באם אינה מולאת דם חמיר רק מ"א דמכני צ"ב לו כאב או מכה שא"ל שג"ד רק דנעטין שתכדוק עלמה הרבה פעמים ולא תמצא רק לטעם ע"ש ועיין בחשבת סור האבן סימן י' ועיין בחשבת שאור הגולה רבינו עקיבא איגר סוף סי' ס' [וכתשבת חתם סגול חסם סוף סי' קצ"ח מ"ג בזה:] (י) ואם בדקה עלמה ג"פ ט' דחוקה דדם מכה הוא * עיין בגמ"ר שהטעם ע"ו דכאופן זה שכל המוך לא מלאה דם ובבדיקה מלאה דם בני כפי"א שכבר נודע ש"ס לה במקו

מי רגלים מכה כמולאה דם אבל מה דבני מהרי"ל ג"ס היינו אם לא תמצא דם כלל ולא בטעם שכבר נעקר וסתה שביה לה נמטעה מי רגלים כזה לדין ג"ס ע"ש וכן כתב בספר השובה נ"ב קמא חור"ד סי' מ"ח ונ"ב תניינא סי' ז' דדברי רמ"א מה הם שלא נבדקו ובאמת בני בטעם אמת ע"ש: (ו) בלא בדיוקה אלא בשעת ופתה * [עיין בהשובה ח"ס סי' קע"ז אורות אשם שם לה וסת שנמלא דם כמ"ד ובבדיקה מבר"ל ועלם בידו בלופן שאין הפק אבל דם שחראב עם מ"ר בין עונה לפונה טהורים אך אחר גרמיה דם ממש כוסחה ובחמה לפסוק נטהרה ולספור נקיים מה דינה אם גריבה או למש לרש סינא עם מ"ר ודעת הרב השאל דברי כ"א ככל הנבאם וכדס שרואה עם מ"ר אינו סויר ואינו מספיק אך השם למש שחאב כסאר אבני חילואים ח"ב כהאנס ס"ס כ"ג שהאיך לפסקת טהרה ובספירת יום א' עיינא נקיים שוד פעם בדיוקה מבר"ל וכל לשאלו אם דיין דין אמת להתמיר כ"כ * והש"ך אין הפק שכיון שנמלא כתימר שוב כפי הוא ככל הנשים ובכדוק שבבשר כג"ל אינו סיפר טורחם זו דתקם מיידי נאשה שפסק וסתה לגמרי ואינה רואה כ"א במ"ר שדין עכ"ס ביום שבויה רגילה לראות כוסחה או עונה כינונית תחזיק הדם ששם מ"ר לרש עמא וחספור עליו שבעה נקיים אחר הפסקת טהרה ובה זקוק דברי באבני מולואים דאין מועיל שם הפסק טהרה אלא אם כן חסיל מים נקיים בלא דם דמה שפסקת ואינה מולאת דם בבדיקה חורין וסדקין אין רחיה שפסקת כיון שלעולם אינו רואה אלא עם מ"ר שחלת עומאהה שבתקנו אותה נדהה כ"כ עם דם שחאב עם מ"ר כיום וסתה וחליגין שיואל דם המקור עם מ"ר וכל זמן אלא שפסק נטהרה חליגין שאומו המעיין פתוח עדיין ויואל עם מ"ר פ"כ לא שייך הפסק עברה עד שחגיל מים נקיים בלא דם וכיון שאי אפשר בלא דם כלל עכ"פ צריך שנדע שיואל מ"ר בלא דם מקור וס אי אפשר לידע אלא ע"י בדיוקה מבר"ל אבל ג"ד שלא פסק וסתה ורואה בומנה ככל הנשים ופסקת נטהרה ע"י בדיוקה חורין וסדקין אין דם שיואל עם מ"ר אח"כ סותר דחליגין נדם אחר שלא מן המקור אלא מן הכליות כאשר נתבאר ע"י בדיוקה כראשונה ועדיין לא נולד ריעותא לומר שזא דם מקור עם מ"ר של עכשיו ונררר הוא עכ"ד וע"ש עוד מה שהארין לחלוק על כח"ד כפי"ו קצ"ו סק"ג ויונא נפ"ת שם ס"ד בדי"א אבל אם לא בדקה ולסום ריכעא הדברים סותרים זל"ו דשם העלה דאשה שמעייתא סתם טולד לה מכה ומעמיתא אותה בשעת וסתה משום דחוששים לשיטת החוססח יש להקל דאחר שצברו עלה כ"כ ימים כו' * אך באמת לק"מ דכאן העור טפי ולא מהני הפסק טהרה בלופן המבואר שם דאם כל כפי"ס לא חסיל מים אין זו מוסח שפסק כיון שלעולם אינה רואה אלא עם מ"ר ואם אי טעיל מים לא מהני מה שהביאה ע"ש שלא נסתה מקורה דחיהא דהש דילמא ארגשה ולאו ארעסה דטברה כהנשא מ"ר ביה ע"ל סימן קפ"ג סק"א * אי אפשר דחמי כהא דחיהא לכרורי ע"י בדיוקה מבר"ל ולא שייך בזה סכנת טהרה וכר"ן דאין דין אפשר מש"א כפי מה שביארתי שם כוונתא דאם נתחם שחא ביום כוסח נסתה מקורם כמ"א כפסקת נטהרה לכסוף וא"כ תיאמר לעולם ע"ש דכאן הרי אפשר שפסקו בלופן כג"ל בבדיקה מבר"ל עוד פסח וד"ק כי קרתי]: (ז) קרסין * ע"פ"ו מה שביא אלה בענין הקרסין וכבר בסוג עליו בגאון ח"ס בהשובה סי' ע"ג ומסיק בסופך על הוראה ס"ל מתיר איסור דמה ע"ש ועיין מעיני זה בהשובה ענחה ברהשוני סי' כ"ב וכתשבת מאיר נתינים סימן כ"ח וכתשבת א"ל עיני מלואה ח"א סימן י"ב וכתשבת ב' סימן קנ"ו וכתשבת שנו"י ח"ב ונט"ב הניינא חור"ד סימן ק"ע וסי' ק"י"א וק"י"ב וכתשבת בית אפרים חור"ד סימן מ"ו ומ"ו ומ"ס וכתשבת כ"י חור"ד סימן כ"ח וכתשבת וסס סבכ"ן אפ"י ל"ב וכתשבת נעשת שאלו סי' ס"ו [וכתשבת חסם סוף סי' קי"ג וקצ"ו] * ולא יצארת נאריכות מהפעם שכתבו לעיל סימן דפ"ת סק"ו ע"ש:

ליבג

יורה דעה הלכות גדה קצא קצב

רלג

באר הגולה

ואינה מולאת אותו חול. רק אחר מי רגליה סבורה לאינו דם רק חול שדרכו להולל בכליות: (כ"י נפש תשובת הר"ן):

קצב דיני כלה הנכנסת לחופה וכו' ה' סעיפים:

א *חבעוה לינשא ונתפייסה צריכה (א) לישב שבעה נקיים (ב) בין גדולה בין קטנה *ואפילו בדקה עצמה בשעת תביעה ומצאה שהורה (ג) שמא מחמת חיסוד ראתה שיפת דם כתרדל ולא הרגישה בו *ומונה ו' מחמת יום התביעה *וא"צ (ד) המסק שהורה שאע"פ שלא בדקה ביום התביעה להפסיק בטוהרה מונה מיום המחרת ו' נקיים *ומיהו צריכה בדיקה תוך ו' (כל יום לכתחלה (כ"י נפש הרא"ש) מיסו דיעבד אם לא בדקה עצמה רק פעם אחת תוך ו' כ"י) : ב שבעת ימים יהללו מצנים אותה משעה שהיא סומכת בדעתה ומבינה עצמה לחופה אע"פ שלא נתקדשה עדיין : הגה ויש (ה) לסמוך הסבילה סמוך לבעילת מצוה בכל מה דאפשר (כ"מ במרדכי וכה"מ פ"א דהא"ב) והמנהג (ה) *לסבול הכלה לול ד' אע"פ שלא חבעל קודם מולאי שנת אבל אין להרחיק הסבילה מן הבעילה יותר מזה ואם לא חבעל במולאי שנת יש לה לכדוק עצמה בכל יום עד בעילת מצוה (שם ובהנהגה ובתוספות פ"ק דיומא) ודוקא לכתחלה אבל דיעבד אין להחמיר אם בדקה רק פעם אחת תוך ו' (כ"י) וכל חתן (כ) ישאל לכלס קודם שינע בה אם שמה ו' נקיים (הג"ה ש"ד) : ג האם דתו נפתלת או כסוף ולדברי הרא"ש ונפש מקצת הגדולים צריכה בדיקה כל טעם וכ"כ ספור אמר נפש הראש"ל כתיב וכ"כ ה"ס כ"י"א שה"כ מטסקת סתורא ימות דף ל"ו ע"כ [עיין בספר שרי לוחם הכרית שכתב שרורות על המנהג הר"ע שכתב לא די זו שמושיבין את החתן אלא פלגה אלא אף מחבק ומנשק אותה ואף לשיטת סכך רואות וכו'] לא מביטא אם הכתובה באה לכלל נדות כנס עבר אדורייתא ולא אשם בנדתה לא פקדן דאסור אפי' קריבה וכו' ואפי' סיא עדיין קטנה במהקף אהננה יצרו מתגבר וכו' וכל שכן אם בא לידי קרו וגורם להולאת זרע לבעלה שגדול פוטו מנשוא ועיין עוד שם דף ק' ת"א שסודר שלא לשבב החתן אלא בכלם עד ליל בעילת וע"כ [וע"כ דעונות שם דקדק כ"מ מלאן סתב"ס בעובדא דרבינא שם נדבב אוצר החכמות]

פתחי תשובה

באר היטב

קצב (א) המסק * והאידנא נהגו להפסיק במהרה אף לכתחלה ובדקיים כל ו' נקיים כ"כ מהרש"ל ושיינו לכתחלה אבל דיעבד כו' כמ"ש רמ"א : (ב) ישאל * ועשאו לא נהגו כך ונראה שהומכין על מה ביום ואמרם שפסדו שבעה נקיים קודם החליצה והורס הצריכה שבעה נקיים עתה * פשוטא במקומות שנהגו לייבם שאינו מופיל שנשא נקיים שספרי קודם כי ויבאם אמרינן אפילו בעל כרחו וא"כ נחשבת כח"א' ואפי' במקום שאין מייבמין רק חוללים מ"מ לא סמכה דעה ע"ש וכתב בס' חמודי דניאל כ"י דנלא כתיבת הפגמים לא מהני שבעה נקיים וצריכה למנוח מחדש * ועי' בנים ששאל כו' ק"ט שמתקן בלשון שפחתי וספרי שבעה נקיים בימי שטומה ע"י נשים אחרים שדקדק והא"כ נעשה חלומה אם רשאים לכונסם על סמך נקיים הראשונים או נימא דכשנעשה חלומה נהעורר החימוד מחדש ע"ש [שכתב קצת ראיה להקל מפרק חרש ד' פ"ג - ועיין בתשובת חסד סופר כ' קפ"ד שחיוק ראיותיו וגם הוסיף לכיזא ראיה ופצע ליה לקולא * וע"ש עוד אודות אלתוס אחת שדברו נכ להכחיל לז"ש אשר לא ראה מעולם ונחשתיס וקבע נמכתה יום מעורר לנישואין וספרי שבעה נקיים לעסרתה קדם בא הליש אם יעלו לה בימים או אספר דעיקר החימוד וחסור לאקר ראיותה אותו ואין לתשוב בימים שלפני זה דכיו אמרו בסופה ד' ח' גמירי דאין יזכ"ר שולט אלא במס שעריו רואות ודעת הרב ששאל להחמיר והוא ז"ל סאריך לכיזא ראיות דאין להקל בכך ולא עלה ע"ד שום פוסק דנעתיק ראהם אותו ופא"ס דקועה אין ראיה דמס לא נשמע אלא המהסר על גוף זה לא יבא ע"י זה לכרוב על גוף אחר אבל אשה המתאחדת על חיבה ביאה סתם ולא על גוף ידוע אין שום הכרח לומר לכשתרואם אותו וסודהם לה חמדה ויתרם ואף אם יסיה קצת חימוד יותר מ"מ כבר שבעה לה מתחלת הכניעה ע"כ דעהו נועם להקל וכרוב ששאל שכתבתי ח"ע"י : (ב) בין גדולס בין קטנה * עיין בתשובת גנעס באלו כו' ס"ה דאף אם סיא זקנה ומסולקת דמיס צריכה לישב שבעה נקיים ע"ש ועיין בתשובת מקום ששאל כו' (ג) שנשאל באשה אהת * שכתבנה מנואף והא"כ דברו על לבנו לקחת אהת ולבשה וכבר נחשבה ממנו כשבעה חדשים אם צריכה לספור שבעה נקיים או נימא כיון דמטוברת בחוקת מסולקת דמיס לא חייבין סאל מחמת חימוד ראהה וסב"ב רוא פשע דצריכה שבעה נקיים וק"ו סוא מקטנה וכ"כ להדיא בספר מוחת יעקב ס"פ ס' זה ע"ש וכמדתה גלויתו כן נבש"י כרדכ"ו ח"ג : (ג) סמל מחמת חימודי ע"י ע"כ קצ"א מ"ש דגני תמר ורות לא כיה חש כיון שמיד שנתפייסו כיו נעשה ע"ש ועיין ח"ד שכתב שיה דחוק דאין שום סכנה לחלק בין ומו מטעם לומן מרובס אלא הא"ס לא סיב סם חש דדוקא בחימוד של נשואין חייבין ע"ש * ועי' בל"ה נכרות ד' כ"ב מה שכתבתי ראיה לדברי ע"ז אלו ולדברי הח"ד דדוקא בנישואין חייבין אין ראיה משם : (ד) לסמוך הסבילה * עי' בתשובת אבן ששס סו' ע"ו : החתן סרונה לבעול בעילת מצוה ביום הופתו קודם סילוב בלור כיום אחר החוסס אסור אף כניית אפל אף דשאר כל ארס מותר כניית אפל כמ"ש בא"ה סו' ר"ע מ"מ להחמין אסור ע"ש סרבה טעמים לום ועיין בתשובת ט"ב הנייגה חלק יו"ד סו' קי"ו שלא כתב כן ע"ש : (ה) לבעול סבלס * עי' בלר סגולס ח"ש נפש של"ס שדבר מרורות כו' ועיין בתשובת מעיל דקס סו' י"ס שכתב ג"כ מרורות על המנהג כרע סוא ולנסקף בעלס דמכ"ו אין סחוב לסריחס כנכרס מלאר שאינו מפורס כותרס ומנוסה ונרור סו' (ט)

יורה דעה הלכות נדה קצב

(י) הנשואין פתחת איזה סבה אע"פ (ג) שישבה ז' נקיים צריכה לחזור ולישב ז' נקיים (ולמנוול) בשיתפשו לעשות הגישואין (אע"פ (ד) שדקה עמיה חמיד בימים סכנתיים לא מהני) (מרדכי ה"ג ובמהרי"ק שורש קנ"ט): ד' סעבר וכנסה רחך זמן זה וכן תתן שפירסה בלתו נדה קודם שבא עליה לא יתייחד עמה אלא הוא יתן בין האנשים והיא ישנה בין הגשים: הגה י"א אם היתה סבורה כשנשאת ולא נא עליה וסירסה נדה אח"כ א"ל (ה) שימור עוד (ת"ה סימן רכ"ג והגהות אלפסי) והמחמיר תע"ב (ט"ז) ואין לחלק בזה בין נחור (ו) לאלמון או בחולה לאלמנה (רבינו ירוחם נתיב כ"ו) י"א שאסורה ליחד עמו ביום כמו בלילה וא"ל להיות שתי שמירות רק הוא בין האנשים או הוא בין הנשים (קור בשם הרא"ש) ואם אינם ימים בחדר א' אינן זריבים שימור כלל (כ"י בשם הראש"ה) וי"א דבלילה צריך שתי שמירות וזוים מותר להתייחד (הראב"ד) (ז) והמנסה ליקח (ז) קטן אצל החתן וקמנה אצל הכלה ואין מתיידין ביום בלא קטן לא קמנה: לשלם וכו' אלא כדי לשבור היצר היו נושאים ולא היו מתייחדים עמהם לשלם וכן דעה הרי"ף והרא"ש וש"פ

פתחי תשובה

באר היטב

לע שלא יקבלו אמרין מוטב סיבו שגגין כו' ע"פ באריכות: (ו) הנשואין עכ"פ סק"ג בשם כ"ח ולא בשעת דחיים הנשואין קצב על זמן אחר ידוע א"ל להמחין שבעה נקיים וזוהי פו כסכ הכ"ה כשנסה כ"י ק"ח ובתשובת מהרי"ץ סי' ס"ז דבבא דכתיב והקצבותו כיון הכל ביום אחר בין בדיקת שהית וערכית אפילו דהו כספס מתהלס ומארו ונתססרו כיון דבבדיקות סיו בשעה דאפקס אדעתה יוס א"ל לחזור ולמטע שבעה נקיים ואין להחמיר כ"א בעומדת יוס או יומים דיתוי ע"פ והוא דנריסס כפ"ע סק"ו וסכיס עמסס ועת"ד שכתב על דברי הכ"ח בי"ל דהו דוקא כשקצבו על זמן קצוב קצוב דסינו בלספן שלא נתקבל סכנת הנשואין וא"ל סכנת סדסס אכל אס קצבו על זמן רתוק בלספן מצריכין למירמי שיכרא כליסנתל מחדש על כנשואין ודחי צריכה לישב שבעה נקיים מחדש מיום שמתחילין למירמי שיכרא כליסנתל על הנשואין שנקצבו שנים דלין סכרא דלס קצבו כנשואין מחדש עד אחר י"ב חודש אלא הוה צריכס להמחין אח"כ ע"פ ופ"פ הכס"פ והס דדקס עמיה בלורה שסס כו' עפ"פ שס סכנת דליט ידוע בדיקת דלוחס שסס למס כיון דכנ"ד לא נפישלס מן הנקיים הראשונים וכתב דה"ד לא הפסיק יוס דברי הכ"ח דסס כתב זה על ענין אחר ע"פ [נו"מ] הכס"פ עוד מיהו אס מספן הקצט נחסרדס סחנולכ כו' עיין בתשובת ססס סטר ס"ס קפ"ד שכתב דלסילו לא סיס ילוס וקעטס כלל אלא שנתעו להלויף חתן בחתן אחר מ"מ כיון דהמחמיר הראשונים סיה על גוף זס ואין סיס"ד מתגבר תגוף זס לגוף אחר וכיון שנתחלף גוף אחר כוס תמדס חדסס לגמרי וצריכס שבעה נקיים ע"פ: (ז) וסמנ"ג ליקח קטן ע"י כסוף ססר כ"א שבעה נקוטטרס כ"א עיס חיס סו' ע"ז שספס על ססס זס סלינו עפ"י הדין וכסרע מס סכסו סלין לוקמים לגמירס לא

או יומים ורמיה אנפשא ויהנה אדעתא שחסיס נקיס וסלל תנא לידי חסס חיסוד עכ"ד וסס"ז חולק ע"ז וכתב דסכלס ודחי מסוספקת כדעתה דכל הדרכיס כחוקה סכנה וסמל יס סכנה סלל יכא כלל ואחר סאודע לה סהוא כ"א ודחי כוס חיסוד חדס ע"כ וס"ד כתב ובסמח"א אין להחמיר בדינים אלו לכל עיקר דין זה הוא מדברי"ס (ומהרי"ט זהלון סימן ס"ז ספק ע"ס הדין אפילו סיו נדחין הגישואין ב' או ג' ימים מן זמן המוגבל ליכא למיחש כלל לספור ז' נקיים מחדש ע"ס ועיין בתשובת ע"א סימן ע"ה): (ה) שימור - דהא חזינן דלא הקיף יצירה כיון שלא נא עליה עד שהחל ומ"ש רמ"א והמחמיר הפ"ב כתב הט"ו דלין זה בכלל המחמיר אלא דין נחור הוא דצריך שמירה וס"ד כתב דהאידיגא שמהנהג שלא לבטל רק אחר ב' או ג' ימים אחר הגישואין אע"פ שהוא מנסה של שעות ויס כו איסוד ונכון לבטלו מכמה פעמים מ"מ כיון שהמנהג כך אי"כ אס פירסס נדה ודחי דצריכס שימור דהא דלא בעל חלסל סיינו מסוס המנסה וכן טרסגין להצריך שימור ככ"ג עכ"ל: (ו) לאלמון - דלי"ח דנאלמון שבעל כנר לא תקיף יצירה קמ"ל או בחולה כו' כלומר דנס כבחולה אחר שבעל בעלת מנהג מותר לייחד אע"פ שלא רחמס דס נדחז דס כחוליס חמיר ליס כמו דס נדות ע"ד: (ז) קטן - כתב סכ"ח דל"ל שידעיס מעט ביאה

יורה דעה הלכות נדה קצד

מוחרת לבעלה מיד מאחד שספרה ו' ולא חזרה וראתה מינו יש מקומות (ג) (א) שנוהגין שאין סובלין חוץ מ' לזכר ותמונים לנקבה (כ"י בשם מהרי"ק שהניח התניח ובלאודא פ' ע"פ וכתהרי"ל) ואין להחיר במקום שנהגו להחמיר (ריב"ש) אבל במקום שאין חכמי א"י להחמיר כלל רק מיד שלא ראתה דם אחר ו' לזכר וי"ד לנקבה וספרה ו' נקיים שחרת לבעלה (ת"פ סימן רנ"ה) "אבל אם חזרה (ב) וראתה אפילו סתם דם כמדלל עמאה אפי' דמדאורייתא דם סהור הוא כבר פסק המנהג בכל ישראל שאין טועלין על דם סהור (כ"י ואנור)

דברי סמב"ס [א"תכז סמב"ס נתבטל ס' ג' ד' דנבטל לקבל נדרי' אלו טולדות שזובלות קודם מ' לזכר וכו' נדרט גמתי כמה גדולים

ע"ז שקרוב הוא למצטט סדוקים וסיין נרמב"ם נפ"ח מהא"י וכתב הרב ע"ז שטבנות לקבל אין בזה משום פורץ נדר]

פתחי תשובה

באר היטב

וכתב הפ"י וכיון שרוב הפוסקים ס"ל להטעם מתוך שהורגלה לשמש עד עתה אפי' תראה חיישינן שמה גם עתה תראה ולאו אדעתיה לפ"י לדין שאין טועלין על דם טהור א"ל לפרוש בליל מ"א ופ"א ומש"ה לא פניחו כאן בש"ע ולית מאן דחש לה : (ג) שנוהגין בחד הב"ח מי שעובר על המנהג להקל חוץ מ' לזכר וס' לנקבה הרי זה פורץ נדר ישכנו נהג והפ"ח פלוג הפ"י וכתב שהרמב"ם קרא חגר על מנהג זה ואמר שיש איסור לנהוג ונמשך לזכר מיונות והסכימו עמו כל גדולי הארצה ואני ראיתי בקהלות קדושות מעשים בכל יום בנשים הרבה כמעט רובן שמקילין בדבר ואינן מחמיקין עד פ' לנקבה ובאם מסלת נפל אין שום אחד שהמחין פ' יום וחלילה להענישם על זה גם מעיד אני שראיתי גדול אחד שזום לאשחו שחטבול חוץ פ' לנקבה ע"כ אומר אני רחמנא ליבא נפי והמקיל בדבר חלילה להת עליו שום שונש ואין בזה כדורותי משום פורץ נדר וכן כתב בחשונת רמ"א סימן ז"ד דנהגו להקל כמדיוות אלו ביולדה שזובלת קודם מ' יום לזכר כו' וכתב עוד שא"ל לפרוש ליל מ"א או פ"א מטעם שכתבתי סכ"ל :

קצד שטענין - פנס"ע מ"ש בשם ספ"ז דמי שטבג בזה בימי א"י נו משום פורץ נדר - וע' נפ"י דמאמע שם בדמקום שהמנהג בין כולם להחמיר חשיב פורץ נדר ופי' נהשנת נז"כ הי"ד סי' כ"ב שכתב דדוקא נידוע אטעם מתחלה נסבכת זקני ספיר אבל בלא"ה אסגר סאגטיס נהגו כן בעצמם ואין בזה אלא משום דברים המותרים ואחרים נהגו בו איסור עוד כתב שם שאם היה נידוע היה נהג לכל המקומות שיבעלו מנהג זה כי כמה מקבילים באים ע"י זה ובמקום שיש לחוש למכשול עתיד לא שייך לומר אי אהיה ראוי להחמיר כמנהגם וכפרע בטובים מ"ס לזכר וס"ה לנקבה דמנהג נורות הוא ואין בזה משום דברים המותרים כו' ומ"ס מי שירצה לשתות במנהג יבאל לחכם ע"ש ועי' בספר חכמת אדם כלל קצ"ד דין י"ט שכתב דבמדינות אלו נהגו ט בימי ע"ש - ת"ש ככ"ט בשם ח"ס אשה המטלה כו' עי' בספר השלח כ"י סק"ד שכתב דאלו יורה ור' מי אלא שמה בדרך שלשים אין צריכס להמתין ע"ש : (ב) וראתה - עי' בהשנת נז"כ חיינוה הי"ד סוף ס"ז ו' שכתב דאם כהמגע השמים אמרה לו נטמאתי וסגר לו לגמור ביאתו כרענו ולפרוש באזכר הי וקף שכבר נהפצו המנהג שאין צועלין על דם טהור אין לך בו אלא הידוש שלא יבעול אחר שראתה אבל אהיה ביאה ראוי לגמור כדרכו וק"ו הוא מדרש ברובים ע"ש ועי' כ"ז מ"ש בזה - ועי' בש"ס האונה מהכנס ת"א סי' ס"א שנסתקף אם יש להס לברך על הטבילה שעל דם טהור כיון שאינו אלא מנהגא כח דאמרינן בטובס דאין מברכין על שריבס כיון שאינו רק מנהג בניאוס ומדברי סמב"ס שכתב ודיעו כשאר דם לכל דבר משמע דגריך לברך על הטבילה וכתב שאינן ספקוה לפני רבו האון בעל טדע ניהודס ז"ל וק"ל ופרי גאון ולא ורפיח נדיים ע"ש - ועיין בהשנת חכם ספר ק"י"א שנאלל ג"כ על עיני זה וספ"ק דלפי מה דק"ל לברך על הלל ועל יו"ט כ' דגלויות ונפרע על חכילה מרור ועל כדלקת ר' ביו"ט כ' וכו"ס א"י יש לברך ג"כ על טבילה של דם טהור דאין לך משעשע רב מום וטעין ראיה מהא דאמר ר"ז בנות ישראל התמירו ע"ש שאינן רולות טיבס דם כהדלל וכתבו הרי"י גברכות בשם י"ט דר"ל כמראה הכדלל וס"ל דמראה טבורס היא זאפ"ס התמירו וע"ש וכלי ססק שנינו על טבילתם דלא ליהחייב שום שיהק לומר שלא יברכו אפי' דמעשה רבס כי כחי מנהגא גריך ברבס לכ"ע - וע"ש עוד שכתב דים לחוק בין מנהגא נבש ואל תעשה להסור דבר מה וכו"ן מנהגא דקודס טעם כגון מנהג דערבס ולפ"ו נג"ד כיון שסבטו איסור לנפול על דם טהור וקטובר על זה טובר על כל הטוב טרות אחר גלי ססק אי"כ הטבילה הוא מדינא ונפי ברבס בלחת וכו"ן נכונ ע"ש] ובאמת גריך עיין לע"ד לייגא בכל הכחמים סיבא שיש ססק אם לעמא או לסבר כגון שנוטה ק"ח לאדמימות או שיש ססק אם הוא בגדים וכיוצא והמורה מחמיר לטמאה אך סבךד אי"כ על

ה"ח"ח 1234567 | אוצר החכמה

נחלת צבי

קצד כעיקר א' נהנה אבל אם חזרה וראתה כו' : עי' בפ"ח סק"ב מ"ש בשם חשו' נז"כ דאם שימש עמה בימי טוהר ובאמנע השמים אמרה לו נטמאתי מותר לגמור ביאתו כו' עד וק"ו הוא מדרש ברובים ע"ש *ולע"ד לא נכיהו לכיין דבריו דברי נגמרא דנהי ד ס"ה סריך אלא משה לא יגמור ביאתו ומש"ה אי"כ לנו טקפו וסירט ע"ש אי"כ מבואר דלא אמרינן בזה אין לך ט אלא חידוש רק דמחבר דכיון דמחמיקין להטבו כדס גמור אף בלאתה ביאה הוא כדס גמור לענין שיפורש מיד אלא דשם כמעט כדי שלא יבאל לנו טקפו וגם כאל דעיהר לפרוש באבר הי גני דם בטולים הוא ג"כ מטעם זה במ"ה הרי"י כפי' ק"ז בשם ברש"א וי"ז בנהי בימי טוהר מאהר דכהה סמ"א דאם ראתה דים כשאר דם לכל דבר יש להטבו כדס גמור גם לענין זה שחייב לפרוש מיד באבר מת דככאל לא שייך לו נוקפו דמנא ידע שהראה בהמנע השמים דדוקא גני דם בטולים שייך לנו נוקפו כיון דנזוהי תראה מש"ה סכא (ואף דכריש דיה ג' משמע דלף בכ"ג שייך לנו נוקפו מ"מ קבס דע"ל ללמוד מים בטולים כיון דכהה שייך טפי למש לום ממה שיש לחוש כאן ועוד דשאי סכא דכוי מלהא דלא שכיח שהראה בהמנע השמים) ועוד דכהה לא הייצינן אם יסיה לנו טקפו ויסריש כל ימי עובר כמ"ס סה"ז בהשנתו ע"י מ' מאהר דכיימס אלו אין רגילות שההעבר ואין בזה השם ניפול ס"ז ע"ש - אשר ע"כ לולא דמחמיקינא כיימי אומר דים להחמיר וזריך לפרוש מיד באבר מת ושיבו אם פנה וסירט באבר הי יש להקל וא"ל ככ"ס :

יורה דעה הלכות נדה קצד קצח

קשורה בת חוששת לולד (ח) אתר ואע"פ שהולד הנדמה זכר חוששין ליתן לה ימי טומאה של נקבה בשביל השליא: ח ה'הולדת מומטום או אנדרוניגוס נותנין לה ימי טומאה של נקבה: מ הרגישה שהפילה ואינה יודעת מה פ אפילו לא היתה בחזקת מעוברת ה"ו טמאה לידה וחוששת שמא נקבה היתה: י ינתתך הולד במעיה ויצא אבר אבר בין שיצא על סדר האברים כגון שיצא הרגל ואתריה השוק ואתריה הירך בין שיצא שלא על הסדר אינה טמאה לידה עד שיצא (ט) (ח) רובו וואם יצא ראשו כולו כאחד ה"ו כרובו ואם לא ננתחתך ויצא כדרכו המשתצא (י) פדתו ה"ו כילוד אע"פ שנתתך את"כ: ו לא סוף דבר שיצא לחוץ ממש אלא אפילו משיצא חוץ לפרוודור: י"א יהוציא העובר את ידו והחזירה אמו (יא) טמאה לידה: י"ב יהיתה מקשה לילד (ט) ושמעה קולו של ולד חשוב כילוד שא"א שלא הוציא ראשו חוץ לפרוודור: י"ג ה'הולדת תאומים ושהה ולד אתר חבירו כגון הא' קודם שקיעת החמה והאתר אתר שקיעת החמה משיצא הראשון טמאה לידה ומונין ימי טומאה משיצא האחרון ואם הראשון ניכר שהוא זכר והשני ניכר שהיא נקבה או שאינו ניכר שני זה אם הוא זכר או נקבה מונה משיצא השני ימי טומאה לנקבה: י"ד יהוצא דופן אם לא יצא דם אלא דרך דופן אמו מהורה מלידה ומצדה ומויבה:

קצזה דברים האסורים בזמן נדתה • ובו י"ז סעיפים :

א אהויב אדם לפרוש מאשתו בימי טמאתה עד שתספור ותמבול • (אפילו שהתם און ארוך ולא פלגה חמיר היא נכדתה עד (א) שחטטול) (ב"י) כולא (א) ישחוק ולא יקל ראש עמה (אפילו נדכניס) (פור) שמא ירגיל לעבירה יאבל צותר להתיוחד עמה דביון שבא עליה פעם אחת תו לא תקיף יצריה: ב' ד' לא יגע בה

מ"א פ"ב א"ת"ש שנת דף י"ג וכו' א"ת"ש כמסק'ו כפ"ס דכתיבות וכ"כ הרשב"א ושכן הוא דעת ר"א ועמ' כל הגאונים וכ"כ הרמב"ם נק"י"ח מה"כ"ב וכו' וכו' מה"כ"ב דעת דף ס"ד ע"כ נדחתה ת"א עד שחנא נשים ברמב"ם ס"ס נכ"א למסקנת כנ"מ נכתבות דף ד' ע"א דמוסמות ס"ס נכתב דף י"ג מסדר אליהו וכ"כ הרמב"ם ס"ס ע"א ורשב"א

אברהם אבינו

באר היטב

פירש' ולד זכר • ע"ך: (ח) אתר • כתב' ה"ש' ולדידן שאין אנו בקיאות לפולס נותנים לה ימי טומאה של נקבה: (ט) רובו • היינו מדאורייתא אבל מדרבנן טמאה לידה אם יצאה אבר אבר והחזירו (כדלקמן ע"י"א) ועמ"ה ג"כ נדס אפילו מדאורייתא דא"א לפתיחת סקבר בלא דס' ע"ך ולט"ט: (י) פדחתו • הסור וכ"י כתבו רוב פדחתו משמע דס"ל דפדחתו שנמשנה היינו רוב פדחתו וס"ל סימן י"ד פ"א • ע"ך: (יא) טמאה • לטון הסור הוציא ידו לו רגלו והחזירו כרי א טמאה לידה ואין נותנין לה ימי טומאה עד שיוולד ע"כ:

קצזה (א) שחטטול • ואף בימי ליבונה כל דין נדה

האדם מלככה חלק א' סי' ק"ד כשיי על ס"ג וכו' להפיר והסכים עמו רבו כגאון בעל ע"כ ו' [וכן כס"ס נמש' חסם סופר סי' קע"ט וכו' סוד לומר דאף באונס שהעידו עו' טולין לפני בעל ג"ס איש אלא כס"ס אכל אם נדקו' סתלחת ומגלו סתחה כגור אפילו מנכ' ליכא ע"ס] • ושיון כספר בינת אדם ומג"ל סק"ד: (ט) ושמע' קולו של ולי • אם ופאתו היו כמט' ואמ"ה מעוברת והתה ימינו והא"ס חס נישור ושמע קול העובר כוכס כמלו אמו א"כ כתשבת ט"כ ח"ד סי' ק"כ דעמ"ה י"ד חס ולא אמרינן אילו וצאה ראש א"כ צ"ב"ס חס מהפיר כדאיתא נכדס דף ג' דסכא כיון דזכר ולדום חס כוכס קודם כולא מיי' ספיקא לא נפקא ולא אמרינן ס"ס שמא זכר ושמא לא כוונת ראש דסכא לא חסמי ס"ס ע"ס ושמ"ס לקמן סי' רס"ב סק"ז אימת יעולו את סור:

קצזה (א) ולא ישחוק • ע' בח"ח כפ"ת סי' ר"ו סק"ס שכתב נכס נכרי יוסף ולאסור לפרה מנשמים טלג חף שהחזיר ספידס סונק כששנים ממ"ט ים לספיקא וכו' לומר סונק כששנים דלרין סי' גס כששנים וע' נע"ז ס"ס סק"ג שכתב דאפילו אם ספידס פי' וס"ס כששנים של אשתו חס אם ספידס מעלים והחזיר על ספולתן אפ"ס לאסור לפרה כס"ס • וכ' כ"ס תעודי דה"ל כ"י מלא אפי' לרין שפולין נת"ס כיואל להך סתך לוססס כליעל סי' קע"ד מ"ט כדברי הרגל כלאסו חס אסור: (ב) לא יגע בה • כס"ס

המבטיח כ"ה ע"ג
 ששנים ס"ס דף כ"ט
 ע"א קאקומת
 הגמרא ס"ס ו'טון
 סרמכ"ס כפ"י
 מהכ"כ משנים ס"ס
 דף כ"ח ש"כרבי
 יוחנן ס"ס דף כ"ט
 ע"א ח"ס נכשנס
 ובכ"י ח"א א"כ ה"ן
 משנים דרבי יוסט
 אפוסנדל דסכ"א
 דלח"ה לקיום דרנ"א
 נדס דע"כ ע"כ
 במימל דנ כ"ה
 ס"ס דכ"ח ע"א ל"ט
 סכ"א עובדא ש"ינטי
 לפ"ל דקור ורשכ"א
 כפ"ס ממשנס
 דכ"י ס"ס ד' ח'
 ע"כ דמסנס • נדס
 דף ע' ע"א וכו' ק'
 ומימל דרבי יוחנן
 לר"ס ומס"ס קטמ"א
 דכ"י ח"א מוקדס
 כערה מנמד ש"יט
 קמ"א עד שחנ"א מדוס
 דרך פרוסס ס"ס דף
 מ"א ע"כ א"ת"ש שנת דף י"ג וכו' א"ת"ש כמסק'ו כפ"ס דכתיבות וכ"כ הרשב"א ושכן הוא דעת ר"א ועמ' כל הגאונים וכ"כ הרמב"ם נק"י"ח מה"כ"ב וכו' וכו' מה"כ"ב דעת דף ס"ד ע"כ נדחתה ת"א עד שחנא נשים ברמב"ם ס"ס נכ"א למסקנת כנ"מ נכתבות דף ד' ע"א דמוסמות ס"ס נכתב דף י"ג מסדר אליהו וכ"כ הרמב"ם ס"ס ע"א ורשב"א

מ"א פ"ב א"ת"ש שנת דף י"ג וכו' א"ת"ש כמסק'ו כפ"ס דכתיבות וכ"כ הרשב"א ושכן הוא דעת ר"א ועמ' כל הגאונים וכ"כ הרמב"ם נק"י"ח מה"כ"ב וכו' וכו' מה"כ"ב דעת דף ס"ד ע"כ נדחתה ת"א עד שחנא נשים ברמב"ם ס"ס נכ"א למסקנת כנ"מ נכתבות דף ד' ע"א דמוסמות ס"ס נכתב דף י"ג מסדר אליהו וכ"כ הרמב"ם ס"ס ע"א ורשב"א

פתחי תשובה

עכ"ס וע"ש אלא דלר"ס כנ"ס נקיים אתר י"ד יוס כן הוא בלשן כש"ך ושיין כמ"כנת חס סופר סימן קס"ט שכתב דס"ס הוא וז"ל כנ"ס נקיים אתר י"ד יוס כול'ו סעוסוף וכר"ן שצ"כס ככ"ס כ' דכ"ס א"כד שחסור כנ"ס נקיים וס"י שישו ל"ס י"ד יוס מייס לידתה ואלה בלא אידך לא כגו אכל סא פסע דהכנ"ס נקיים יכולים ליוס מכלל ס"ד יוס דליעל ס"א ע"ש]: (ח) רובו • פנ"ס' של א"כ מכו"ס' ז"ל שכתב כ"ס כמ"כנת נחלס כנ"ס סימן ע' כלא"ס ש"כנ"ס על סמכ"ר וסס"ו סכ"לון וז"רין דכ"יכס כנ"ס נקיים מוסס דלמרינן כנ"ס מלימ"ה מחל"ן עלי"ס שנת מבעת פתיחם סקבר וקמ"י על"ס. מלימ"ה פתיחת סקבר מבע"ס ש"כנ"ס על סמכ"ר א"י"א לפתיחת סקבר בלא דס' ע"ס ושיון ח"ד שחוק על דכ"י כ"ס אלו ופסק להחזיר ע"ש [וכן כס"ס כספר כרתי וסלמי וס"ס אלא דכמק"ס שנה"ו איסור לא ישנ [גם כשאלות והתקנות כ"כנס מלככה חלק א' סי' ק"ד כשיי על ס"ג וכו' להפיר והסכים עמו רבו כגאון בעל ע"כ ו' [וכן כס"ס נמש' חסם סופר סי' קע"ט וכו' סוד לומר דאף באונס שהעידו עו' טולין לפני בעל ג"ס איש אלא כס"ס אכל אם נדקו' סתלחת ומגלו סתחה כגור אפילו מנכ' ליכא ע"ס] • ושיון כספר בינת אדם ומג"ל סק"ד: (ט) ושמע' קולו של ולי • אם ופאתו היו כמט' ואמ"ה מעוברת והתה ימינו והא"ס חס נישור ושמע קול העובר כוכס כמלו אמו א"כ כתשבת ט"כ ח"ד סי' ק"כ דעמ"ה י"ד חס ולא אמרינן אילו וצאה ראש א"כ צ"ב"ס חס מהפיר כדאיתא נכדס דף ג' דסכא כיון דזכר ולדום חס כוכס קודם כולא מיי' ספיקא לא נפקא ולא אמרינן ס"ס שמא זכר ושמא לא כוונת ראש דסכא לא חסמי ס"ס ע"ס ושמ"ס לקמן סי' רס"ב סק"ז אימת יעולו את סור:

קצזה (א) ולא ישחוק • ע' בח"ח כפ"ת סי' ר"ו סק"ס שכתב נכס נכרי יוסף ולאסור לפרה מנשמים טלג חף שהחזיר ספידס סונק כששנים ממ"ט ים לספיקא וכו' לומר סונק כששנים דלרין סי' גס כששנים וע' נע"ז ס"ס סק"ג שכתב דאפילו אם ספידס פי' וס"ס כששנים של אשתו חס אם ספידס מעלים והחזיר על ספולתן אפ"ס לאסור לפרה כס"ס • וכ' כ"ס תעודי דה"ל כ"י מלא אפי' לרין שפולין נת"ס כיואל להך סתך לוססס כליעל סי' קע"ד מ"ט כדברי הרגל כלאסו חס אסור: (ב) לא יגע בה • כס"ס

יורה דעה הלכות נדה קצה

באר הגולה רלו

תשכנתו ונכחנות
 דף פ"א ט"א שר"י
 פ"ט נזכר כזה מהר"ר
 אליהו וכ"כ מהר"ם
 ט"ז ו"פ ומחשבו
 שגם דף י"א פ"א
 לא יאכל סוג ע"ס
 הזנב וכו' והיאכ"ד
 ט"ז נפ"א נכחנות
 ושכ"כ ר"ב אה"א וכ"כ
 כ"ט נכחנות
 וסכ"כ ר"ב אה"א וכ"כ
 שכן משמע בנתינת
 נכחנות שנתה

אפילו באצבע קטנה י"ולא (ב) יושיט מידו לידה שום דבר (ג) ולא יקבלנו מידה שמה יגע בבשרה (וכן ע"י (ד) זריקה מידו לידה או להקד אסור) : (כ"י והנהוהו ט"ד) : ג' לא יאכל עמה על השלחן י"א א"כ יש שום שינוי שיהא שום דבר בפסוק בין קערה עלו לקערה שלה לחם או קנקן או שיאכל כל אחד (ג) במפה שלו : הנה וי"א הא דלריכין הפסק בין קערה עלו לקערה שלה היינו דוקא בשלישן אוכלין בקערה אחת כשהיא טהורה אבל אם אוכלין בקערה א' כשהיא טהורה כני אם אוכלת (ה) בקערה בכני (ד) עלמה וא"כ היכר אחר (הנהוהו חשירי והנהוהו חלפסי) וכן נוהגין (ו) י"א שאסור לו לאכול משויורי (ו) מאכל שלה (מלא בקונטרס דהלי נדה) כמו שאסור לשחוח משויורי כוס שלה וכמו שיכתבאר : ד' תלא ישרה (ו) משויורי כוס ששחתה היא : גם אם לא שמפסיק אדם אחר ביניהם (כמ"ג) או שהורק מכוס זה אל כוס אחר אפי' הוחזר לטוס ראשון (הנ"מ נכס רא"ם) ואם שחתה והוא אינו יודע ורובה לשחוח מכוס שלה א"כ נגמ' וי"כ טעור וע"ס י"מ וע"ס י"טור נכס סמ"ק ובגמ"י כפי"א נכס רא"ם ממחשבות שנתה דמא דבי אליהו פ"ק דשבת וזיינתיו לעיל וכ"כ

באר היטב

יש לה כדאיתא בפוסקים * ט"ד : (ב) יושיט * אפילו דבר שהוא ארוך : (ג) נמפה * או שתגלה מעט מן השלחן ותחת קערה שלה עליו וכתב הס"ז נראה דלחם וקנקן דווקא כשאין אוכלין מאותו לחם ואין שותין מאותו קנקן הוא דהוי שיטוי דומיא דסימן ס"ח בני בשר וחלב : (ד) עלמה * כתב הס"ח דאף לסברא זו אינו אלא כשגם בני הבית אוכלים עמהם על שולחן אחד ביחד החם הוא דשרי כשהיא אוכלת מקערה שלה אף על פי שאוכלים על מפה אחד בלא שום היכר אבל כשני הבית אוכלים על שולחן אחר והאיש והאשה אוכלין לבדן על שולחן אחר כל אחד מקערה שלו אסור אפי' היה רגיל לאכול עמה בקערה אחת ע"כ וכתב הס"ד דמדבריו משמע כשאין שם בני בית כלל אסור ואין דבריו מוכרחים והס"ז כתב בשם הב"ח ח"ל ראייה שחזק גדול שמנתחין החיכות קטנות בקערה הוא נוסף אחת והיא נוספת אחת עד גמר אכילה ובבב"ט גדול הוא דפשיטא דחשיב אכילה א' אבל מ"מ משמע דכשמשימין קערה עם החיכות גדולות כדרך שמשמין בקדרה וכל אחד נוסף מן הקערה ומשים לפניו על כלי מיוחד ואוכל משם אין צוה איסור כיון דאין האכילה מיד בלקיחתו מקערה שלוקחה גם היא אלא משתמש בכלי אחר בנתיים כנ"ל עכ"ל : (ה) י"א * כתב הס"ד לפי שהרב כתב זה בשם הקונטרס שמלא לכתב דין זה בשם י"א אבל נ"ל דהדרגה כ"ש הוא מלקמן ס"ד דלא ישתק משויורי כוס דשתיים נלמד מאכילה וכתב הס"ז שהב"ח ספק שאף מאכל לא חביא לו מאחר דמדה מאכל לשתייה אבל לא נהירא דהא אמרו כל מלאכות עשה לו משמע כל שיש בו צד עבדות שיש בו טורח שרי ומוניח הכוס שאני שהוא דבר של חיבה לכתב אסרוהו אבל כל הקולות שישנן שם יש צוה ג"כ ואם הפסיק א' ביניהם מותר עכ"ל : (ו) משויורי * משמע אף על פי שהרו ומלאוהו כגון ששתהו היא חתני ומלאוהו אסור דמ"מ הוא שוחח משויורה אבל אם שתהה הוא כל הכוס ומלאוהו נראה דמותר ואע"ג שכתב ב"י שידית הכוס בין שהיה דידים לשהיה דידה אף לא נהגינן כן עכ"ל משויורי מאכל שלה אי"כ כשאוכלים בקערה אחת נודיא אוכלי אדם אחר בנתיים ועמ"ש לעיל כי' ס"ח ס"ק ד' : (ו) מאכל שלה * ע' כחצונת יד אליהו כי' ס"ה שכתב נכחנות נדה

פרוץ השו"ב

כתבנו ט"כ חייב ס' יקד"כ נשאל נח"ס ואם נכריים כבדו ואין טע יסודי או יסודית זולת סוג נכריים אם מוצר לנעול לעמוד עליה כשהיא עובדת לראות שפאל כולם אחת המים ואם יכול לתמכר בידה להרפה חמם המים וכתב שמוציא הסגור נראה כיון דאסור גניטה (כדעת הס"ד סק"ד) וכן איסור הסתבלות במקומות המטושים הוא שמה יבא לידו סגור דבר נרגע זו לא חיישיק דלא שניק כהירא שתיקף נרגע זו מותרת בעליוטה מן המים ולכן אם אי אפשר בעיני אחר י"כ להסיר פ"ט * ע"י * כתבונת שמה דקום חו"ד ס' ס"ד שכתב פי שמתה אשורו ר"ל והיא נדה רשאי ליגע עם פ"ט : (ג) ולא יקבלנו מידה * כיון כחצונת יד אליהו סוף ס' ס"ה שכתב דאין אדם נדה רשאי להחזיק נד בידים כדי שישהה בפנים טע"ק לא להמס עצמו צמר הכוה או להדליק עצמו נר אחר וראיה מחשבו י"ח ס"ה דמשאירין אדם ששיון ידיו כו' וכו' ס"ה וכו' לפי שכתב מחבר טו' ע"ש וע' כחצונת ח"מ ס' נ"ח וכו' ר"ל שכתב דמותר ליעול מידה כהיטוב שאם דמי נושא את עצמו והוא אינו עושה כבוד אלא הדיטוק עצמו הוא ואלא מהיק אמו וכו' אל אינו ע"ש * ונראה דאם הדיטוק קטן או מולב או כמות אסור דלא לא שייך לומר חי טע"א את עצמו כמ"ש בסמ"א כפי' ס"ח ס"ק ע' וע"א ע"ש * וכתב עוד שם נפ"י נ"ח דלונג בבגדים כשודם לטעם יש להצטרף אבל כשאין עליה מותר שלא חאפר שכתב ושובש שלם אלא לטעמו ע"ש : (ד) זריקה * ע' בשו"ת שכתב ס' מנחת יעקב שכתב דאסור לאשה נדה לספר מעלת נוסח דרך נתיחה ומכיל ראיה מאחמיר דשקל נכח נדפא מיניה ח"ל פסילגא ל' לויכא ע"ש וע' כחצונת כר סכרמל חו"ד ס' י"ח שדהה זה והעלה לספור ע"ש גם בכו"ס ר' דאין להחמיר בזה עוד כתב שם שדאם נוכחין שורדיין דבר כלפי מעלה ולא לנוכח אשמו כחצונת לזרוק לידם וס"א פושטת ידה ומקבלתו ויש לסקל כוס ע"ש [לאין כמ"ס כהב דאע"ס שיש להקל מעיקר דיון מ"מ אף להכיר וכל המחמיר כשניטים כאלה חע"כ ע"ש] : (ה) בקערה נפ"ט * עכ"ט וע' בהשגחה מצאת נתיפין ס' קי"ב כאלמע שהשגחה שכתב דאפי' מקערה אחת שרי לאכול אסגם בני הבית אוכלים עמהם מקערה זו דאין לך בפסק גדול מזה ומ"מ רבים הם המחמירים שלא לאכול מקערה א' אפילו עם בני הבית ומדמא אף לאסור ולא מאלא איסור זה ברור נכס דוכתא אף במתמירים יוסה שושים בחיבור חמור טו' ע"ש * ולענין דדוקא על שולחן אה"י מקום להמיר כוס אף א"ג גם כשהיא טהורה עם אוכלים בקערה כפ"ט מ"מ כגם בני הבית אוכלים עמהם עדין מחסיר אבל מקערה אחת מדמא יש לאסור לפי"ש סמ"א שאסור לו לאכול

אוצר החכמה

יורה דעה הלכות נדה קצה קצו

באר הגולה רלו

ממרדכי פ"ק דטעטש) ולהגידו לפניו על השלחן אמ"כ תעשה שום חיבר שבגון שנגזרנו על השלחן ביד שמאל או תנינונו על הכר *או על הכסת אפילו ביד ימינה: י"א *אסורה להציע ממתו בפניו ודוקא פריסת סדינים והמכסה שהוא דרך חבה *אבל הצעת הברים והכסתות שהוא מורת ואינה דרך חבה שרי ושלא בפניו הבל מותר *אפילו הוא יודע שהיא מצעת אותם: יב *אסורה (ו) ליצוק לו מים לרחוץ פניו ידיו ורגליו אפילו אינה נוגעת בו *ואפילו הם מים צוננים: יג *כשם שאסורה למוג לו כך הוא אסור למוג לה *ולא עוד אלא אפילו לשלוח לה כוס של יין אסור לא שנא כוס של ברכה לא שנא כוס אחר אם הוא מיוחד לה *אבל אם שותים הם מאותו הכוס ושתיית אינה אבתרייהו (יד) לית לן בה: יד *כל אלו ההרחקות צריך להרחיק בין בימי נדותה בין בימי ליבונה שהם כל ימי ספירתה *ואין חילוק בכל אלו בין רואה כמש' למצאת כחם: הנה וי"א דאין להחמיר בימי ליבונה בגנין איסור אכילה עמו בקערה (הנה ממרדכי בשם ראב"ה) וכן נוהגין (יא) להקל בזה ויש להחמיר: *מז *אם הוא חולה ואין לו מי שישמשו וזולתה מתרת לשמשו רק (יב) שתזר ביותר שתוכל להזהר מרחצת פניו ידיו ורגליו והצעת הכיסה בפניו: *מז *אשה חולה והיא נדה אסור לבעלה ליגע בה כדי לשמשה כגון להקימה ולהשיבה ולסומכה * (וי"א (מז) דאם אין לה מי שימשנה מותר בכל (סנהוט ש"ד והנ"מ פ"ק דשבת) וכן נוסגין אם זריכה הרגה לך): יז (יז) אם בעלה רופא אסור לשמש לה הדפק: הנה ולפי מה שכתבתי דטובגין יותר אם זריכה אליו דמשמש לה כ"ש דמותר (יז) למשלה הדפק אם (יח) אין רופא אחר וזריכה אליו ויש סכנה בחליה * (כך דקדק סג"י מלשון הרמב"ן סימן קכ"ז) ועיין בא"ח סימן פ"ח אם מותר לנדף ליכנס

אם חסם וסם מנריותא דמסכת כלל פ"א סמטנר כוס של ברכה לאסר וכי' ונדה לאסר מלמא דמיהא ולי"ס כוס של ברכה ולי"ס כוס אחר בשם גרשניא גזינתו לשיל גרש ססמן דעור וכ"כ גרשניא נח"ה קצנר (*וכנס מהר"ל שאיסור גמור עשין ונתקבצו כל הקטלות ונתנו תרם על זה וכן המנתיים צד לחיטות קטנות ואוכלים נקפרה אחת הוא טעל אחיכה וכן היה טעלת מחיכה אחת אסור) דשם בשם אביו סרא"ש יפ"ד וס"ה נב"ה בשם גדול חי' וגם בתשובות לפרש"ן סי' קנ"ו וכי' ברכ' ג"י שנראה מדברי סה"ד שאפילו כשאין רופא זולתו אסור וכן לפרמ"ס דנגיעת ערוה אסור מה"ח אה"ג שיש בו ספק נסח איסור דאסור משום דכוס אביזרא דג' ע' ולי"ס וכבר ספק כהנ"ל לסימנ' אבריו' דר"מ נדה לג' ע"א ד"ל יום שפוסקם ע' ס' ואה"ג דדחי ליה סם נגמ' כ' כה"ל דרחייהו נעלמא היה וכתי' איתא סם דף ס"ס ע"א ב"בזר וס"ס וברא"ש כספקו

קצו דיני לבישת הלבוש ובדיקתה * ובו י"ג סעיפים:

א *שבעה ימים שהובה סופרת מתחילין סמרת יום שפסקה בו *וכך משפטה מהר"ל שאיסור גמור עשין ונתקבצו כל הקטלות ונתנו תרם על זה וכן המנתיים צד לחיטות קטנות ואוכלים נקפרה אחת הוא טעל אחיכה וכן היה טעלת מחיכה אחת אסור) דשם בשם אביו סרא"ש יפ"ד וס"ה נב"ה בשם גדול חי' וגם בתשובות לפרש"ן סי' קנ"ו וכי' ברכ' ג"י שנראה מדברי סה"ד שאפילו כשאין רופא זולתו אסור וכן לפרמ"ס דנגיעת ערוה אסור מה"ח אה"ג שיש בו ספק נסח איסור משום דכוס אביזרא דג' ע' ולי"ס וכבר ספק כהנ"ל לסימנ' אבריו' דר"מ נדה לג' ע"א ד"ל יום שפוסקם ע' ס' ואה"ג דדחי ליה סם נגמ' כ' כה"ל דרחייהו נעלמא היה וכתי' איתא סם דף ס"ס ע"א ב"בזר וס"ס וברא"ש כספקו

פתחי תשובה

באר היטב

שנס בעלה אוכל עם בני הבית מאותם קערים דליכא הכא חיבה והכי נקטינן אבל להביא קערים המיוחדת לבעלה אסור דאף בהשעיה בלבד אסור סה"ח כשאין בו שינוי ולפי' משמע דמחמיר ג"כ בשאר מקשים עכ"ל: (י) ליתוק * כתב סה"ז מלשון זה משמע לכתורה שאסורה ליתן מים בכלי והוא ירחץ אח"כ אבל באמת אינו כן דאינו אסור אלא כשהיא מוצקת בשעה שהוא רוחץ ומי' פסוק לי דנס זה בכלל האיסור שאם הוא רוחץ מבלי שיש בו נקב למטה ובשעת רחיטתו היא מוצקת מים לסכלי דנס זה מקרי סרחא אבל סה"ד כתב בשם הר"ר יונה דאסורה לתת לפני בעלם קיתון אל מים וכלים שירחץ בהם רגליו מפני שהוא דרך חיבה: (יא) להקל * והנ"ח כתב שאין להם על מי שיסמכו להקל וראוי לדרוש ברבים שהוא אסור וכתב סה"ז ונ"ל עוד דיש להחמיר יותר בימי ליבון דאם נחיר לו בחיפה קולא יותר יש השעיה שינא לידי הרגל דגר מלמך שרואה שיהא אינה עמאה כ"כ וכן מלמחי שכתב ס"ה בשם הראב"ד סגרא זו עכ"ל: (יב) שתזר *

ע"ך שכתב דלכניה קערה המיוחדת לבעלה אסור אבל לכניה קערה על השלחן שכל בני בית אוכלים ממנה אין קטילה אפי"ג אם בעלה אוכל מאותה קערה ע"ג וכן כתב בתשובה נ"ח שבע סימן ע"א: (יר) לית לן בה * עיין בשאלת יעב"ן ח"א סימן קכ"ו שכתב דראוי להחמיר כדעת השולחנות ע"ג: (יט) דאם אין לה * וכן ספק בתשובת רדב"ז ח"א סימן ב' וכתב אפי"ג דבכל אביזרא דג' ע' אמרינן וימות ואל יעבוד מהכיה עובדא דפעלס לבו סינא לא דמי דהתם בא הפעלס מהמת סענירס אבל סכא לא בא סחלי מחמת סענירס לפכי שרי ואפילו אם היא מולא שאכ"ס נמי שרי רק לא ירחץ פניו ידים ורגליו ואם היא מטבחת אלל הרחלס אסור לו להשליך מים עליה ואם היא אלא ברחלס ממע מותר ע"ג ועיין כתבו' בשמים ראש סימן ק"ח וכתבונת חינוך בית יבזרא סי' ס"ו: (סו) אם בעלה רופא * ע"ך סק"ב ועיין בית שמואל נ"ח ע"ג: סימן ק"י סק"א שכתב עליו ועיין בספר עני ארזים סם: (יז) למשש לס דהפך * עיין בספר מקור חיים ס"ק ס"א שכתב שרשם מורים שבויר נגזרן כוס לכניה כגד על דהפך ואל מותר לבעלה ברושא למשש דהפך על ארתו כגד סמסין ס"ג: (יח) אין רופא אחר * עיין בנ"ל מ"ג בזה: (יט) לנדף * להספלי * כתב בספר חמו"ד כ"י והנה סנאים שלא לילך לבית סחיים לסתפלל בימי נדה וכוון הוא ע' כ' ע"ג

יורה דעה הלכות נדה קצו

אם תראה ב' ימים או ג' ופסקה מלראות בודקת ביום שפסקה כדי שתפסק (א) במדרה ובדיקה זו תהיה סמוך לבין השמשות (וכן נוהגין לכתחלה ובדיעבד אפילו לא בדקה ענמה רק שחרית ומלאה ענמה עהורה גבי זכר) * (פור נשם כרשנ"א ונ"א חף לפי דברי הרא"ש) גולעולם ילמד אדם (להחמיר לכתחלה) בהוך ביהו שהתא בודקת ביום הפסק מדרהה במוך דחוק ושיהא שם כל בין השמשות שזו בדיקה מציאה מידי כל ספק: הגה וי"א אם התפללו הקהל ערבות ועוד היום גדול אינה יכולה לבדוק או לנכוס לבנים ולהחמיר ולמנות מיום המחרת מאחר (ג) להקהל כבר עשו אותו לילה (ח"ה) י"א למוחר אפילו עשו הקהל (ג) (א) שנת (אנור נשם ר"י מולין) ונהגין לכתחלה לזכר ובדיעבד אין לחוש ומקצת נשים נוהגות שאם פסקה קודם זכרו וחזרה לראות כהם או דם תוך ימי ספירתה או מסקיין אפילו לאחר זכרו אם נתקלקלה סמוך (ד) לערב וחושבים לזכר זה לדיעבד ואין למחות בידם כי כן קבלו מאיזה חכם שהורה לכן והוא מנהג ומקין: ב' יראתה יום אחד בלבד ופסקה בו ביום צריכה לבדוק עצמה במוך דחוק ושיהא שם כל בין השמשות: הנה ובדיעבד אם בדקה ענמה סמוך לבין השמשות ומלאה ענמה עהורה אע"פ שלא היתה המוך אזלה כל בין השמשות גבי אכל בדקה (ב) שחרית לא מהני האויל ולא ראהה רק יום (ה) אחד: ג' יביום שפסקה מלראות ובודקת עצמה כאמור תלבוש הלוק (ג) הבודק לה שאין בו כתם ובלילה תשים סדינים הברוקים מכתמים ומיום המחרת התחיל לספור ז' נקיים: הגה ומנהג כשר הוא כשהאשה פוסקת צהורה שחרית ולבגשת לבנים אמנם אם לא רחצה רק פניה של מטה די בכך (מרדכי נשם רוקח) וכן נוהגין ואין לטעות אכל בשעת הדחק כגון אשה שהולכת בדרך ואין לה בנדים תוכל לספור ז' נקיים רק שהתלוק יהיה נקי ובודק מדם (הגהות ש"ד): ד' ה'בכל יום מו' ימי הספירה צריכה להיות בודקת

נפ"י נדה ג' ש"ס
 כרשנ"א נדה
 הקצר דגם כעור
 כ"כ נשם אביו
 כרשנ"א דל' כרשנ"א
 שם נדה וכו'
 כעור נשם אביו
 וכשרת רבי
 כנריתא שם דף
 ס"ה ע"ב כיון
 דפסק עסק (פירוש
 האיל ומעיינה
 סיחה עדיין) ועוד
 נשם אביו כרש"ש
 ופ"פ ומרדכי נשם
 כדוק המעשה שם
 דף ס"ה ע"ב דלא
 פליגי תנאי אלא
 בדיעבד ^{ממנו} אכל
 לכתחלה צריכה
 פירק כל יום וכו'
 כרש"ש שם נפסקו
 וכסופת שם דף ו'

באר היטב

פתחי תשובה

קצו (א) נפסקה * בין השמשות ובדיעבד אפי' כו' רק שחרית כו' היינו מיום ב' מראייתה ואילך כדלקמן ס"ב ש"ד: (ב) דהקהל * אפילו אם היא עדיין לא התפללה ערבות: (ג) שנת * כתב הס"ך דמדברי מהרי"ל משמע דאע"פ שהתפללה היא ג"כ ועשהה שנת מותר אכל הגאון אמ"ו ז"ל כתב דלהרב אם היא התפללה ערבות אין להקל אפי' דיעבד וכו' דעת מהרש"ל בתשובה (ומהאנור שהנאזי מוכח דאף להמקילין היינו עד כ"ד שעות וא"כ כשהיוס גדול כ"כ משנין יום ולילה שוין * אכל בהר הכי לכ"ע אסור) עכ"ל (וס"ז) כתב נשם רש"ל כיון שגשים שלטו מתחילין למנות מיום ו' פשיטא שיכולה למנות אפי' אחר חפלת ערבות ע"ש): (ד) לערב * כתב הס"ך נ"ל לדעת הרב אפי' אם ראהה דם סמוך לערב מפסקה קודם זכרו ונחמיר ומהתחלת להפסיק אחר זכרו ומ"ש וטהנים לכתחלה לזכר היינו היכא דאפשר כגון שאינה רואה דם קודם זכרו עכ"ל: (ה) אחד * ומעיינה פהות וכתב הס"ך ונ"ל דכ"מ לדיקן להיכא דחזרה וראתה בתוך ימי הספירה דכיון שלא ראהה רק יום אחד בימי הספירה לא מהני בדיקה שחרית אפילו בדיעבד אכל אם ראהה רק כתם אפשר להקל בין בימי

קצו (א) שנת * עכ"פ ע"ש נשם ש"ך אכל בהר הכי לכ"ע אסור ועיין בדנפ"ר שביעי ע"ו וכתב שאין להחמיר כזה כלל אפילו לכתחלה ונראה דאף ש"ך לא החמיר אלא כשהתפללה היא ונס הקהל ערבות וקיבלו שנת ונס כזה נראה להקל בדיעבד ע"ש ומה שכתב סנה"ע וע"ו כתב נשם רש"ל כו' עיין בדנפ"ר שביעי נס על זה דמהרש"ל מיירי (עש"ך ס"ק י"ט) שפיראיש אראהה יתה אחר תפילת ערבות כעוד יום ולענין אימת הלכש לבנים אם כיום חפשו לראייתה שיהיה עדיין יום או חמאי מיום המחרת כזה כתב דכיון דנשים שלנו מתחילין מיום ו' יש להקל אכל כאן דמיורי בנדיקה של פסקה ספרה אין ספרט לנשים שלנו שאם אחר הפלת ערבות לילס אין יום המחרת עולה למסר נשמה נקיים ע"ש הדברים אלא נאמרו ופשוט נספרו תשובה נודע כיכודא תניינא כ"י קל"א ע"ש: (ב) שחרית * עיין בדגול מרובע שכתב דלא דוקא בדיקה שחרית אלא כל שיהיה קודם מנהג קטנה לא מהני כיום כראשון ע"ש: (ג) סנדוק לסי עיין בתשובה מעיל זדוק ס"י ס"ג כ"י נאשם שמאלה כפס נימי ליבונה ולערב באסיקס בעפרה מחדש ולבשה שנית לבנים ואמרו לה תכרוחם ביום המחרת שנס על סתם צריכה להמתין עהדש כ' ימים וחזרה ולבשה כהמה שלם הנחתם נכחם כחמים אף יהיה הגורה שנתה סיני לנן ונקי מלבוש של אהמול וארז ב' ימים שדע"ה ש"ל' להמתין מחדש ס' ימים ושאלה אם היא רשאי למנות שלשם נקיים מפסקה עהרס כראשון כי אומרת שהיא מכתת סכחמים שנתוקה שם מימי עומאחם כראשון ולהוכיח מולין אמה שפסור נקי עדיין ואילו נכתם מחדש היה נמצא על ספירה וכנה שאלה האלה מתחלק לכמה פנים * כא' אם היא רשאי למנות ימים כראשונים אשר נפלו מתחלה לדעתה * כב'

אשר שכתמים כסם ככ שמי נדחה * כג' חף אם אין מולין בכך אם נאמין לה מה שביא תעשרת שמכרת אותן כפ"ע ונס מה יודיע לה מה' שפסור סתהון נקי וכעלה לעינין ספק א' מאחר שהחוקק ענמה נעמאחף אין לה לספור אותן הימים ומעשה אין נ"מ כפתיקות כהרונים אף אם לא כוחוקה ענמה נעמאחף עלו לה אותן ב' ימים כיון שמכרת כחמים כפ"ע שם שמי מיה ופ"ה אם אין לה נשם ע"פ ג"כ עלו לה מתחת הכוחה דעל כהינר כפי לה (לשמונה * אכן אם אין סוכה א ונס אין לה נשם ע"פ אין מולין שם שמי נדחה כיון שכאז ג"י ראשונים ע"ש: (ד) ימי הספירה * כגאון כהקדמ

יורה דעה הלכות נדה קצו

רלח

באר הטלה

כדתם ר"ל ספור
 כשם כמ"ג מסכת
 שם דף י"א ע"א
 והל"ג דאסיקנא
 שם דלא אמרו אלא
 לעכרות ה"ס במקום
 שצריכה ז' נקיים
 דכ"א בחוקת טמאה
 כמו לעכרות לאחר
 שצננה 'כרי"א שם
 נמטה וזכ"ג שם
 דף ס"ט ע"א מסכת
 ה"א"ש שם וז"ל
 הרשב"א בת"ש
 כה"א"ש שם כשם
 ה"א"ר וז"ל
 הרשב"א לטורח"א"ש
 שם ודדוקה סוף ז'
 נתינוק'ש"כ' דל"א'
 רב מרדכי ח"א"פ"ג

לכתלה **פעמים בכל יום את שחריית ואחת סמוך לבין השמשות ואם לא**
בדקה בכל השבעה אלא פעם (ו) אחת ל"ש בדקה ביום ראשון של השבעה
או ביום השביעי או באחד מהאמצעים מארר שבדקה ביום שקודם הו' ומצאה
 טהורה עלו לה **(ה) אבל אם לא בדקה בכל הו' וביום השמיני בדקה**
ומצאה טהורה אין לה אלא יום ח' בלבד ומשלמת עליו **סו"א שצריך שתברוק**
ביום (ו) ראשון מהשבעה (ז) וביום השביעי ואין להקל : (והבדיקה תהיה לאור
 היום ולא לאור הנר **(תל"ו נכ"ו והרשב"א בת"ה) ונדיענך מהני אפילו לאור הנר (כ"מ נב"א) :**
ה יבדקה עצמה ביום (ז) שפסקה מלראות ומצאה טמאה ובדקה לארר ג'
או ד' ימים ומצאה טהורה דרי זו בחוקת טמאה עד שתפסוק במהרה שלעולם
אינה סופרת עד שתברוק אם פסקה ואז מונה למחרתו : ו כל בדיקות אלו
בין בדיקת הפכך בין בדיקת כל השבעה צריכות להיות בבגד פשוט לבן ישן
או בצמר גפן או בצמר לבן נקי ורך וחבניסו באותו מקום בעומק לחורים
ולסדקים עד מקום שהשמש דש ותראה אם יש בו שום טראה אדמומית ולא
שחכניסו מעט לקנה עצמה ואם יקשה בעיניה מאוד להכניסו כ"כ בעומק
(ח) לפחות בדקה של יום הפסק מהרה ובדיקה של יום ראשון מהשבעה
(ט) תהינה עד מקום שהשמש דש : הגה ואם לא עשתה כן בבדיקת יום ראשון חמשה

דכיון דלא נהדר כלכס כדנרי מי ראו להחמיר כדנרי רבי חנינא שם וז"ל נכ"ס' נקור וכ"כ הרשב"א ופשוט הוא ממשם דל"ל
 דף ס"ט סמימרא דרבא שם דף י"ז ע"א כשנייא כה"ל עמימרא דשמואל שם ה"א"ש כ"א' ודעה והרשב"א בת"ה ממשמשה
 הג"ש דרבי אבא מ"כ הונא שם דף י"ב ע"א וס"פ ומימרא דרבי יודא וכו' ונדעמ"ש רב קטינא שם דף ס"א ע"א ז"ל
אוצר החכמה

באר היטב

פתחי תשובה

הספירה בין בחלה כ"כ בס' מעדני מלך : (ו) אחת
חוך הו' נקיים מלבד הבדיקה דהפסק טהרה דלעיל
ס"א : (ו) שפסקה - וה"ה אם ראתה ולא בדקה
טמאה ביום שפסקה מלראות ולא בדקה לאחר ג' או
ד' ימים ומנחה טהורה ה"ו בחוקת טמאה עד שפסקה
ט"ש הע"ס : (ה) אבל אם לא בדקה - [עיין בספר ה"ד סק"ג שכתב ומשמע תדברי ה"ס נדה ד' ס"ט דכל שלא
בדקה אף שלא הרגישה טמאה מדאורייתא דינו נקיים ספורין ונדוקין נתינו כו' ע"ש כל כדנודו ועיין בהשגחה חתם סופר
כו' קפ"ז שאלק עליו וכה"כ דין ר"ח גבי הפסק טהרה א"ל ר"ח דודאי אין מועיל מה שלא הרגישה כל כ"ס שפסקה
מקרה דברי פתיה ועומד הוא וצריכה שיהי' טמאה מקורה וזה א"ל לודע אלא ע"י בדיקת חו"ס - אך לענין הספירות נקיים
צריך ראייה דאפשר כוח ספורים לפינו כל שברור לה שפסקה על פניה שחריית ח' מו' ימים ויודעת בודאי שזו לא נפתח
מקורה ואין ראייתו מה"ש מכרעת כלל - וגם הביא נשם ספר אבני מלואים שהבי' עליו על מ"ש עוד דל"א יאה ממנה דס
שלא כשרגשה דכוהר דמקור מקומו טמא וצ"ל כפולטת - וז"ל דמכ"ה אינו כותב בשום אופן אך לדין אפילו כה"ס פותר -
וגם מ"ש עוד בה"ד - שם דכין אשה שחוקקת ע"ה ואח"כ טולד לה מכה שמו"ד וכיון אשה טכורה שנוול לה מכה שמו"ד ואך
טמאה ביום שונה שלם דלעיל סימן קפ"ז ס"ה מכיון שחוקקו לטומאה אינם יוצאים מטומאהם עד שיכוס בדיקת כפסק טהרה
ויום אחד מהשבעה נקיים נקי לגמרי כלי ראיית דם מכה (כונה בקצור לעיל סימן קפ"ז ס"ק ל"א) ה"א"ר בהשגחה חתם סופר
שם להלוק עליו ומדבריו מכוון דמודה ליה כהדא ופליג עליה כה"א - ודעתו ללכה דאש' שתיים טמאה נדה וטרם שפסקה
בטהרה ומשיכה פדיון פה"ח נולד לה מכה כזה צדק דברי כה"ד ואין לה היחר לפסוק בטהרה (המעיין יבין שם כ"ז
בהלוקה אינו מודה לגמרי להח"ד) אבל אשה שמעייה טהור שנוול לה מכה וכניס יום ופחה וזו חוששים לביטח תוספות
ותקמאים אותה אז אחר שזכר עליה כ"כ ימים אחר אין דרך דם למשך אלה ומסתמא כנר כה"ס מקורה מוכן לפסוק בטהרה
טלופן שהעמוד כל כ"ס כ"ס כ"ס ידעת מכל טהורים ומחשבות ותשגית ע"ש ואם לא הרגישה אז פתחה במקור פסוק בטהרה
ומעבר ע"ש בטעם כדנרי - ועמ"ל סימן קפ"א כד"ה שלא בשעת ופחה] : (ו) ראשון מסשנפ"ה - עיין בהגמ"ר שכתב
דאילו לא בדקה ביום ראשון ובדקה בלחך מימים אמצעים וגם ביום שנישו גם כה"ג מודם שעלו לה ובלבד ששכ"ס ליום
שפסקה בדקה כדי שפסוק בטהרה ע"ש ועיין בספרו חשונה נודע ביחודם תנייגה הי"ד סימן קפ"ח כה"ג שם דדוקה ראשון
ושנישו נתינו אבל אם בדקה דרך משל בראשון ובשלישי לא מהני ואינה יכולה לטבול בשנישו ואם אח"כ טוב לא בדקה
עד שצרי אין בודא אלא עשירי אבל אם בדקה אח"כ בתשעי עובלת לערב דל יום ח' מהכא כרי בדקה ג' ופ' נחשב ראשון
ושנישו ואילו בדקה בשמיני דכיונו שבדקה בראשון ובשלישי ובשמיני עובלת בשמיני - לערב ומצטרף בשמיני שם בראשון ואף
שי' בין שמיני לראשון יותר מה' ימים בשלישי מדרס ע"ש ומהו מוכח דאם לא בדקה בראשון רק בלחך מימים אמצעים
ובשנישו לא מהני דלא כמ"ש בהגמ"ר ופ"ש : (ז) וכיוס הו' ואין להקל - [עיין בהשגחה חתם סופר סימן קע"ח שכתב
דנדיענך שכת' נחה אלא בעלם יש להקל אך כ"ו בבדקה בודאי כ"ל אז כ"ו אבל אם לא בדקה כס' רק מאחד מהאמצעים
יש לנחש אפילו נדיענך ע"ש] : (ח) לפחות בדקה של יום - בהשגחה וודע ביחודם תנייגה הלך י"ד סימן קפ"ז כתב ע"ה
כואב לה כרכה אינם צריכה בדקה כלל בשאר ימים חוץ מימים ראשון ויום שנישו ועוד להצריכה קינח כל דכ"ה שנתון אם לא
יכאב לה ופ"ש : (ט) תהינה עד מקום שהשמש דש - עיין בהשגחה וודע ביחודם חלק יד"ע סוף סימן ע"א שבהלך לטכיתודם
א"כ"ס

יורה דעה הלכות גדה קצו

פסח אחת כן מנדקוקת עמר הימים (כ"ו) מיבו דיענדל אם לא פתחם ס כלל רק שדקת
 עמם יסע נמורין ובמדקין בשומק סיטנ כפי כהה אע"פ שלא טגיט למקום שפתחם דש בני
 לה (ד"ע): ז' להוסא בודקת עצמה ומראה לחבירתה: ח' הירישת ששומעת
 ואינה מדברת או שמדברת ואינה שומעת ודרי הן כפקחות אבל אם אינה
 שומעת ואינה מדברת וכן השומה או שנמרפה דעתה מחמת ודלי צריכות
 פקחות לבדוק אותן ולקבוע להן וסתות כדי שתהיינה מותרת לבעליהן
 והוקבע להן ומת דרי הן בשאר כל הנשים לא הוקבע להן חוששת משלשים
 לשלשים יום ובודקות ע"י פקחות: ט' האשה שמרבה לבדוק בן בימי
 ספירתה בין בימים שלא ראתה בהם דרי זו משובחת אע"פ שיש לה וסת
 קבוע: י' ה"ז צריך שיהיו רצופים שלא תראה דם בהם שאם ראתה דם
 אפילו בסוף יום השביעי (ח) סתרה כל הימים וצריכה לפסוק במהרה ולר"י
 ולמנות ו' נקיים: הנה י"א (י) דנג' ימים ראשונים של ימי הספירה אם (יא) מלאה כו"ג
 (יב) אין חולין אותו להקל כמו שתולין שאר כתמים דג' ימים ראשונים ריכיים להיות נקיים
 לגמרי* (מרדכי הלכות נדה ובהג"מ פ"ט דא"צ) אבל אח"כ דינו כשאר כהם וכן נוהגין ודוקא
 כהם שהוא יותר מכגרים ועוד אבל (יג) פחות מכגרים ועוד תולה בכינה אפילו בג' ימים
 ראשונים (ת"ה סימן רמ"ט) וה"ס אם ה"ס לה מכה גופה (ט) (יד) ויודעת שמוציאה דם

קמחם
 שם דף י"ג פ"ג
 רכויסא שם ש"ס
 כמחם וכדמחם
 שם נמרה חסור
 וכ"ה יתמנן
 כולטתיו
 אמתה שם ריש
 פ"א במערה דרנא
 שם דף י"ג פ"א
 וכנריסא שם דף
 פ"ו פ"ג וכת"ק
 (*סמ"ע שכתתי
 לעיל כגם סוף כ')

באר היטב פתחי תשובה

בטהרם סור ורשנ"א: (ח) סתרה כהג"ה פ"ו דאף
 לדין דמחמירין אפי' רואה קיפת דם כחדל צריכה ז'
 נקיים למאי כ"מ כתב המחבר דין זה דמחמיר ונ"ל
 דיש נפקותא גם עכשיו לפי מה דק"ל דאשם שיש לה
 וסת א"צ בדיקה כלל כמ"ס ר"ס קפ"ו דהיא בחוקת
 סבורה משא"כ בו נקיים ק"ל דלכתחלה צריכה בדיקה
 דהיא בחוקת סתרה עד כלות הו' נקיים ע"כ קמ"ל
 כאן דחוקת סתרה עליה עד שיכלו ז' רטפין דל"ח
 בהגיע קץ הו' נקיים היא שבה לחוקת סתרה וא"צ
 בדיקה אפילו לכתחלה קמ"ל דאפילו אם תראה בשף
 הו' ממש הסתור הכל א"כ עדיין חוקתה הראשונה
 עליה וצריכה בדיקה לכתחלה גם נעת ה"ה עכ"ל:
 (ט) ויודעת והש"ך תולק על הרמ"א בדין זה וספק
 דאף ביודעת בודאי שמכחה מוציאה דם אפי"ה אינם
 חולס בה בג' ימים הראשונים של ז' נקיים וכ"מ מדברי
 סב"ח דאין להקל אלא דוקא במלאה שחין ודס יוצא
 ממנה דלו אמרינן אם לא חתלה בו לא תוכל לספור

הרבה פוסקים להקל כשנדיקת אלא שלא מלאו לנס להקל לגמרי
 כיון שיש ג"כ דעם סתרה פוסקים המחמירים אף כמ"ס הש"ע
 בדיקה של כספק עברה ובדיקה של יום ראשון בו' כוס מלאה
 לו להקל ולבטוח על ברמכ"ן דרק בדיקה של כספק עברה
 צריכה למצוין ולסדוקן אלא שאר בדיקות אפילו של יום ראשון
 די בדיקה קלה אחרי שכתב שש"ע פ"א שילמד אדם כדוך
 ביום ט' ותיכא שם כל ניה"ש כו' וא"כ כרי בדיקה זו כוללת
 גם בדיקה יום ראשון שרי כדוך אלא עד הלילה אלא שפעם
 סני' משום דספירת לילה לא ספירה עכ"ל יש לצרף דעת
 רש"י שאינן דספירת לילה מקרי ספירה לענין זה שאף שצריכה
 בדיקה ביום ראשון שכן די לה בדיקה קלה ע"ש באריכות:
 (י) דבג"י ט' והם סופרים נקיים על כהם שמלאה אם מלאה
 אח"כ כהם בג"י ראשונים עיין באש"כ כנ"ס סימן ס"ג סק"ג
 ועיין בהג"מ שכתב שם להקל כוס וק"ו שיש להקל במנוס
 להכאז ומתפיסה ומלאה כהם בג' ימים ראשונים ע"ש. [ועיין
 בהשגות חסד סופר סימן קפ"ו ע"ד אשם שדקת עצמה לילך
 לבית הכנסת וכיום הספק עברה כפוסקת וספרה וכתב ג'
 ימים מלאה כהם ודס לא כהם לתלות אם נאמר דכתב ג' לא
 תלין כהם או נחשב מיום שדקת לילך לניסוג' וכבר הלכ
 כהם וישארה בעל סב"ג סימן ע"ט מקיל וז"ל סימן ס"ה

דעם להחמיר ובג"מ ס"ק ל"ג טעם להקל אף כתב דמסירוס רש"י במתניחן ריש נדה ממקורו לקידם בדיקה שחיה ועכ"ל
 למד מבריה לנלין דוקא בדיקה חיקין חז"ל אכל בדיקה אחרת לא דאיהו מדקדקת יסא ומניחו כמל"ג פ"ג מעו"ע דין ד'
 שבעה קמ"ג אלא י"ל ססה לספרות שאני ע"ש. וסוף ז' כתב דמשולם לא נהכוין רש"י לאם כלל רק כתב כן לכוונה
 אחרת ובירוחן סתלה טעלה דאם אחרת עמם כרי לי שדקת: ספור י"ל להקל ע"ש]: (יא) מלאה כהם עיין בהשגות הפארת
 כ"י ח"ד סימן כ"ד שכתב דדוקא אם מלאה הכהם טוך ג"י ראשונים אינם טולה אכל אם מלאה כהם לאחר ג' ימים אלא
 שם לחם שזה כהם ראשון כדוך ג"י ולא ידעם עד כהם הולך במכהם וכנדרה ודעבנת אף ג' ימים הראשונים לפיכך
 לא כרב אחד שטעם כוס ע"ש וכן עממם נש"ס אר"ו פנים מאיחם ח"כ סי' ק"ע ע"ש אכן נהאונם בית אסרים שאכיל
 לקמן כהם אדיו מבוחר שדעטו אינו כן [ועיין כהם כ"ס לליל סימן ק"ל ס"ק פ"ד ובהשגות חמדת שלמה סימן כ' ע"ש כהם
 באריכות]: (יב) אין חולין אותו להקל * [עיין בהשגות חמדת שלמה סי' כ' שטעלה דאם נמלא כהם ע"ד שאינו מקבל טומאה
 אף טוך ג' לא חייבין לה כיון דדבר שאינו מקבל טומאה לא כיו בכלל גזירת כתמים וכ"מ מדברי כה"מ וכת"ק שאל
 כתבו רק דתוך ג' ימים לא חלינן והיינו במיד דבעי לתלות שפיר אמרינן דיותר מסתבר לתלות כנוספ אכל דבר שאינו
 מקבל טומאה ולא מטעם תלים אחיקן עלם דאפילו בדיקה קרקע שלם וישנה עליו סבורס וכיוט כיון דנלא סרגשח היא
 לא גזרו חכמים ע"ז א"כ שם מכי כה דתוך ג' ימים משיינה פתח סוף סוף חויה בלא כרגשי' ושוב ראינו במשנת משיל
 דקת סימן ס"ג דמדבריו נראה שזעם להחיר ככתמים כמלאים כנגד זכוע טוך ג"י ע"ש]: (יג) פחות מכגרים סתמה כזה
 סוף וצ"ח טובה ויא' לומר * וככתבי בגדול מכר"ר דניאל ז"ל ראינו שכתב דאם יכולם ליתן במקום שאין סכסכין ושכב
 במקום שיש סכסכין ארע יכולם לתלות כפספסין ע"כ ועמ"ל סימן ק"ן ס"ק ל"ו כהם דנפ"ר: (יד) ויודעת שחין ספסכין ושכב
 עיין בהשגות כרים אברהם ח"ד סימן ג"ס ח"כ כ"ז כתב דגם אם נחמיר כרואס טעם נממם חידוע שמוציאה דם טוך

יורה דעה הלכות נדה קצו

באר הגולה ר"ט

גכ"ב המעשה
אבא דבני רמי בר
חמא וכו' שם דף
ל"ג ע"א ובג"פ
ר"ח וב"כ הא"ש
שם בשם ר' יונה

הלא נס הפילו ביתר מטרים ועוד (כברת הרב וכ"מ לשון המרדכי) אלא שאין מקילין בג' ימים הראשונים לחלות במכה שאין ידוע שמוציאה דם או בשאר דברים שחלינין בהם כחם כמסאך ליל סימן ק"ז: י"א גהפולשת שכבת זרע בימי ספירתה אם הוא תוך ה' (י) עונות לשמושה סותרת אותו יום לפיכך המשמישת מסורה וראתה אח"כ ופסקה אינה מתחלת לספור שבעה נקיים עד שיעברו עליה ו' עונות שלימות שמא תפלו לפיכך אינה מתחלת לספור עד יום ה' (יא) לשמושה כגון אם שמשוה במוצאי שבת אינה מתחלת לספור עד יום ה' דקו"ל אין שכבת זרע מסריח עד שיעברו עליו ששה עונות שלימות מעת לעת ואם שמשוה במוצאי שבת ופולח ליל ד' קודם עת שימושה במוצאי שבת עדיין היא עומדת (יב) בתוך זונה ששית לשמושה וסותרת הילכך יום ה' יהיה ראשון לספירתה: הגם והפסקו יום ד' לעת ערב ויום ה' עולה למניין ויש שכתבו שיש להמתין עוד יום אחד דסייעו שלא תחול למנוח עד יום הששי והוא יהיה יום ראשון לספירתה דחיישינן שמה שמשה ביום הראשון בין השמשות והספור שהוא יום ואכסר שהוא לילה ואם תחיל למנוח מיום המישי יהיה תוך ששה עונות לשמושה ע"כ יש (יג) להוסיף עוד יום אחד דמעשה א"ל לבא לידי נשות (ח"ה סי' ג' רמ"ה והאגור בשם ר"י מולין וש"ד וכ"כ מהר"א) וכן כוונתו בכל מדינת אלו ואין לשטת ויש נשים שנהגו להחמיר עוד להמתין עד ז' ימים (שם בח"ה) ואין סעס בדבר והמתמיר יחמיר והמיקל נשכר להקדים ענינו למצוה ויש שכתבו (טו) שטכסיו אין לחלק בין שמשוה עם בעלה ללא שמשוה וכל אשה שרואה (טז) אפילו (יד) כחם זריכה

באר היטב

פתחו תשובה

ג' ימים ראשונים כל זמן שיש כחם ראשון שמוציאה נטורה היא עומדת ודלות אכל נהגו דברמ"א בסימן קס"ז ס"ס בחלוקה כג' שמרנשת סכסס נא מהמקור וא"י אש היא ממכה שבמקור דבתחלה ראיה טבורה אך בשעת ופחה או בשעת שונה ביוניות מעמאלין לה מאס הככר דמי לשולם לא התמא בכס"א יש להקל אח"כ תוך ג' ראשונים לחלות במכה גס כרואה ממש כעין שכתב סג"ס בכלל או בנעלת הכתם מעיקרא ע"ש ועיין בחשונת בית אפרים חו"ד סימן מ"ה באשה שבספיקה בעברה ולפי שכיחה בדרך פשטה חלוקה וכו' שיש לספירתה באשה לניהם ומאשה על חלוקה דם אם יכולה לחלות סכסס הנמצא הוא מימי נדה וכתב שאלו הרב מדוננא יגיד להחמיר לפי דעת הס"ך דגם במכה שח"ד אינה חולה בג' ימים הראשונים וא"כ אם נתלה מימי נדה ע"כ שהיה עליה נס בג' ימים ראשונים והוא ז"ל העלה להקל דגם במכה שח"ד מסתכר להקל ולחלות מימי נדה ערוף עפי ממכה שנגוסה ומכ"ס כשידוע שגלו כתמים על החלוקה וכן כתב בשם א"י פנים מאירות ח"כ סימן ק"ע באשה שמתחילה לספור שבעה נקיים וכו' שני פירסה במסרתה הסדין שיהיה שוכנת עליו בימי נדה וכו' ז' מלאה כחם על הסדין והעלה חוס סוי במכה שכוודאי מטפטף ומוציא דם דחליין אף בג' ימים ראשונים ע"ש שהאר"ן כזה [ועיין בחשונת חסם כופר סימן קס"ה אודות אשה שבימי נקיים שלם סניע וחס ערוק וכו' (גילדני אודות) וחלוקה וסדינים מלוכלכים נדם ז' לחלות ג' ראשונים או דלמא כיון שבימים חוששים יעברו אלו הדמים של ערוק וכן אין הפסד שחמתין מלפסור והאר"ן כזה ומסיק מאחר שאין ופת הערוק וכן נמשך אלא איזה ימים אין לחלות בו בג' ימים ראשונים אף נעשה לה הקנס שמיד אחר כ' ימים לראייתו אסאק בטכס דא"ג דאלו ג' ימים אין עולים לה לנקיים מפני חשם שולטת ותמתין עד אחר חמשה ימים מ"מ מוסיל לה בריקה שלא נחויקאס רואה וחס אהרי ה' ימים תפחת ערוק וכן שלם חליין בו כתמים כנ"ל (מעשה ע"ש עוד וגם כנ"ס ומג"י וס"ט באר"ך ועמ"ל סי' ק"ז סוס"ק קס"ג): (טו) שטכסיו עיין בשל"ב ד' ק"א שכתב וז"ל מעשה בא לידי באשה אחת שסבס יום ד' לנדה ולא שמשוה עם בעלה בלילה שקודם לראייתה והחמיר לה ללבוש לבנים ביום ד' ולהחיל לספור ביום ה' כי אם סתם מתחלת לספור ביום ו' או היה בא ליל פניוה בליל שבת שאחר י"ט ומוטב שניח חומרו או כח לקרב סענילס לחפסם עכ"ל ועיין בס"ט שכתב דנראה לו דנחן חס אף בשמשוה יש לחמיר שטכסו ביום ד' לראייתה והמכה שבעה נקיים חיוס ה' ע"ש עוד: (טז) אפילו כחם י

ז' נקיים לעולם הא לא"ה אפילו ידוע שמכתה מוציאה דם אין להקל ע"ש שמאר"ן כזה בכמה ראיות והע"ז כתב דיש לכוון דברי הרמ"א דמיידי במכה שא"ל לה להזהר אפיר דחולה כה אכל כל שאפשר לה להזהר ולא עשה כן אין לה לחלות כלל עכ"ל (עיין בח"י כ"ז סימן ס"ה ובעה"ז סימן ע"ט): (י) שנות וכל טונה היא י"ב ששה: (יא) לשמושה דעד אחרת היום חיישינן לכל יום ויום שמה תפלוס או שמה תפלוס כל בני ימים ומע"ל של ו' עונות היא ע"כ שעות: (יג) בתוך כלומר אע"פ שגלחו הו' עונות בתחלת ליל ד' אחר שימושה מ"מ כיון שפלטת בתחלת ליל ד' קודם זמן שימושה במ"ס א"כ סותרת אותו יום והיינו כל יום ד' ומתחלת לספור מיום ה' עכ"ל הש"ך: (יג) להוסיף כתב הס"י וכ"כ גם חן קצ"ו בשם מהר"ל מפראג שבכלה אחר בעילה מזה חוכל למנוח מיום ה' לשמושה ונראה טעמו כיון דאין באן דם נדה רק דם בחולים לא החמירו בו משום חשמים בין השמשות אבל אם באמת נבעלה בין השמשות נבעלת מזה נראה ודאי להשגיגן לה כאילו נבעלה בלילה שאחר אותו בין השמשות אפילו נבי כלה גמלא שאם נבעלה הכלה ליל מ"ס חמשה מיום ה' ואם נבעלה בין השמשות של סוף יום ראשון חמשה מיום ו' כנ"ל עכ"ל וכתב מהרש"ל אם ראהה אחר ערבית ביום ראשון ועדיין הוא יום יכולה ללבוש בגדים נקיים כגוף יום ה' ומונה מיום ו' ואין ספיקא בדבר עכ"ל ומשמע מדבריו דאע"פ שהחפלה היא ג"כ ערבית ש"ך: (יד) כחם פירוש אשה טבורה שמוציאה ערוק וכן שלם חליין בו כתמים כנ"ל (מעשה ע"ש עוד וגם כנ"ס ומג"י וס"ט באר"ך ועמ"ל סי' ק"ז סוס"ק קס"ג): (טו) שטכסיו עיין בשל"ב ד' ק"א שכתב וז"ל מעשה בא לידי באשה אחת שסבס יום ד' לנדה ולא שמשוה עם בעלה בלילה שקודם לראייתה והחמיר לה ללבוש לבנים ביום ד' ולהחיל לספור ביום ה' כי אם סתם מתחלת לספור ביום ו' או היה בא ליל פניוה בליל שבת שאחר י"ט ומוטב שניח חומרו או כח לקרב סענילס לחפסם עכ"ל ועיין בס"ט שכתב דנראה לו דנחן חס אף בשמשוה יש לחמיר שטכסו ביום ד' לראייתה והמכה שבעה נקיים חיוס ה' ע"ש עוד: (טז) אפילו כחם י

עכ"ל

יורה דעה הלכות נדה קצו

למחין ה' ימים. עם יום שראתה בו ומסוק לנה ערב ומספור ז' נקיים (שם נח"פ נ"ס א"ז) וכן נוגעין במדינות אלו ואין לשעת: י"ב (יו) אם טענתה בבבין יום אחד ושמה ושמה צריכה להמתין ששה עונות שלימות ואח"כ תמנה יום (טו) אחד נקי

באר היטב

פתחי תשובה

כחם דינה כרואה ממש גם לזה אבל אשה שלבשה לבגים ומלאה כחם ואפילו רואה ממש בחוך ימי הנקיים א"ל להמתין ו' עונות אלא תמנה מחדש ז' נקיים מיום שהולך ט"ו וכחז הש"ך נראה לכתחם יש להקל היכא דלא שמה - למנות מיום המתה של מליאת הכהם דהא הך דלא שמה גופה גזרה רחוקה היא הלכך אין להחמיר אלא ברואה ממש אבל לא בכתמים דרבנן דאזלינן בהו לקולא בכמה דוכתי' עי' מח' שנו"י בחלק ב' שאלה ע"ז הורה באשה שטובה ולא היה בעלה בעיר בליל שנילתה ומלאה כחם דפסקא בלואה יום וזוהי למחרת אע"ג דנוהגין להחמיר פ"מ בכ"ג שלא שמה ואין בעלה בעיר מדד להקל בכתמים וכ"פ בת' פני יהושע ס"ח י"ב ע"ס ואפשר לומר לא כתב הרב האי וז"ל שכתבו עכשיו וכו' אחר דין הכהם אלא אחר דין רואה ומיהו מה שרואה הב"ח להקל אף ברואה ממש כשאין בעלה בעיר אין דבריו נראין וכן המנהג פשוט במדינות אלו להחמיר אפילו אין בעלה בעיר וגדולה מזו נוהגין שאפילו כלה אינה בופרת ז' נקיים עד יום ה' לראייתה אע"פ שעדיין לא בא החתן לעיר ואע"פ שלפי דעתו אין להחמיר בזה כלל ולא מוכר בשום פוסק קדמון או אחרון מ"מ לא יראה אלא כדברים המותרים ואחרים נהגו בו איסור ונ"מ בשעת הדחק יש להחיר לכלה שמיד שתפסוק בטורה תפסור ז' נקיים דהכי עדיף טפי ממה שנוהגין שנשאת כשהיא נדה שהרמב"ם פסק שלא הגשא כלל עד שתטהר ואע"ג דאין לא מדקדקין בהכי כמ"ס בא"ע ס"ח מ"מ ודאי היכא דאפשר בטורה טפי עדיף והס"ז כתב דג"ל להקל באלמנה שפירשה נדה סמוך לחופתה ואפילו אחר חופתה קודם שבהייתה עם החתן שלה שאינה ממתנת כלל דבזה ודאי לא שייך לצינור לא שמה אסו שמה דלא באה עדיין לכלל השמים כלל עמו ולמה גזר כזה עכ"ל: (טו) אחד - כתב הש"ך ומשמע דהכא לא נהגין להחמיר משום גזרה דבין השמשות ופובלת מיד אחר ד' ימים ויום אחד נקי דלא שכיח שתמנה במנין ובמלתא דלא שכיחא לא גזרו רבנן וכתב הס"ז ואל" שמה ראהה באותן הו' עונות דם אלא שחיפהו ש"ז כמ"ס בסיומן קצ"ג בבבילה מלוא דהחם שאני שדמים

שנש"ט [ומ"ס נ"ס ש"ך נראה דכתחם יש להקל היכא דלא שמה כו' עי' בתשובת חתם סופר סימן קס"ה מנואר הדעתו דדעי' בדבר ספרה שבעה נקיים מיד אחר מליאת הטרה מנלו ההנהגה ה' ימים אפשר להקל גם בשמישה שעלו לה הנקיים אף אם היה זה כהן בנידוק העו' אין להקל אפילו ביעשר ע"ס ומ"ס סנה"ט וגדולס מזו טובגין שאלו כלל כו' עי' בדמ"ר בכתב דלף בס"ך שכח דלא בשעת הדחק אפילו כלה אינה טמאה שבעה נקיים עד יום ה' לראייתה לא אמר אלא כשלא היה נדה קודם לראייה זו כגון בטולה הראהה פעם ראשונה או מניקה שהיה עכורה פעם מיהת בעלה וראתה עתה פעם ראשון אחר כ"ד הודש אבל אם היה כבר נדה לא שייך חומרא זו כלל ע"ס - ועי' סריהי בולדת ט"ל שכלה הוד' מ' לומר ופי' לנקבה וכפלות ימי טובר ראהה ע"ז [להמתין לשנת ז' נקיים עד אחר ה' ימים אלא מיד שתפסוק בעברה הוכל להתחיל למנות שבעה נקיים דהא עד ראהה זו היה י"ב טמאה מלידה ולא שייך חומרא זו כלל - ומכ"ס ח"ס ראהה זו הוא בחוך ימי טובר והיא רואה למנות שבעה נקיים ולטובל דבזה אפשר לומר שם אם לא היה טמאה וכבר מהמה לידה שבעה כבר ג"כ ת"ל למנה שבעה נקיים מיד אם לא שמה דהא אפילו בכהם כתב בס"ך שביטול הכס"ט דיש להקל היכא דלא שמה למנות מיום המתה ומכ"ס דבס עובר דקול יוכא דאינו אלא חומרה בגאונות ע"ס ל סימן קצ"ד סק"ג בשם טודע ביורה וכ"ו פשוט [ועי' בהשוכה ח"ס ס' קצ"ו שאלה כו' ביורה שפובלת הוקמלחות וחורה וראתה באוה"ק'ישום אם התחיל לפסוק נקיים שניים אלו אחר ד' לשמישה דלא גרע מכלה הטובלת להם בתולים (כמ"ס לעיל סק"ג) והכיב להחמיר אהרי שכתב הרמ"א בסיומן קצ"ד דיש כדם לכל דבר משמע שאין להקל בשום דבר בכל מנהגי נדה ומתורתיה ע"ס] ועמ"ס לקמן סימן קצ"ו סק"ג לעי' אם המתירה ע"ס ועי' ארי"ב שנילתה בליל שבת ועי' בהשוכה טודע ביורה הניינא חלק י"ד סימן קריה שחורה אחר טורה באשה שבעה ואחר שנילתה קודם ששמה ראתה דם ובעלה הוה בעיר שהמנה שבעה נקיים היקף וכתב בראי המורה הנה לנעור בו כפיסה אבל לא לעונשו באיזה פנים כי נוק דין זה הוא חומרא כלא טעם - ואח"כ כתב בשם האבית פני יהושע ס' י"ב שמקול בזה ברהיה היקף אחר שנילתה קודם ששמה וכוא ז"ל חולק עליו וכתב דהט"ו סק"ד שביטול הכס"ט החמיר ג"כ בזה שכתב לא סק"ל רק בראתה היקף אחר שמהה שלא באהה עדיין לכלל השמים ע"ס ועי' בהשוכה מעיל דקה סימן ג"כ שם הוא ז"ל מקול בראתה היקף אחר שנילתה קודם ששמה וכתב העשם דאף בגזירה חו"ל קו"ל במלתא דלא שכיחא גזרו ומכ"ס בגזירה ז' ע"ס טור - וכתב שהסכימו עמו ההגרים ונעשה מעשה - וכן דעה הדרת טורה ע"ס: (יו) אם טענתה בבבין יום אחד ושמה צריכה להמתין ששה עונות שלימות ואח"כ תמנה יום (טו) אחד נקי

יורה דעה הלכות גדה קצו קצו

רמ

באר הגדה

ותטבול אך סתירה שלאחר ז' כגון שלא טבלה טראוי ושמשנה הרי זו
 (יה) טובלת בכל (עז) עת: יג' האשה ששמשנה מטתה וראתה אח"כ ופסקה
 ורוצה לספור טיום מחרת ראייתה תקנת יפה יפה אותו מקום במקו או בבגד
 להפליט כל הורע או תרנוץ במים חמין והם יפליטו כל הורע*: סנה ויא' דא"א
 בקיחין זמן הזה ואין לסמוך על זה (הג"מ פ"ו) והכי נהוג דהרי כבר נחנאל שאלו נוהגין
 (יו) להמתין אפילו לא שמשנה כלל כדי שלא לחלק בין ספירה לספירה כ"ס בכה"ג וכל
 הגורן גדר בדברים אלו במקום שנהגו להחמיר ישבנו נחש:

קצו שלא תטבול האשה ביום * ובו ה' סעיפים:

א אין הגדה הזובה והיולדת עולות מטומאתן בלא טבילה שאפילו אחר כשה
 שנים חייב נרת הבא על אחת מהן אא"כ יטבולו בראוי במקוה הראוי;
 ב אם בעלה בעיר (א) מצוה לטבול בזמנה שלא לבטל מפריה ורביה אפילו
 לילה אחת: הגם ומוהרת לטבול (ב) ליל שנת (ר"ח ור' אליה ויא' וכה"ג וכה"ח) אם
 הורע) א"ל הרמב"ם ס"ד מהא"כ מברייתא שנת דף ס"ד כגס ר"ע ור"כ האו גאלן פירש שלמדט טבילה לנדס מן הכורס בק"ו
 מתעשה שאל' והטוע במשכנה ירחק נמים ור"ה מרשם שלמדנו מנלי עדין שגא' סס אך כמו מה יהחחא והידין בקוף ע"ז נמים
 שהגדה טובלת בן וכו' מוכסות נכמות דף מ"ו ע"כ וכמהה הרא"ש בסוף גדה ביחנאל בסימן קל"ה וק"ט גיחנאל בבי' ר"ח
 דכ"י כדעת ר"ה שהגיה הטור דטבילה בזמנה לאו מזהו אלא כשעלה בעיר ונמ"ש הט"ם' כדעת דף ל"ו ע"א וכוונתו דף ח' ע"א
 ומיושע דמ"טו שנגע על שביטל את ישראל מפריה ורכיה לילה אחת וכנה עוד וא"י היא מהחלאת מלטבול כדי לצער את כעלה
 אוצר החכמה
 1234567

עכירה היא כידה וכסס ספר סוכר שפאשה ששכסן כן גורמת כזה רעות בעולס וע"ס

באר היטב

פתרו תשובה

מזויים זה מתחת הטבילה: (עז) עת * שהרי כבר
 ספרה ז' נקיים אלא שמחוסרת טבילה ויש לתמוה
 ממ"ש בא"ע סימן י"ג וס"ה גר ואסחו שנתגניירו מסרישין
 אותן ז' יום להבחין בין זרע שזרע בקדושה לזרע
 שזרע שלא בקדושה וס"ג היה לנו להפרישה אחר
 שבה עליה באיסור כדי להבחין אם נחעברה באיסור
 כשטבלה שלא כראוי ונ"ל דהכא מיירי באשה שנעלה
 חזו לה קודם לזה כמנא שלא שייך כן הבחנה אבל
 אם לא היה בעלה אלה קודם למעשה זה הו"ל ז' יום
 ממילא לריך הפרשה אחר ביאה זו האסורה ז' יום וז"ע
 למעשה אבל בעברה על הדין שזריכה ז' נקיים משום
 חימוד כמ"ס בס"ס קצ"ג אינו דומה כלל לדין זה
 דס"ס אין כאן אלא איסור דרבנן לחוד עכ"ל (ובנה"כ
 הירך דהתם כיון שזרע שלא בקדושה לאו ישראל
 גמור הוא דכמה דינים חלוק הוא מישראל כמ"ס
 בסיומן רס"ס אבל אפילו נולד מן הגדה קי"ל דכשר
 עכ"ל (ועיין בבית שמואל שם ס"ק ס"ו שהרניש ג"כ ב"ו)
 ובכ"י כתב כגם הרא"ש דטבילה ליל ז' ושמשנה ביום
 ז' כמי לאו סתירה הוא ועובלת מיד לאחר ז' וכנה
 הש"ך ד"ע לרינא דהוא רצה להשוות דברי הסמ"ק
 להרא"ש ושס" דברי הסמ"ק משמע לאחר ז' דווקא
 עכ"ל: (ו) להמתין * כתב הש"ך ואף באשה ששכחה
 יום אחד דקי"ל בסעיף הקודם שזריכה להמתין ז'
 שנות ג"כ אין להקל לכתחלה לומר דמהני לה רחיצה
 וקטות כדי שהמנה מיד וכ"ס הב"ח:

מכאן דהיכא דכנע"ד שותק שתיקה ככידאס ואם האשה
 מכחשת פשיטא שהיא נאמנת וספרה לה כהוב ואין ע"א לחמן
 באיסורים סיכא שהכע"ד מכחיש (וכנה אפילו אם היה השם
 איסור דאורייתא בדיון כן) ע"ש * [ועיין בהשוכח החס סופר
 סימן קצ"ו מ"ג כ"ז]: (יה) טובלת בכל עת * [עכ"ט כגס
 ט"ו דהכא מיירי כו' ועיין בהשוכח החס סופר סי' קס"ח שכתב
 דמ"ש כע"ז אבל אם לא היה בעלה עמה ז' יום ונמשכו אחריו
 כה"ח וכ"ס בא"ע סי' י"ג דכריכס סמוכוס מה שייכות ז' יום
 לכאן אפילו לא היה בין שימוש בעלה לראיה רק זמן מועט
 שייך כנהנה עיין יבמות ד' מ"ג בני וחמה"ן עכ"ס ושיב מנא
 שהרניש כזה בספר עני ארויה סס וכנה עוד דכנהס אין
 לחוש לכריך כנהמס ע"ש]:
 קצו (א) מזה לטבול בזמנה * (ע) בהשוכח החס סופר סי'
 ק"ע וס"י קי"ו מ"ס כ"ז]: (ב) ליל שנת * ע' בהשוכח
 חמדת כבי סי' י"ח שאורס לנשים לטבול כליל שנת בחמין משום
 דאסר לחמן כל גופו בחמין כשנת כמ"ס כ"ח סי' שכ"ז *
 [וכ' דהשוכח וטובלת כליל שנת בחמין דא"א איסורא עכ"ל
 ושרי למיקריס עכ"ל כו' ומה שהורס החס א' וכה"ח לכן
 לעבול בע"ש מבעוד יום ביום שביעי שלכן ודאי לאו שארי עבד
 ועבר אדרינן כו' ובאר"ך כזה ומסיק וכתב סוף דבר הלכס
 למעשה א"י אומר שאין לכן לעבול בחמין כליל שנת ולא בע"ש
 שהוא יום שביעי שלכן אלא הטבילה כזמן ליל שנת או כשפנת
 זיינת כלכד עד שלא יקרא עליהן שם חמין או מרחם הטבילה
 למזלי שנת ואם אי אפשר בכל האמור יחידו לכן טבול בין
 השמשות ולא תבואנה לבטיסן עד הלילה ויותר מזה אין כידיו
 להחיר כלל עכ"ד ע"ש וע' כ"ס' בל"ו סו"ס' ר"ח שהגיהו ופקסן
 ע"ש או הדתס הטבילה למנ"ש דהא כ' הרמ"א דנמקוס
 שנהגו להחמיר גס בח"ש לא תטבול כו' ע"ש כס' ב"ס' לנשי
 שרד בחידושי דינים שבסיף הספר ענה עליו כזה ואפשר ליישב
 דהא הרמ"א חסיס דמחיר שהיה אפשר לה לטבול קודם לכן כו' ובהא מקרי לא אפשר שאינה יכולה לטבול זינסי סמיס]
 וע' בהשוכח דברי יוסף סי' ס"ד שהגיה דגרו וסוא ו"ל בא ללמד זכות על המנהג שנהגו בטת ישראל לטבול בחמין
 כליל שנת ולנמקן הניח הדבר כל"ס ע"ש * וע' בהשוכח נודע כיבדוס הגיינא חלק א"ח סי' כ"ד וכ"ס' שהוא סיס
 מוסר להכליין שיהט החמין בע"ש לחקוס בעוד היום גדול כדי שלכשהחך לא יסיו רק סריין ונפושין שרי
 רק בחמין אסור וע"ש עוד לענין יו"ע שחל לטות בע"ש אם עמד להסיק סחה היורה לגרך קאפ"ע שיסחסי סיכודי שנמרחן
 והשאר ינית לעב לחך הטקוה לגרך טבילה נשים כליל שנת ע"ש וע' בהשוכח הפלרס כני חלק א"ח סי' ס' ובהשוכח מלר
 כגולס

יורה דעה הלכות נדה קצו

לא (א) יכולה לטעון קודם לכן (ב"י) ודווקא אם בעלה בעיר אבל בלאו הכי אסור (כ"מ נתיב סימן רנ"ה) ואם היה (ג) אפשר לה לטעון קודם לכן עון שהיה (ד) אחר (ז) לידה או שלא היה בעלה בעיר ונא בערב שבת י"א (ה) שאסורה לטעון (שם ובמהרי"ל) וכן נהנו במקום מקומות * אבל במקום (ו) שאין מהנה אין להחמיר ובמקום שנהנו להחמיר נס בנתיב שבת (ז) לא חטובל דמאחר שהיה אפשר לה לטעון קודם לכן אין (ג) מרחיקין הסבילה מן החפיפה (אגור ובמהרי"ל) וכן אלמנה שאסורה לטעון בעלה ראשונה כליל שנת משום דאסור לנא עליה ביהא (ד) ראשונה בשבת אסורה לטעון ג"כ במ"ש (מהרי"ל) ויש מקילין ומחמירין

אוצר החכמה

פתחי תשובה

באר היטב

קצו (א) יכולה * כתב מהר"מ מלובלין דמי שפילה כליל ו' ואחד ק' מאלה שלא שפילה כראוי עונן שמצאה לבלוף תחת האפורן מותרת לטעון ליל שבת כי אלוכה הוא ומי שפילה בשבת ובשבתה לביתה מביית הסבילה ראתה ששכחה לחתך אפורן אחד ואין שום לבלוף תחת האפורן יש לה לחזור ולטעון כליל שבת ממ"כ אם האפורן מעכב א"כ הוי עבילה בזמנה לזורך מזה ואם אינו מעכב א"כ עבירה היא ולא מתקן איחתיא כלל ומהרהר לטעון עריל וכהב הש"ך ולפי"ו ה"ה בכל ספק אם טעלה כראוי או לא ואפילו אם עברה עם בעלה לילה אחת מותרת לטעון פעם שנית כליל שבת מכת ממ"כ הכל: (ב) לידה * דוקא כשפולת אחר לידה ולא ראתה דם טמא דסיינו לאחר ל"ג לזכר וס"ו לנקבה אבל אם ראתה דם טמא וזמן עבילתה כליל שבת מותרת לטעון משום דהוי בזמנה כ"כ מהרי"ו בפסקיו ובשלא היה בעלה בעיר כתב סב"מ דווקא כשהיה אפשר לה לטעון מקודם שבת וגם בעלה היה בעיר או אסורה לטעון בשבת אבל אם אין בעלה בעיר ובא בע"מ אע"פ דהיה אפשר לה לטעון מקודם (כיון שלא פשעה שלא טעלה קודם לכן) מותרת לטעון בשבת וכ"כ הש"ך אבל הס"ו פסק דאין חילוק כלל בין אם היה בעלה בעיר או לא היה אלא שבת בע"מ רק הכל תלוי באלו היטה יכולה לטעון קודם לכן בלא שום אונס דלא אסורה לטעון בשני אף שלא בא בעלה עד ע"ש (ובנה"כ מאריך בזה והחזיק דכריו שש"ך ע"ש): (ג) מרחיקין * משום דרביה לחוף ביום דוקא וכן א"א כיון שהוא שבת א"כ רביה לחוף בע"מ וישיה הרחקה בין החפיפה לטבילה (אע"פ דפסק לקמן דדביעבד סני שחוף היסב בלילה היינו צל עבילה במ"ש משא"כ כאן שפשעה מה שהמתינה עד מ"ש): (ד) ראשונה * לפי שקונה אוחה בביאה זו כמ"ש בא"ח סימן של"ט ובא"ע סימן ס"ג וע"כ אין לעשות פשוטין לאלמנה בשבת כשהל טבילה כליל שבת ואם טעלה קודם שבת זריך שיבא עליה דוקא בע"מ אחר החופה * וימוד לתוך חדר אחד לא מהני כדי שיטעול אוחה בשבת פעם ראשון וכ"כ מהרי"ל דבעינן בעילה נמורה דווקא אף שבת משאת

פילה ריטט עקבא איגרי ס' י"א שד על דהו סג"ל * ועיין בהשואה חוס כפי ס' פ"ג מעיין טבילה נשים כליל שבת כפי מלמדיה מלפניו נשד ויש במקום שאין מנכס ובמקום שוסיגין כן אין לטעון רק בשבת אחר אמירת כרכו שכר נקרא שם שבת עליו אבל לא בחול אפילו אחר כרכו ע"ש וע' בהשואה חינוך ביום יודא ס' ס"ב שקרא תגר על המנכס דאפילו בשבת אחר אמירת כרכו לא נטן לטעון כשד חוס גדול ויש למרות ולטעל מנכס זה ואם היא מהפחות מהשג נפילה יעמדו נר בפשטיה סגור בנית הסבילה מע"ו ואפילו בנש"מ שרי לנדוק ס"ו ע"ג דאמירה לשכר כוכבים שנות וכל כמות שחר נכס"ש לזורך מזה ולשמה יוס לא חיישין דהא איכא לפחות שתי נשים שהזכיר זו לו ע"ש: (ג) אפשר לה לטעון * ע' בהשואה טרע ביבוסה תיניא חלק יו"ד סוף ס' קל"א בא"ח שיהי זמנה ללגט לבנים ביום ס' והאחרת לנא מן הזקן ששכורה שעוד חוס גדול ובין כך נתאחרת עד כה"ש וכוונתה ללגט לבנים ביום בהמרת ועי"ל הל טבילה כליל שבת נמשכת שנגת ומוותרת לטעון ליל שבת ע"ש * [וכנהב בספר לזכר שרד ס' ס"ו אם היה לה שום אונס שלא איהא יכולה לטעון בזמנה עונן קנה חלו שהיו טריח לה טובא ליל לנית הסבילה או איזו כאב באברים והמים מוזק לה וכה"ג ונחראתא בע"מ מותרת לטעון ליל שבת ע"ש] * וכנהב בספר הגודי דניאל כ"י הווא לנדך מותרת לטעון כליל שבת אפילו פשעה ולא טעלה קודם לכן וכן לטעון ביום ח"מ אסור דשרי ע"כ דכריו: (ד) אחר לידה * עכ"פ מ"ש דוקא כו' עד דסיינו אחר ל"ג לזכר וס"ו לנקבה וע' בתמ"ד שחולק על זה דאפילו בתוך ימי עובר אם ראתה ולא יכולה לטעון רק תחת חמרה שהמירו הסוככים מקרי זמנה ומותרת לטעון כליל שבת ע"ש * וכ"כ בספר לנ"כ פ"ו ונהב עוד דאם כבר טעלה פעם אחד בתוך ימי עובר אחר הלידה ואח"כ ראתה חף ימי עובר וכניע זמן טבילה כליל שבת כה"ג נס ס"ך מודה דמותרת לטעון דממ"כ אם מחוק דם זה לפמא הוי טבילה מזה ואם לאו ליכא איסור טבילה כלל ע"ש] * דע דכל כפי שכתבה לעיל ס' קל"ו ס"ק י"ג שיכולה למנות שבעה נקיים מיד אף היא שהמירה ע"ש ולא הסודלה למנות עד אחר ה' ימים ועי"ל ארע ליל טבילה כליל שבת אסורה לטעון וזה פשע: (ה) שאסורה לטעון * עיין בהשואה חוס הש"י ע' שכתב דכדע"ד אם טעלה אם בשוגג מותרת מיד ואם במזיד טעלה כליל שבת יש להחמיר לאזכרה בשבת לבעלה ובמ"ש מותרת ואם הוא כ"ע נראה להכנס דמותרת מיד אבל לא למעבד כי ראו להחמיר לעושה מיד פשוט מגדר מלחא ע"ש ונראה לי דעכ"פ מותרת בכל מיני קורבנה ואכנס [כע"פ רמב"ם וס"ע שדעתם להקל כ"ע אף לכתחלה אפי' במקומות שנהנו להחמיר בשבת ובעינן שבת דמי כמ"י כהני הנ"ל דאם טעלה במזיד אסורה לאיהו שבת וס"ע חולק וכו' ולענ"ד נראה להקל דיעבד אפילו באותו שבת ס' עיין שם וכן משמע קנה מהשואה הכ"כ בני שהנתי לעיל סק"א כמה שכתב דאויסורא ענדא כו' עיין שם] ועיין עוד בהשואה חוס הש"י סימן ס"ב: (ו) שאין מנכס * עיין בהשואה חוס הש"י סימן כ"ח שכתב שגאל מהבאים הממונים על הטבילה בנשים שהלבישה לבנים ביום ס' וסברה לטעון כליל ס' ובא"ח לא בא בעלה לביתה עד יום ו' לא טעלה כליל ס' אם מותרת לטעון כליל שבת וכהנ דמותרת לטעון כיון דכר זה נמנהגה תליא ומאחר שהבאים הממונים על הטבילה שאנו כדבר הוא א"כ ידוע לכן המנכס ואין להחמיר ע"ש עוד טעמים להזכיר * עוד כתב שם ששמע מנשים זקניות שבוש"מ כשלוכדים לנדה הבטו אם יכא בעלה לטעון כליל ד' או ס' ואם לא יכא חטובל לכשיבא כליל שבת דלכאורה אין לזכר טעם זרז וכו' ו"ל כספ קע"ש לוס ע"ש: (ז) לא חטובל * ע' בהשואה טרע ביבוסה תיניא חלק יו"ד ס"ס"ו קי"ו שכתב דכלה אפשר

לסל

יורה דעה הלכות נדה קצו

באר הגולה רמא

דברי ספתי דף ז'
ומא דף ו' ע"א
אכרי יומין ופ'
רב הדר ניש נדס
דף ס"ו ע"ב

לצבול במ"ס פואיל שלא טבלה בשנת משום (ח) חשש (ה) איסור (ז'): ג האסורה
לצבול (ו) ביום ז' יואפילו אם סתתנה מלמבול עד יום ח' או ט' אינה
יכולה למבול ביום (ט) משום סרד (ו) ברה: (פ) דבוק הנת וקרבנה לעשות כמעשה
האם המבול ביום כמוה ולא הנחין שאמה לאחר שבעה טבלה ולא כו' ע"מ) גם במ"ס אסורי
שנה (ח) (י) וסבלות סובלות קודם המופס יכולות למבול ביום דהא לא באין אלל החתן

1234567

באר היטב

פתח תשובה

לסקל שהחף צולה ומבול דכלכל לא שייך מהוך כפיא סתתה
לביה מ"מ כיון דהרבה גדולים אוקרים יש להחמיר
עכ"ל הס"ו: (ה) איסור - כתב הס"ו וסיינו דווקא
בכונס אלמנה שמון סדין אסורה בשנת ואו סיה הל
טבילה והיא לא פשעה במידי אבל כדון הנ"ל דהיינו
במקום שבוטגין להחמיר אחר לידה או שלא היה
בעלה בעיר עד שנת ודאי אסור גם במ"ס כיון שהיה
אפשר לה למבול קודם שנת למה המבול במ"ס וחדחיק
החסיפס מהטבילה בחס - וכחג מהר"מ מלובלין
בהשונה סיון ג' דלה בחולה שאירע טבילה ליל
שנת נראה להתיר אע"ג דטובים שלא לעשות בעילת
מגוה עד אחר שנת משום דשאר מיני קריבות נמי
מגוה הן ונ"ל לאלמנה דהואיל ואסור לכל עליה
צ"א ראשונה מפרישים אותה מכל שאר קרבות
משא"כ בצחולה ומ"מ טוב להקדים טבילה קודם שנת
וע"ס שהאריך וכן נוהגים ש"ך: (ו) ביום - כתב הש"ך
משמע אפילו שהמבול סמוך לחשיכה ונחא לביה
משחשך אסור: (ז) נחה - ואפילו אין לה צח דינא
כיון דלא פלוג ונחשונה מהר"מ מלובלין נסחפק השאל
כמי שלא טבלה בראוי בענין שלאחר ב' או ג' זריכה
לחזור ולמבול אי יכולה למבול ביום ואם זריכה לשמור
ז"ל אחרים משום סרד נחה שהאמר שראשה דם
וטבלה לאחר ג' ומכר"ס לא השיב ע"ז דבר ונ"ל
דלענין שאלה קדמייתא יש להחמיר לכתחלה ונדיעבד
שרי ולענין שאלה חניינא סדנר פשום דיכולה למבול
לאחר ב' או ג' ימים ולא מינו גזרה דסרד נחה אלל
לענין טבילה ביום וע"ל סימן קצ"ו סי"ב עכ"ל הש"ך
וכחג סב"ח דאפילו ללכת מביה לביה הטבילה
מע"י אסור והיינו כשהאשה רוחצת ומופסת צביה
והולכת למקום טבילה אלל כשיש מרחץ וביה הטבילה
במקום אחד ואם הולכת מע"י למרחץ שעה או ב'
קודם השכה ובאה לביה אחר השכה אע"פ שהמרחץ
לביה הטבילה קרוב וסמוך לביה אין כאן משום סרד
צחה דהנת יודעת שהיא שובה ברחייה והפיפה
במרחץ ואינה עובלת אלל משחשכה עכ"ל מיהו צאנור
כתב שהמנהג באשכנז למבול סמוך לחשיכה וכחג הש"ך
דהיינו שתכת לביה משחשך וכמדומה לי כן נוסבים
מ"מ יש להחמיר מיהו נראה דהיינו דווקא ביום ח'
דאסור משום סרד צחה לחוד ובכ"ג מיקל ר"ח סמוך
לחשיכה אבל ביום ז' אין למבול כלל סמוך לחשיכה ויש
למחות ביד העושות כן: (ח) וסבלות - כתב הש"ך
נראה דהיינו דווקא לדין שהכלות אינן סובלות כו'
וכ"מ במהרי"ל דמיירי צכה"ג אבל במקום שהכלות
סובלות כו' או לדין אם נחלקלה בימי ספירתה דאו
ביום ז' לאו משום סרד נחה לחוד מיתקרא אלל

אוצר החכמה

ונלמח

יורה דעה הלכות גרה קצו קצה

עד סליה לבל אחר (ס) החפס דין כשאר נשים (מכר"ל): ד' וחיבא (יא) דאיכא אונס כגון שיראה לטבול בלילה מחמת צינה או הפחד נגבים וכיוצא בו שאו שסוגרין שערי העיר יכולה לטבול בשמיני מבעוד יום (יב) אבל בשביעי לא לטבול מבעוד יום אע"פ דאיכא אונס: ה' יאם עברה וטבלה בח' ביום בלא אונס אפילו הכי עלתה לה טבילה: וכן ל' (יג) אם (י) עברה וטבלה בז' ביום עלתה לה טבילה: הגה ומ"מ לא חששת אפילו בשמיני עד סליה וחשתי עבילתה מבעלה עד סליה (כ"י נסח סאגור):

אשתקת דרבי יודן
במהני דה' חקת'
דרב אחא בר יעקב
כפסוקה המקור'
דרבא כמחול' א"ס
נגמול כסור וכ"כ
הרמב"א וש"ס ל"ס
ב"ס הרמב"א ב"ס
סר"א ושלום סמ"ס
וכן כתב הרמב"ן
וע"כ
אכת"כ ס' אגור ס'
ד' יעקב לה הכי
מדקובי כי א"ס
רזון כשרו נשים
וכא' ה"מ וס'ר
כ"ס יולא ש"מ
טולו לטחא חקת'
כ"ס כולו כאלת
במיתרא דרב ינחך
וכו' מרובין דר' ד'
ע"כ גר' דף ס"ו
ע"כ גברא"ס א"ס
כפסוקו נ"ה רמב"ד
וכ"ס הרמב"א ב"ס
וש"ס דמ"ס א"ס
דף ג"ז ע"ה וכתב
ס"ע ומקולח

קצו דיני טבילה וחיצותה ובו מ"ה סעיפים:

א צריכה שתטבול כל גופה בפעם אחת לפיכך צריך שלא יהיה עליה שום דבר החוצץ לאפילו כל שהוא אם דרך בני אדם (א) לפעמים להקפיד עליו חוצץ אפילו אם אינה מקפדת עליו עתה או אפילו אינה מקפדת עליו לעולם כיון שדרך (ב) רוב בני אדם להקפיד עליו חוצץ יואם הוא חופה רוב הגוף אפילו אין דרך בני אדם להקפיד בכך חוצץ: ג' א"ס (ב) ולמחלה לא תטבול אפילו בדברים שאינם חולצין גורה אלו דברים החולצין (הנהו ש"ד): ב' יאלו הדברים (ג) שחוצצין חומי (כ) צמר וחומי פשתן ורצועות שבורכין בהם השיער בראש לא תטבול בהם עד שתרפם יואם הם בתוך קליעת שערה אינו מועיל בהם רפיון ואם הם כרוכים בשאר מקומות בגוף לא תטבול בהם עד שתרפם לחוץ מאם הם כרוכים בצואר שאינם חוצצין לפי שאינה (ג) מדרקן אבל קבלא שהיא רצועה חלקה ורחבה שבורכת סביב צוארה חוצצת מפני שהנוקט עצמה בחווק כד"ש יהיה בשרה בולט ותראה בעלת בשר ומתוך שדרצועיה חלקה ורחבה אינה מויקתה: ג' יאם החושן האלו (ד) חלולין עשויין מעשה רשת אינם חוצצין: ד' שרמזי (ה) שער אינם חוצצין: א"ס ואם ס"ו

הק"מ א"ס ע"כ וכו' כ"כ הרמ"א ימית' דרב סוג' וכדמפרש רב יוסף עמנו א"ס זכריאל ס' וכדמפרש רבינו א"ס ה"מ

אוצר החכמה
מח"מ 224567

באר היטב

פירו' השובה

ובאמת דבריו חמוקים ונ"ס דס"ה החמש שמה חסור הוא באופן ז"ס שחשבו חכמים שמה חמש בעוד יום ואח"כ קראם עוד בו ביום וחשבו להחריט ונמלא שנה עליה באיסור וכו' דוחקא בלש"ה דלמלא לבל נכלות לפי מ"מ רמ"א חסמס שאינן כלין אלל סמתן עד סליה חולל ליה החמש הזה ולא שייך ננה כלל ונ"ס ודוק: (ס) החפס - כלומר אם סוגלת אחר החופס אפ"ס שהיא טבילה ראשונה לנפלה זה דינס כשאר נשים: (י) עברה - והכ"ה ססק להחמיר כמהר"ל דכיום ז' לא עלתה לה טבילה וצריכה טבילה שנית בלילה וטוב להחמיר סיכא דאספר כיון שכן נ"כ דעת הרמב"ד ושאר גדולי הפוסקים עכ"ל הש"ך (וכתב כה"י א"כ לפי' אותן הנשים שחל טבילתן ביום ז' ע"ס ומבלה קודם השנה או לא עלתה לה טבילה וצריכה טבילה שנית בליל שנת וכן שמעתי בשם סג"ה מ' יושט אב"ד דק"ק קראקא שססק הל"ס למעשה וסג"ך טבילה שנית וכ"כ ב"ש ד' קי"ז שעושין שלא כדין לטבול בליל שנת בעוד היסודול וכ"כ בת' עה"פ שאלה כ"ע"ס):

אשר במקום שנהגו לטבול בו' אף אם סבלה לא הביע ומנס לרא"ה פ"ט וע' נחא' וטע סג"ו ס"ג: (יא) דאיכא אונס - כתב בספר חסדיו דניחל כ"י לאלתר נראה דלא מסרי אונס לאלל אם שאנס לכל הנשים שבעיר: [(יב) לבל נצטושי - (ס"ט) ס"ך י"ג כ"ס כ"ה וע' נחא' ח"ס ס"י ר"ב מ"ט כוה]: (יג) אם עברה עברה ע"פ ד"ס להחמיר - וכתב בספר חסדיו דניחל כ"י אם הוא יוד מעונן וכדומה ויש כעק א"ס עבלה ביום או בלילה דו טבילה בין שמשנה אינס צריכה להחמיר ולטבול שנים ע"כ: קצו (א) לפעמים - ע' בש"מ זכרון יוסף ח"ד ס' יו"ד שהכתב דש"מ בענין דוקא במקדמה לשה"ס מונמנת כדאיתא שכתב ס"ו ס"ך כ"ג דכנתת מקדמת בלאנע חו"ה חס"ס דמסרתו בשפת לישא דכ"י אם מיקלע לה עיפה ללוס כמ"ס סמ"ס ביום לו מתר מסירתו לבל אם אינס מקדמה דק ס"ה לזמן מרוכב לא ומ"מ כ"ע אפילו אינס מקדמת עליו עשה כ"י א"ך פירוש אלל מקדמת עליו לכסוף לזמן רחוק אלל סירדא שאינס מקדמת עשה כ"ע טבילה מ"מ מקדמת נימ"ס מקדמת ואלאחר הפירוש ע"ס ועמ"ל ס"ך ו"ג בשמו: (ב) ולמחלה לא טבול - ע' מ"ס לקמן ס"ך י"ה כ"ס ביב"ה לזון: (ג) שחולצין - ע' במשנה פ"ה א"ס ס"י י"ב ששאל על א"ס ששאלה סג"ה בלוח' שחמ"ה ששאלה ליעול סמ"ס בשפת

קצה (ה) רוב - והיכא דרוב בני אדם אין מקפידין והיא מקדמת כחכ ב"י כ"ס הרמב"ם דחוצין וכ"ס סב"ח וד"מ וכתב ס"ו לבל אם היא אינס מקדמת לעולם ורק מקדמת בני אדם מקפידין או לא ס"ו חנינס: (ב) נמר - לפי שמקדמת להסירן בשפת חסיפה או רחיה שיכנסו שם המים וכיון דאיכא וימנא דמקדמת חוצין לעולם - ס"ו: (ג) מהדקן - שלא תהא חונקת עמ"ס וקבלה סוג שוקרין האל"ז באב"ד בל"א: (ד) חלולין - כתב הש"ך ק"ק דנח"ה ס"י ע"ג ס"ה כתב כה"ס א"ס ס"ס מעשה ארינס מותר שאל' להסירה בשפת טבילה ולא ממלק בין שגויס חלולין מעשה רשת או לא ויש ליישב עכ"ל: (ה) עבר - סירט שזכרוים

יורה דעה הלכות נדה קצח

עד וסמנה לסתים (ו) לא חיילי (מרדכי ה"ג נשם ראז"ה ונלגור ונהגות ש"ד) :
 ז' לפלוף (פי' לואת העין) שחויץ לעין חוצץ אפילו הוא לא לפלוף
 (יא) שבעין אינו חוצץ קואם היה יבש (יב) חוצץ יהוא שחתחיל להוריק :
 ח' כחול שבעין אינו חוצץ ושחויץ לעין חוצץ ואם היתה פותחת ועוצבת
 (פי' סוגרת) עיניה (יג) תדיר אף שחויץ לעין אינו חוצץ : ט' דם יבש שעל
 הטכה חוצץ (יד) יוריר שבתוכה אינו חוצץ יוצא רירי מתוכה כל (ז) תוך
 ג' ימים לח הוא ואינו חוצץ לאחר מכאן יבש הוא וחוצץ לפיכך אשה
 (ח) בעלת חטמים צריכה לחתך במים עד שיתרכבו : י' רטיה שעל הטכה
 חוצצת : י"א חץ או קוץ התחוב בבשר אם נראה מכתוץ חוצץ ואם אינו
 נראה (עו) אינו חוצץ : י"ב לכלוכי צואה שעל הבשר מהמת זיעה אינם
 חוצצין נגלד כגליר חוצץ : י"ג (עז) המלמולין שעל הבשר חוצצין :
 יד' טיט היון וטיט היוצרים וטיט דרכים הנמצא שם תמיד אפילו מימות
 החמה כל אלו חוצצין ושאר כל הטיט כשהוא לח אינו חוצץ שהרי הוא נכחה
 במים וכשהוא יבש חוצץ (ומיהו אם הוא מקפדת אפי' דגדג לת חוץ) (רוק ומרדכי
 הל' נדה) טו' להדיו החלב והדבש והדם שרף התאנה ושרף התות ושרף הדריב
 ושרף השקמה (פירות מין ממניי התאנים) יבשים חוצצין לחים אינם חוצצין
 ושאר כל השרפים אפילו להים חוצצין : טז' דם (יז) שנסרך בבשר אפילו
 לח חוצץ : י"ח צבע שצובעות הגשים על פניהן וידיהן (יח) ושער ראשן אינו

קלוקינים) שם
 נשנס כ' פ"ט
 דמקואת עמוסיס
 למימרא דמר עוקנא
 מה דף ס"ז ע"א
 שם נשנס שם
 במימ' דמר עוקנא
 שם נגמר' שמימ' דממול
 שם חתוכס'
 כתנ' הרא"ש שם
 א"ש נשנס וכו'
 ונלו אמתה וכו'
 הרא"ש שם ב"ש
 נשנס ד' וכפירוס
 הרא"ש כפ"י דגוס
 מכה דרמו כר חמא
 הרי ריבדל כופילתא
 עד ג' יומי וכו'
 ג' הרא"ש שם ד"ס
 נשנס המשנה שם
 כסף מקואת וכו'
 הרא"ש שם כיון
 נראה מנהון ח"א

שלא היה מקומו על הנשר א"ש נשנס דף ס"ט א"ש נשנס כ' ח"ש ופירוש מלמולין כשדיו מלולכות ומשפ"ז כ"ז נשנס כמין
 נגדן של שערין א"ש שם ח"ש הביא הרא"ש שם כפ"י דגוס לטור נשנס הרמב"ם כפ"י דמקואת מהחוס' פ"ט וכינו
 ידחה דלא כהטור ומטיס שם מפני שם לכלוך הפירות פי' ודך בני אדם לקפיד עליוס כי"מ שם פרמב"ם שם ד"ב וכינו
 ידחה מממרא דרכ דיימי דמפרש שם מנחה דף כ"ח ע"א וז"ל על הא"ש הרא"ש שם כפ"י דגוס וכ"כ הרא"ש מש"ס
 דלין מקפידות ולדרכה חוזרת כן ומחכות לואם וטור שאין שם

בתחי תשובה באר היטב

(יא) שבעין * ואין חילוק בכאן בין חוץ ג' ימים או
 לאחר ג' ימים כ"כ כ"ז והדרישה ודלא ככ"ח עכ"ל
 הש"ך : (יב) חוץ * כתב הש"ך ונראה דהיינו היכא
 דאפשר שתפול שנית יש להחמיר אבל היכא דלא
 אפשר ודאי כדאי הם רוב גדולי הפוסקים לסמוך
 עליהם שפסקו לדתרות דווקא אומר ולא לבעלה וגם
 המחבר גופיה הביא סברתם לקמן סליד ול"ס עיין
 שם ועיין כ"ז עכ"ל : (יג) תדיר * פירש שמנהגה כך
 וכתב כ"ז ונהנו ננות ישראל בעמ'ן שאין סכות שמן
 בשעת טבילה כל עיקר : (יד) וריר * פירש שאוסר
 הנגיד מעליה וכתב הש"ך וכן אם סקה דם תוך ג'
 ימים אינו חוץ מכאן ואילך חוץ כל זמן שהנגיד
 עליו עד שיתרפא כהונן : (טו) אינו חוץ * בטור סיים
 ואם עלה עליו קרום של בשר בכל ענין אינו חוץ
 פירוש אפילו אם נראה חמת הקרום ס"י * וכתב הש"ך
 דכ"ז נסתפק בפירוש אינו נראה ונ"ל להמרא דהיינו
 כל שהוא שזה לבשר קרי נראה וכשהוא משוקע כוי
 אינו נראה ומשמע אם הוא משוקע אע"פ שנראה
 העץ מונח בבשר הפנימי שחמוצ בו אינו נראה מיקרי
 פירוש כשארם מנבל סיס או לש עיסה ומשפ"ק ידיו זו
 בו טפל מהן כמו חוטין אם נופלים על בשרה חולצים * טור : (יז) שנסרך * שמתחיל להתייבש ולהדבק קצח
 שכחוליס בו אכזב נמשך והולך חום ממנו רש"י ומשמע דעיקר החילוק הוא בין נסרך או לא אבל
 אין חילוק בין נסרך בבשר או בד"א וכה"ג מלחתי וז"ל אמר רב זו שאמרו חכמים דם לח אינו חוץ לא
 אמרו אלא בשלא נתגשגש אבל נתגשגש באש בין לח ובין יבש חוץ ע"כ ואף שלא נמאץ כן כש"ס שלנו מ"מ דברי
 כה"ג דברי קבלה הם עכ"ל הש"ך : (יח) ושער * אע"פ שחוסה רוב השער או טוט וכרי הוא כפופ
 על

ואמים ולא עשה כן הוא חוץ כפולה פ"ט * ועיין בהשכת
 ח"ס הלך שני ס"ם ס"ב שכתב אדות האש שרזים לדבק
 שערותם בשעור לנורך רפואה שיעור שחין וע"כ לא שקלי
 וקרי בהשכת פמ"א וס"ט אלא ע"י סמים והחכמה שם
 טמם אינם חולצים אלא שדנוק השערות חוץ והוא שקלי
 וקרי אי שייך לומר דכתיב רביהא וע"מ סבייש לאישר אבל
 ס"י שמוס ששעור בעמ'ו חוץ ולא שייך לומר הכי רביהא
 שיעור שחין וחילוס להקל כלל עכ"ל : (יז) לא חיוני * כתב
 בספר תמודי דח"א כ"י נראה שיהא צריכס לסבהות כמים עד
 שיכנס כהם סמים היטב : (יז) חוץ ג' ימים * עיין בהשכת
 ח"ס סופר סימן ק"ז שכתב דהדעת נוהן דבעינן מעלי' ולא
 אימרינן כזה מקנה טוס ככולו וכו' דכך מנשר ששם ג' ימים
 כלל מעליה (לעיל סימן ס"ט ט"ב) וכיון דמיעוס המקפיד
 א"ס אלא מדרכנן המקיל לא כהפסיד והמתמיר תכא עליו כרסס
 עיין שם ועיין מה שכתבתי לעיל סי' פ"א סק"פ : (ח) נעלת
 חטמים * עפ"י ס"ק י"ד שכתב מעט דאשט של מכרר"ק
 שיהא צריכס לעמוד לפניו ערומס כו' ואף דאמר להסהל
 שמוקעות החטמים שנס דלגשיל ס' ק"ס ס"ז כנר חרץ ע"י
 כשנכנס נודע כיסודס מניינא ח"ד ס' ק"ב ועיין שם בהנס
 פנן שמתכר ס' דכח מיירי לאחר עבילה וכן הוא הלשון שלא
 סיס גרב עלים ולא חיושינן שחא נשל כמים כיון שדנוק כ"כ
 כיון שאינן נשוא לבשר וכ"כ הלבוש עכ"ל : (טז) מלמולין *
 בו טפל מהן כמו חוטין אם נופלים על בשרה חולצים * טור : (יז) שנסרך * שמתחיל להתייבש ולהדבק קצח
 שכחוליס בו אכזב נמשך והולך חום ממנו רש"י ומשמע דעיקר החילוק הוא בין נסרך או לא אבל
 אין חילוק בין נסרך בבשר או בד"א וכה"ג מלחתי וז"ל אמר רב זו שאמרו חכמים דם לח אינו חוץ לא
 אמרו אלא בשלא נתגשגש אבל נתגשגש באש בין לח ובין יבש חוץ ע"כ ואף שלא נמאץ כן כש"ס שלנו מ"מ דברי
 כה"ג דברי קבלה הם עכ"ל הש"ך : (יח) ושער * אע"פ שחוסה רוב השער או טוט וכרי הוא כפופ
 על

יורה דעה הלכות גדה קצח

באר הגולה רמב

הוצץ סוכן מי שהוא צבע וידיו צבועות אינו הוצץ: כגון וק מי שאומנתו להיות
 שומע או קצב וידיו חמוד מלוכלכות כדס אינו מוצץ שרוב בני (ים) אומנתו אינו מקפידים
 (כ"י נכס ר"י): י"ח (ט) צואה שתחת הצפורן שלא כנגד הבשר הוצץ כנגד
 הבשר אינו הוצץ ובעק שתחת הצפורן אפילו כנגד הבשר הוצץ ואיזהו שלא
 כנגד הבשר זה שהצפורן עורף על הבשר קולפי שאינן יכולות לבוץ מה נקרא
 כנגד הבשר או שלא כנגדו נהגו הנשים ליטול (כ) צפרניהם בשעת טבילה:
 י"א אם יש לה נפח על מקום הצפורן ואינה יכולה לא לרחוץ ולא לחטט אם
 נפודה כ"כ שאין (כ"א) הטיט שתחת הצפורן נראה אינו הוצץ: כ' דוקא בעק
 שתחת הצפורן הוצץ אבל הצפורן עצמה אינה הוצצת ואפילו אם היתה גדולה
 ועוסרת ליתרוך ופורחת ועוברת מכנגד הבשר אינה הוצצת: הנה מיהו כלל זה
 דוקא שאין צואה או נקת תחתיו בשעה שטבלה ומאחר דכבר נהגו ליטול הצפרנים אפילו אם
 צפורן אחת (י) נשאר בידיה וטבלה (כ"ב) (יא) זריכה טבילה אחרת* (הנכות ש"ד) וכן טהגין:

דלצפורן כיון שגוף האדם וכ"כ נכס"ת (*שעט"י סיני כל זמן שלא שמש עם טבלה חל לא אחר שכבר שמש ממי שמש
 שמשעבר ואלו נחל להחמיר עליה בטבילה שנים אחר מוציא לשה על ארץ ולר וכ"כ כר"י וכן שמש שצ"ב גדול חל) באר היטב

פתחי תשובה

עד שאכיל לה לפיכך פ"ט: (ט) צואה שתחת הצפורן - מי
 כמ"א סי' קס"א קס"ב סכח ח"ל אפי"ט בעיט חוצץ אפילו
 כנגד הבשר אין מקפידין על זה - אבל שלא כנגד כנגד כנגד
 רוב בני אדם מקפידין אפי"ט כצואה וחוצץ אף על פי שהיא אינה
 מקפיד וכמ"ס יו"ד סי' קצ"ח [וכפ"י כהנ דנכ"י י"ט
 לסוף על סר"ת דלון חוצץ רק טיט טיווריס שזומה לנכ"ס
 שדבק מאד אבל לא נעיס אחר]: (י) נשאר צייד -
 ראיתי כהני כרב בגדול מסר"ר דניאל ז"ל שדעמו לסקל
 בצפרני הרגלים שאינם זריכה טבילה אחרת כגם שאינם יודעים
 אם היה נקי ובתנן שאפשר אפילו יודעים שלא היה נקי אינו
 טבילה אחרת שברגלים אין דרכן של הנשים להקפיד: (יא) זריכה
 עכ"ס ומ"ס אם אירע שצדקה נשבת כו' טיין כחשו' שבות
 יעקב ח"ב סוס"י ח' שבת דוראה לו עיקר למעשה כמסקנת
 בעל נקדוח סוס"י ליטול ע"י נכרי בידו או בשניו אף שמשגו'
 ח"י כשיג עליו סיניו דוקא ליטול ככלל אבל כפ"י צודס וגם
 כנס"כ עמנו למעשה לא הכיר אלא ביד או בשניו ולרווחא
 דמלתא כהנ דאפילו כלי אפשר להחיר למקצת סוס"ק אבל

אל שטר שאינו חוצץ ושור שהמראה מן הכנסת אין
 בו ממש ואינו דומה לדיו שמוצץ להחם יש ממשות
 הדיו כ"כ רבינו ירוחם והרמב"ן והרשב"א: (ים) אומנתו
 כתב כ"י נכס כרוקת נראה אם אשה נעטת צורה
 לו בקדרה ונחפחמה כנשר מטע זה אינו קפידא אט"ס
 שמשט גדבק כנשר עכ"ל ומשעט זה דנתי להחיר
 באשה שטבלה ומצאה במקום אחד בגופה שחורית
 במקום שנעשה ככותלי בית המרחץ שהיו שחורים מחמה
 עשן המרחץ ש"ל טבילה שניה עכ"ל ע"ו (וכתב בה"י
 ונראה דאם אדם אחד יש לו שני טומנות דהיינו
 שהוא נכס וסופר ודבק על ידו נכס ודיו אוליין
 לחומר ע"י ועי' כשי' שאלס ס"ס): (כ) צפרניהם -
 ולבגין נטילת הצפרנים בחול המועד עיין בא"ח סימן
 תה"כ: (כ"א) הטיט - כתב הש"ך וה"ל שיהא נקרא
 שר י"א: הטיט אלא כל שהטיט כך בשמק שאינו
 נראה נשוא לבשר אינו חוצץ כלעיל גבי חץ וכתב
 הס"י נכס רביט חס דאפילו צואה ונכס חס יש ממנו כ"כ מיעוט שאין מקפידין - מיעוטו שאינו מקפיד אינו
 חוצץ: (כ"ב) זריכה - וכתב מהר"מ מלובלין בחשונה דכיון שאין זה מדינא אלא מחומרא נ"ל שלא החמירו
 אלא בשמאלא ששכח צפורן אחד מיד אחר הסבילה קודם שלגתה עם בעלה אבל אם לא מצאה פ"א עד
 למחר אין ראוי להחמיר שלא הוציא לעו על בעלתה ואפילו לא נזקקה עם בעלה באותו לילה מכוסר
 הדבר וה"ל טבילה אחרת אם לא נמצא שום לכלוך תחתיו עכ"ל וכתב הש"ך ע"ז ונראה היכא דאפשר לה
 לחזור ולטבול אפילו לא מצאה עד למחר ואפילו אומרת ברי לי שלא היה שום לכלוך תחתיו יש לה
 לחזור ולטבול משום דהצפורן עמנו חוצץ אף בלא שום קיס וכמדומה לי שכן טהגין להורות אבל היכא דלא
 אפשר אין להחמיר כיון שעברה הלילה והס"ז כתב שאם כבר שמש אין לה לטבול שנית דאפשר
 שנתעברה ואם נחה להחמיר עליה בטבילה שנית אחר מוציא לעו על אותה הולד (וכל זה כשאין צואה או נקת
 תחתיו אבל אם יש תחתיו אפילו נזקקה לבעלה זריכה טבילה אחרת לד"ה) וכתב עוד דאם אירע טבילה
 בחול המועד כתב המרדכי דלא התחכם בעצמה אלא על ידי שפחה עובדת כוכבים אבל אף ק"ל בא"ח סימן
 חקל"צ דמותרת להתכס בלי שום שינוי (והמרדכי החמיר ע"י עמנו כ"ל ע"י עובדת כוכבים) אבל נשבת
 ויום טוב (נ"ל אם אירע ששכחה ליטול הצפרנים נשבת וזכור לא האמר לשבד כוכבים שיהוה לה דכיון
 שאין מצוה גמורה בנטילת הצפרנים דהא אפשר בניקור תחמה למה נטבל בזה שבות דשבת דחמיר
 לעובד כוכבים ועוד שאשה מסייעת ע"י שמש לה את ידיה וכאילו היא עושה מלאכה נשבת וי"ט ע"כ) לא
 תחמס כלל אף ע"י עובד כוכבים אלא הנקרא היסב וראיתי מי ששגג בזה וזוה לחתוך צי"ס ע"י שבד
 כוכבים ולא כוון נכונה עכ"ל (ובנה"כ השיג עליו באריכות וסוף דבריו דמוהר לומר לשבד כוכבים
 ליטול דלא גזרו משום שבות במקום מצוה וכן פסק מ"א בימן ש"מ דמותר לומר לשבד כוכבים לחמס
 דמסייע אין בו ממש (ובת' ח"י שאלה פ"ב משיג על הש"ך שכתב"כ 'ובכ"ס עם הס"ז מאחר שהוא לומר)

מי

1234567

יורה דעה הלכות נדה קצח

כא יצוהו המדולדלת שפירשה (יב) סיעושה (ג) חוצצת פירשה רובה אינה חוצצת : כב יאבר ובשר המדולדלים חוצצים : (אגל יגלה או ימרה זאין מדולדלין אינס חוללים) (כ"י נטס סמ"ג) : כג זהיריים והגומים והמבעות והקפולאות אם הם (יג) רפויים אינם חוצצים (יד) ואם הם (כד) מהודקים חוצצים (טו) וכן הדין באגד של הסכה (כה) וקשקשים שעל השבר : כד יצריטה לחצוץ שיניה שלא יהא בהם דבר חוצץ שאם (טז) טבילה ונמצא שום דבר דבק בהם לא עלתה לה טבילה יו"ש נדהים שלא לאכול בשר ביום לכתן לבית הטבילה מפני שהוא נכנס בין השינים יותר כמאכל ארר ואעפ"י שבודקות וחוצצות השינים חוששת דילמא תשתייר מיניה ולא אדעתה (כז) וסנהג יפה הוא : גס ואין לה לאכול בין הרחיצה לטבילה (הרא"ש נה"י) ואינה לעסוק כל היום קודם הטבילה נצנץ או נכרות של עשה שלא ידבק בה (ט"ד) וכן נהגו : כה יאם לא הדיחה (טו) בית הסתרים ובית הקמטים שלא ונמצא בהם דבר חוצץ לא עלתה לה טבילה

הנכנסים די פ"ט דהקולות פק זמורן המדולדלת איש חוצץ וכסופ' פירש דלירי פירש רובא אמסנא כמנה כר"ס נפ"י דחס וסרעג"ס נפ"כ דמקולות חס"ט פירג רובן כיון דליריין וזמורן לקטני' דים חדס ביהמסנא כחכב הר"ע ס"ט דמקולות וסרעג"ס שס גמטורה כשפחה של רב וכ"י נדה דף ס"ו ע"כ דאע"פ דלא נתיק אינפוס מים לתוך הסס מ"מ נתיקן שיאז כספ ראי לכניס ט מים וכדרי זורא כל הראוי וכו' שס נמנחות דף ו"ח ע"כ דהרא"ש שס נהלכות נדה נקצר וכ"כ רבינו ירוחם הראב"ד בספר

נדה דף ס"ו ע"כ דאע"פ דלא נתיק אינפוס מים לתוך הסס מ"מ נתיקן שיאז כספ ראי לכניס ט מים וכדרי זורא כל הראוי וכו' שס נמנחות דף ו"ח ע"כ דהרא"ש שס נהלכות נדה נקצר וכ"כ רבינו ירוחם הראב"ד בספר

פתחי תשובה

באר היטב מיהו כיון דאפשר ליטולן שלא בכלי למה נקיל צדדי אכל שלא בכלי הדבר פסוק דמותר ולית דין לר"ך בשס עכ"ל וע"פ : (ג) חולצת * כתב הס"ך היינו היא טעמה משום שפירשה חסילו לא נמצא עליה דבר חוצץ ובפירשה רובה נראה ללדיקן יס להחמיר ג"כ ולהצריכה טבילה שנית ע"פ : (כד) מהודקים * לפי שמקפדת להסירם בשעת ליטה והוא כהיה לחוסי אמריהראב"ד : (כה) וקשקשים היינו לוחות שעושים הרופאים על גב מכה והנ"כ פסק דבאגד וקשקשים חסילו רפויים חולצים ללא עיילי נהו מיהא שסיר : (כו) טבילה * כתב הב"ח דמלשון זה משמע שאינו חוב עליה אלא צריכה לחוש לסובחה שאם טבילה ונמצא דבר צריכה לא עלתה לה טבילה והס"ך חולק עליו וס"ל דחוב הוא עליה לחצוץ שיניה ואפי" אמרם אכדוק אחר הטבילה בין התינים חיישינן שמה חסרה מלכדוק : (כז) ומנהג * כתב הס"ך פסוק שאם לא נראה כן א"צ לעכב הטבילה בטבילה זה ובשבת וי"ע המנהג שאוכלים בער רק שחזר

אין לסמוך למטה כ"א ניד או צמינו ע"פ : (יב) מיטוטה חולצת * [עיין בתשובת החס ספר סי' קצ"ה אדחת כלות שטובלת ושערותיהן ארוכות ועמידין לקוח אחר נשילת מצוה וקשקק רב אחר להוב שיחצו כיון שאופן להגלות וסוף ז"ל כתב דלוי כאלו בית מיהו ומנהג ישראל טורה טא משום דסא דאמריי ככ"פ כל כשומד כ"י היינו כשעומד להטעות מיד בלי הספק דבר אחר כיניסם כמ"ס הו"י כ"ק דף ע"י וזכא אין השערות טוטותה להגלה עד אחר נשילת מצוה והנעלה מספקת בין טבילה לגילוח לא שייך עומד לקוח קלוג ועוד ראה ברורה ממורד"ד ע"כ ע"פ : (יג) רפוי * עיין באר היטב של ריב מכרי"ט ז"ל שכתב בשם כה"י דהוצן חסילו כדענד [רק דאם שעת ככר אחר טבילה נעכפת רפויים חיוני צריכה טבילה אחרת] ועיין בתשובת מקום ששאל סימן ג"ה שחלק עליו ופסק כה"פ עיין שם ובכתבי רב גדול מהר"ד דינאל ז"ל ראיתי שחמירי כזו מאוד דחסילו אם עברה לילה אחת אחר טבילה זו נכנסת רפוי יס להחמיר להצריכה טבילה אחרת רק אם סוף רפוי הכנס יס להקל ועיין בתשובת ב"ח שהרשה סי' מ"א [רשם כ"י חסילה לומר דברפוי לא עלתה לה טבילה וסכומר זס ראי לחיפה ולא אמר כהמנ"ס אלא באותו כהרס וכלום ט"ו (ע"פ כ"מ נפ"י וס"ך) אכל ז"ל אין גורין רפוי אטו דאנו רפוח מדינא אם לא ננמי סאזין כיון דטריחא לס מילתא להסירם יוכל כס"ג כספ דטריחא לה יס לגור מטעם דמורה לכהלכס וכן נחשין שגורא שחלוין נסן הקמיעין כ"י ע"פ וסיוח ג"כ נס' לנדה אר אר קצ"ג ועמ"ל ס"ג כ"ד מספקת גס כס"ט ס"ק ו' וע"פ דעתו דרק לכהלכס יס לזכר אכל כדענד עלתה לס טבילה ע"פ : (יד) ולא הן מהודקים * [עכ"פ ועיין בספר שו"ר טכרס ס"ק מ"ד שכתב דמדברי ס' גן סמלן סי' קצ"ג מנואר דאס שאין דרכה ללוג נעממה אין כעכפת שעל ידה הוצן חסילו מיהדק טובה ונה"ג כתב בא"ד בא"ח סימן קס"א נכס רכ"ל דעכפת באנשים אינו הוצן לפי שאין מקפידין * אם לא נכנסת שיש בו אכן טוב וכואו ג"כ מה"ס לפי שאין דרכם של אנשים לעשות מלאכות כאלו ומ"ס אין להקל כיון דנש"ע כאן וכא"ח כתב סתם דעכפת מהודק הוצן ולא מפליג מדי משמע שאין להקל כזו ול"ד למכרי רבב וכאזכרשם שכל אהו אומנת ידוע נכך משא"כ ככא"ל דלא סלוג מיסו אפשר כדענד ושימש יס להקל נדון זה ע"פ : (טו) וכן הדין באגד * עיין בשאלות ותשובות שינת זיון סימן מ"כ באשם אבר לה כאב פינים ר"ל זיווס עליה רוסא שמהה שלא יבואו מים כלל על פינים חסילו מתוך לפינים' סן מאכד מאור פינים אין מנכב האשם הויא כהפיסם וטבילה ודעת כשאלא להמציא לס תחולה לעבות לס אגד רפוי על פינים נפת טבילה ואף שכתב כנ"ח בשס ש"ד דגני שירים ומינים יס לגור לכהלכס רפוי אהו אין רשי וכ"כ ברמ"א לעיל ס"א כהג"ס דוקא צריכה ונתיים שס עליה תמיד כ"י וברב סמחנר נר"ו אין דעתו שפכמת להך הקנה דלדרינא חסילו מתוך דסונר צריכה ונתיים דלא גורין אהו אינו רפוי הינו דשם ליכא טעולה והנאה לאשם אם טובלת כמסודקן משא"כ נר"י שצ"ק פשלת באגד לכנין שלא יבואו מים על פינים יס לחוש שמהדק מפני סתם אף יס לס הקים אחרת שמתן ידיה קל פינים וסודית סיהם תחיל שפסיינה שמת ע"פ להפיסה וכמ"ס לקמן סעיף כ"ח אף נהנת ידיה לא הקים מהכסם טעמה דאם כתוף את הידים למעלה נשכ קמטים ונכנסה סכר שנתוך סהק נשקום היבור סיד והאדע וכמ"ס סעיף ל"ס דסטבילס ארין לפיחות כמו סה"א סולבת רק אשם אחרת חרד שם כאשם לתוך סמקס והעמד (למארוס נריווק קלם שלא סג"ע טוסס בגוף האשם סעובלת וסודית ידיה נתיים וסכסס ע"ה האשם כהלת נריווק קלח והקטול ולענין כהפיסם העלה לסקל אבר די לס שמתוך ומשק כל גופה ורשקס חץ מסתינים וס"י לס נתיקן לראות נמלטה או כדריקס ע"י אשם אחרת שלא יסיס לפלוג וסם שלא יסיס ריש

1234567

יורה דעה הלכות נדה קצח

רמב"ר באר הגולה

בעלי היסוד משנה
השפחה כג' י' א'
א' ו' ו' א'
א' ו' א'
א' ו' א'
א' ו' א'
א' ו' א'
א' ו' א'
א' ו' א'
א' ו' א'

ואם לא נמצא עליה דבר חוצץ אעפ"י שלא בדקה קודם טבילה (כח) עלתה לה טבילה ואיט דומה לבדיקת הנוף והסיפת הראש: כן אם לא בדקה קודם טבילה בין שיניה ולא בית הסתרים שלה ואחר טבילה גמ' לא בדקה עד שנתעסקה בכתמים ובחבשילין ואח"כ בדקה ומצאה עצים בין שיניה או דבר תוצץ בין סתריה תליגן (כט) לקולא ואמרינן דבטר טבילה עיילי בה: כן הנתנה שערה בפיה או קרצה (יו) שפתותיה או קפצה ידה בענין שלא באו המים בהם לא עלתה לה טבילה: כח ס' לא תאחזי בה חבירתה בידיה בשעת טבילה א"א"כ (ל) רפתה ידה בדי שיבואו המים במקום אחיות ידיה ואם הדיחה ידיה (לא) במים תחלה שרי שמשקה טופח שעל ידיה הבור למי

יורה דעה קצח

באר היטב

פתחי תשובה

עניני דביקות ע"ש וע' בתשובת מהר"ם וסקינר מרזטענבורג סי' י"ח: (טו) בית הסתרים י' ע' בהשבות נודע ניהודם חלק יד"ע סי' ס' ד"ע"י האשה אשר הובס ענשה על שני חוץ עושק הסרוודור לזוך רשאה אם הו'ן בעצלה ובתנ' דזו ודאי קרינן מקפיד ספרי הוא מתלבן חמדי כימי נדחה וזריכס להסירה נפת שפסוק נערה לנקומה וכן כימי לודס ואלו מעבד גם כבדיקה חמדי נשנעה נקיים וזריכס להסירה וז"ל הוא דבר שמקפיד והו'ן חמס אף בחמרו כס"ס נר"ך לפיות ראו לביאת מים דוקא כניח כספריה אצרו בן אכל במקום סנקרא בלעז ח"ס אפילו ראו לביאת מים ולכן אם אשכ זל בשעת גמר ציאה או מקרי בלעז וז"ל לפיות ראו לביאת מים קנ"ב חולק על ראשית דברי סו"ב מ"ס דקרוי מקפיד משום כזריכס להסירו בשעת הסק טברה וכן כימי לידס וכסב דהספרי שנתה לודס לא מקרי מקפיד שאין אותה כסברה מעבד סקפדיה לא על בטבעות ולא על לבלוך גוסס אלא לפנות מקום לגוד ורזייה לוב מעבסם של איש שאין בו חכך שאלן הו'ן כמ"ס מני"א סי' קס"א אף דמסירו בשעת הנחה הסילין ונעילה לולב רק אם הובס זריכס להסירו בשעת פרישה טברה זו ודאי קרוי מקפיד וגם מ"ס סו"ב אם האשה זאלה אומרת שזוא כ"כ נשמך כו' כוסיף סוא ז"ל נסי' ק"ג דאף אם מספיקים בך ואסאר כוי סקן חסרון ידעס דאשה נקראס יכולה לברר מ"מ כיון דכוי סכנס ומולסה רכה לכוזיה כוי מועטו וזינו מקפיד כו' ויש להקל ע"ג"ש וע' נודע ניהודס הניגה חלקי יד"ע סי' קל"ס ארכ אחד רכס לתקן כניח ספריה גוסס דמקום סעיים יכולים לבוא בעצמם כמו ספס אם סוא אשכ אפי' בית החו'ן כיון שאף אם הרחיק ורכוחי לא יכנסו המים רק קאם בהחלת המקום ולכן כל שזוא לפיכך שמקום שהחונקת יושבת ונראית אין זריכס אפילו ראו לב"מ וסוא ז"ל דחה ראוותיו (גם מדברי סמ"א נעשוף מ"ג בה"ס מבוחר דלא כוסיף) וע"ס שבעל לענין בדיקה הנקיים אם סוא באופן שפי כרחה חכוון נגד חלל טבעת וכל סס המקור מחוץ ג"כ כנגד חלל הסנפת אי"כ בשעת הסק טברה חין זמר נסן תוך מקליה של פשתן נק' צאיסן שיא עב קצת ע"ס כמו רוח חלל טבעת ותכניס סעד סזס עמוק דרך חלל טבעת עד נגד פי המקור ויסא חללס מקודס כה"ס עד אהר צ"כ וגם כיוס אי' קעסס כן וכבאר בשת ימים מנדוק כפי האסאר לס ע"ס י' וע' בתשובה זכרון יוסף חיד" סי' י' שמשכיס ג"כ לבט"ב כנ"ל גם כניח מתשובה סו"ב ח"א סי' ס"ס שכתב כפי' דלענין מישט ספקדי אמריו סקן דרכנן לקולא (וצריך עיין בשת דכא נתיחוקק ואיסורא לא שס דאין כן סלכס וקעס אין ס' כנ"ל לפני) ועוד לפי שאשכ אמרס שאינן יכולה לקחת טבעת שס משום סכנה נקפוח וזלל כזוא חנלו לידס כסכרת טעלה כד' זאל ימעג יציאה סעיג מרחמס אי"כ מקרי אינן מקפיד (עמש"ל סק"א נגמו) ולענין בדיקה סעלס שיכולס לבדוק אי"כ כשאר נשים כמון אצניס לחמטס פרוודור עד קרוב למקום סכשמש דס והניחה סס כל בין השמשות בשעת ספרתה לסיכס וכן טעסס גם כחאר חמי סספירס כשתיס או ערכית וגם מנדוק ד' שמאל רחמס ואף סד סימין ומקום טענעת אי"כ לבדוק אין בך כלוס רק חעסס מס שיכולתה לבדוק בכל המקומות שחולל להגיע סס וכשאר ימים די לה כבדיקה קלס ע"ס נאריכות וע' בתשובה רביט עקנא איגד ז"ל סי' ס' סאלריך תאל בענין סנ"ל וסכניס ג"כ להקל לענין החליצה דאינן חו'נת וגם סגלוון מליסא ז"ל כסניס לספרא אולס נעס שמקיל כחשונס זכרון יוסף סנ"ל לענין כבדיקה חולק עליו מאלר שרבו דעת רשתיט סתמירוס דכעינן דוקא בדיקת חורין וסדקין ומשמש דאינן בדיקה כלל כלא חו"ס אולס אחת סוא יש שס נוד לרון ולסכל דו"ל רמא דלריך בדיקה חו"ס כיוון כיון דע"פ כרוב אינן יכולס לכניס סעד נשמך עד מקום שכשכב דס עמם כפ"ס כנ"י ואף במקום גמר דישת כשמש איט ממש במקור דיצינן דוב לנודיס לחו"ס ואיט שונע כעד אי"כ יש מקום להחמנו לבדוק כספוארת (דע"י זס יכולס לרחיק סמוך יותר) וסוך נחובו ולרחוק כריכס סמיך עד שיכנס לפנים ממקום שכשמש דס סמוך לפי סלס ממש דס כוי טובחס דלס במקור זכ סיס טעף על כמך ולא כפי בדיקה חו"ס ככה יוסס בדיקה דספיקת טברה ויס ח' דו"ג וסיס דיש להקל ע"י בדיקה סנ"ל בלופן אם יסכמו גחילי סודר ואף אם יקילו גיוסר שיכיס רק בדיקה דכספק טברה כפי סנ"ל ולסמוך על סרמנ"ן דבדיקה שנעס נקיים לז כפי חו"ס מסיס ג"כ לזכ"ס ע"ס וע' בתשובה כשמים רלס סי' קנ"ו נפסחה כס"ד שס מס סאלריך כזס כן על מין כבדיקה זכן על מין סחלינן ע"ס וע' סוד כשאלוח וסאיטת סאינן מלכנס ח"א ע"י ל'ו עד סי' מ"ג וכתשנות חמס סופר סי' קנ"ב וק"ג] מס שכתב כזס: (יז) ספסופיס כמך כס' חסודו דמילל כמך די אכל אם קרלס שיכס לא כוי חליצ' ע"כ:

אף

יורה דעה הלכות גדה קצה

המקוה: כמ' השובל במקוה שאין בה אלא מ' סאה מצומצמתאם אמו לאבירו כבוש וירך עלי במקוה ה"ו (לג) מגונה: ל' שאינה צריכה להגביה רגליה בשעת טבילתה אם אין שם מיט אעפ"י שדורסת על הרצפה אין כאן חציצה טפני (לג) שהמים מקדמים לרגליה: לא ס' (יה) אין סובלין בכלים לפיכך אם היה מיט במקום שמובלת לא תעמוד ע"ג (לה) כלי עץ שמקבלין שוטמה סגבן ולא ע"ג (לה) (יט) נסרים שראויים למדרסות ולא על שום כלי הראוי למדרס

הכ"ח דמ" דמ" נמי מורה כפא אלא דאילו כמבדקנמי שרי ח"ק כדחיה את ידיו ור"מ לא שרי אלא נמרסה וכלכס כמ" (ועיין לפיל כמ" ק"ך סמ')

כ' אהב רמ"א שם כגמ"ס דוקא שחלה ידו כמו מקום אכל לא נמיס (עלויס) במספחא נפ"ס וכמסבט דרך ארץ וועט ס"ו וכ"כ הרמב"ם כמ"א דמקואות דחיישינן שמה יוציאנה קודם שיעבול וס ומחל עובל במקוה חסר שחסרו ממנו המים שטפחו על ידו של זה ששכניס לכבוש עליו להראש כסוף נדס והראש"ד כסנפ"ג והרשב"א נפ"ס ס"ו הרשב"א כמ"א סק"ד ומ"י שם שלא אמר מורה אלא מעין ומקום מים ("מכרי הראש"א כמ"ה ובתשובה ס' חכמ"ח ונדכרי הראש"ד שהגיה שם ובר"ן הביאו וומר בלתיכות נפ"כ דשנועות מחוזה דלא אמרו אלא בנסרים המיוחדים לכלים ודלויים למדרס כמו ספ"ל וס' אכל לא בנסרים העומדים לבנין וכ"כ מדברי המחבר ופמ"ס הרמב"ם גרים סכ"ה מ"ס כלום ו"ש דין ו' נסרים במרחץ וכו' וכחמ"ס במשנס ספ"כ דכלים וכ"כ נפ"ו דמקואות דין ה' המניח עכ"ל וכו' ונכ"י דין ו' ו"ש הרשב"א וספיקו הרב ב"י שזריך לעשות במקומן מדרסם של אגנים וכו' הוא כדן בנסרים העומדים לבנין כרחמ"ס הרב"ה אלא ק"ה עונה קפ"ל לנטח בנין קבוע שקים וז"ל רבוב"ש והכית הגלון ר"מ שאלונה בתשובה כמ"י לא י"ן דעת כל הגאונים האחרונים וזן

באר היטב

פתחי תשובה

(יה) אין עובלין בכלים - ע' בתשובה א"י פנים מאירות ח"ג ס' ע"ב שנאלץ שיהי' לחצר טמין על מחוזה בקרקעות המקום וכנהלים כדי שחוקו מיטו וזכ"ב להחיר לפי ר"טו סק"ן לא מקבלין עושא קודם שנתחברו למקוה דה"ל כלול"י כלי פקטות ע"ס באורך: (יט) צ"ל"ס - עכ"ס נשם מהר"ם מלובלין - ועמ"ס שכתב בדמקום שאין אגנים עזויין אסאך להקן בנסרים שאין כל אחת רחב כ"כ שיהי' ראוי למדרס כרגל כ"ח ע"י חיבור כרגס נסרים וזו לא הוי ראוי למדרס קודם שחיברו למקום כו' ע"ס עור' וע' בתשובה חסם אינר ס"ס ר"ח אודות שנקרקת המקום טעמו מנגיין לכניס נחטו עליו נסרים פנים כדי שלא יונו המים בין הלגים ויכלשו בו והנסרים מאלכות אשם אל אחוזה ע"י גרזים וזוה המורה לעשות כסם נקבים כשטמרת הנוד כדי לאלץ דברי האסור בש"ע ומבר"ס לובלין וזוה ז"ל כח"ל דלית נטון ואם כאלוהו לתומתה חסר"ל מה טעם כעשאו נקבים וכי מפני זה אינם ראויים למדרס שהנקבים מעשלים לנטל מטרה כלי קבול אכל לא לנטל מטרה מדרס והדרכה נערע גרמי שחלף סהר מכיון שמונחם על רגסם אגנים סרי כנקבים נסרים לקבלה וכל כלי קבול ממש (לפ"ד אינו עובן לפמ"ש הוא ז"ל עמנו כמ"י ר"ו ויובא קנח לקמן ס' ר"א סק"ס וע"ס כמ"ק י"ה) ועוד דאיכא למהיט שבמים שהנכסים לתן סקנים ונמכסים למטה בין בנסרים ולכניסם ואלו יעשו ע"י כוואלין ויסעלו המקום כולו מדינא כמבואר בש"ס ס' ר"א ס"ג. (ונס זה אינו עובן קנח ט' בש"ס שם סכ"חאמ"ס שם כשמו כמ"י ר"ח ואשכ"ל בש"ע ועוד אינו חסם אם כאל לתוש לתומתה חסר"ל אך יקבעו בו גרזים וסם מקבלין עומאס וע"י גס סען מקבל עומא"ה מפני שהכרזל מעשיר אהם כו' (גס ע"י קסס ממ"ס הוא ז"ל עמנו כמ"ן ר"ו ויובא קנח לקמן ס' ר"א סק"ה) לכן כ"ל דדלוי כרגס נחטו לתומתה כ"ל יעשה רגסם אגנים כלי נסרים כלל וכלל והמקיל לא הסכיד אסילו עס הכרזלים מעטס כיון ששאיים מתחלס לשם בנין אכל עכ"ס יס למתוס הנקבים שזוה לעשות כסם כמ"ס חסם זחילס סה"ח חס"ג דלורייתא עכ"ד ע"ס וע' בהש"ת דודס כיוסדס הנייחל חלק ו"ד ס' ק"ה במקום שיהיה עמוק והנאים עומדות לירד שם לעבול ולקח"י כפא והעמוד למך המקום וקצומו כנהלים כדי שיעמדו על הכסא כשסם שנוכלת יס לנשרי כסם וחף דפ"ס סכר"א אהם אשטן ספ"ו לענין ס"ג נסרים יס לעמול סוטר גס כוס מ"ס כנו דלא לוסף דשם יס כפס סכרות להכיר שאל"כ ספ"ל ועומרת כמכסס ס"ס דמקואות לאסור לא נאשך על סכר"א ח"ענס לסכר ע"ס:

(שעכשיו שמתכרין למקוה יהיו גס"ס כשרים דמאקב קוסח סיה חיבור) ודל"ג כמ"ס הרמ"א כמ"ן ק"כ ס"ב וכח"כ עוד דמ"ס המחבר דמהני רפחס ואח"כ כתב דמהני אם הדיחה ידיה אפי' גלא רפחס ע"מ צריך שלא האחזו צה בכח דל"כ לא מהני הדחה חחלה אלא דלא חיישינן לזה עכ"ל וכח"כ סדריסה ד"ס היחר גמור שנשעה שהאשם סונלת וחברחה דוחסה במים שיכולה לאוחזה בידיה בשעת דחיפה אם הדיחה ידיה במים חחלה וא"י להפריד ידים ממנה ולא כמו שנהגין נפ"ו דידן שחפרידין ידיהן ממנה בשעת דחיפה וכח"כ הס"ך שלפ"ד אין להורות קול"ל בדברים שנהנו איסור דהלא נמשנה ובסופקס אינו אלא דנדיעבד שרי אכל לקחחלה מאן לימא לן מיהו באשם שאינה יכולה לעמוד על רגליה ססק כחש"ו ע"כ סימן ס"א ד"ס לטובלה על ידי סחאחונה ב' נשים בודעושיה וידיהו ידיהם חחלס במים עד שיהא מופח ע"מ לספסיה אכל אין לה חקסם אישיכינו על ספדין ויסבלוס דסדין מקבל עומא"ה נאסור (כדלקמן סעיף ל"א) עכ"ל: (לג) מגונס - דחיישינן שמה יוציאנה קודם שיעבול זה ומחל עובל במקוה חסר מה שחסרו המים שטפחו בידו של זה - ב"י: (לג) שהמים - כתב ספ"ו דלרמב"ם ורמב"ן דס"ל לעיל דאסילו באוחו ככח אינו עובן כל שהדוח ידיו חחלס אי"כ אין חילוק כלאן אם הם מלוחלחות ממי מקוה או משאר מים הלויין ע"ס והס"ך כתב דל"ע דכאן משמע בים שם ע"ס צריכה להגביה רגליה ויכולה לעבול שם ובספ"ג ססק כשזש שם ע"ס לא חסבול כלל ולמאי שכתבתי לקמן ד"ס חילוק בין ע"ס לפ"ס אחי שפס עכ"ל: (לה) כלי - אסילו רחב וקבוע בענין שאין לתוש שמה חסול ממנה - ס"ך: (לה) נסרים - כתב ספ"ו ויס לתמוס עובא על מנהג מדינותיו שששים נסרים במקום שחעמוד כאשם הסונלת עליה וכלש"ט ה"ר"ך בחמ"ס זו מאוד וכבר קדמוהו בהשוקות מוהר"ם פדלווה ששאל ממנו מוהר"ר דוד ויסל למה עושין כן והאיב לו - בארובה ועיקר בנינו להנסרים שלנו במקוה אינם

1234567

יורה דעה הלכות נדה קצח

רמה

באר הגולה

ותטבול משום גזירת מרחצאות של כלים • עברה וטבלה ולא עלתה לה טבילה אבל נותנת היא חבילי זמורות תחת רגליה מפני הטיט וכן לא תעמוד ע"ג כלי דרס ולא ע"ג בקעת ותטבול ואע"פ שאין כלי דרס מטבא מגבו ולא ראוי לדרס חשש הכמים הוא שמא תפחד שלא תפול ולא תטבול כראוי • עברה וטבלה ע"ג אלו עלתה לה (לו) טבילה • לפי זה מקוה שיש בו שליבות (פי' מדרגה) של עץ אם טבלה ע"ג (לו) השליבות (אפילו אם הם מחוברים לכוחלי המקוה) (תשובת הרשב"א) לא עלתה לה טבילה דפשוטי כלי עץ הם יוצרין לעשות במקומו מדרגה של אבנים ותהיה המדרגה רחבה ד' מקום הנתת הרגל כדי שיהא בה שיעור מקום לבל תפחד ליפול ממנה : לב' סילון של עץ הקבוע (לח) בקרקעית הטבילה אם אין לו לבזבו (פירש מסגרת שאו אין לו בית קבול) מותרת לעמוד עליו ולטבול : לג' קלא תטבול במקוה שיש בקרקעיתו טיט משום חציצה אא"כ תתן עליו זמורות וכיוצא בהם דבר שאינו מקבל שום טומאה ואם טבלה י"א (לט) (כ) שלא עלתה לה טבילה : לד' שלא תטבול במקום שיש חשש שיראוה בני אדם מפני שמתוך כך ממדת הטבול ואינה מרקקת בטבילה ויטוהו בדיעבד עלתה לה טבילה : לה' לא תטבול בקיטת זקופה מפני שיש מקומות שמסתתרים בה ואל תשהה הרבה עד שידבקו סתריה זה בזה אלא שוחה מעט עד שיהיו סתרי בית הערוה נראים כדרך שגראית בשעה שהיא בעורכת • ויהיה תחת רדיה נראה כדרך שגראה בשעה שמניקה את בנה • ויהיה תחת בית השחי נראה כדרך שגראה בשאורגת בעומדין וא"צ להרחיק ירבותיה וזו מוזהר יותר מדאי וגם לא להרחיק זרועותיה מהנוף יותר מדאי אלא כדרך שהם בעת הילוכה ואם שינתה כגון ששחתה ביותר או זקפה ביותר (מ) עלתה לה טבילה ויש מי שאומר שלא עלתה : לז' יוצרין שיהיה המקוה גבוה ממעל לטיבורה (כא) זרת ילפחות : לו' יש מי

הרשב"א נח"ס ורבינו יוחנן כלומר שאם היא יודעת שטבלה כסוף ולא לתאחז אהב כשיחוסה לא טבלה • ואלו אלהים יאמר וכ"כ הרשב"א בק"ק משמרת הר"ל נדה ס"ז ע"א בה"ש • שם משנה ד' ס"ג דנגעים ופירש עורכת כעורכת פה ג' כ"ח הח"ס • שם מצריח • ת"ל וכן ה"א והרשב"א וכתב"ש ופ"ק ד' כ"י דברי הסוד דהרשב"א נהגוה נח"ס הרשב"א (תשובת הרשב"א ולוה"ס) כה"ש • (פי' ח"י) אה"ש של ו' עפ"מ) זר' יוחנן • שם כה"ש נח"ס וכתב רב עקרוני וכ"כ סג"ל

באר היטב פתחי תשובה

(ב) שלא עלתה • עכ"ל מ"ש ווא"א כו' ומ"ס נח"ס לכניסה רגליה בשעת טבילה כדמחזיק בש"ך סק"מ בסופו • דמ"ר • וכ"כ בספרו תשובה נו"כ תני"א ס"ס קל"ז וכתב שם דמ"ס א"ש יש מקוה אחרת אין לטבול במקוה שיש רכש ויעש אף שאינו כמו ע"ע כיון שש"ס נריכה בשעת טבילה להוציא לקפון בלוי • בעודת תחת המים קרוב לודאי שאין אנוס נזכרות בזה ע"ש : (כא) א"ת לטהור • [ע' באר הגולה שכתב שהוא ח"י אה"ש של ו' עפ"מ וע' בספר לבושי שרד שכתב דזה אינו כבוד כ"כ כי מבוזר צירושלמי דיש שני מיני זרת סו' לכן כפת תיקון המקוה

חשובים מיוחדים למדרס הואיל ואין עשוי לעמוד עליהם לטבול כי אדרבא בזה יוצאין מתורת כלי וחשובין כחקרת הבית ונפרט מאחר שנקבעו במסמורות כיון שלא היה מתחלה שם כלי עליהם ע"כ ועוד נראה למצוא היתר אפילו באינם קבועים במסמורות וכו' ע"ש שמאריך בזה וסיים וכל זה שכתבתי צה"הר הנסחים שייך ג"כ לשליבות של עץ במקוה שיש בכל מדינתינו דזכרון אחד עולה לכאן ולכאן עכ"ל וכתב מוהר"ם מלוברין בתשובה דודאי אין לשנות התנהגות שלא לסו"א לעו על הראשונים ואט"כ בכל זמן המודמן לידי שמחכמים או בזמן מקוה חדשה או מנהג תמיד לתקנה בדברים שאינם ראויים למדרס כדי שיהא כשרה אליבא דכ"ע עכ"ל : (לו) טבילה • הב"ח כתב דאין נראה להקל כיון דלרש"י ותוספות לא עלתה לה טבילה כו' וכ' הש"ך דדבריו הם תמוהין ודברי המחנ' עיקר: (לו) השליבות • כ' הס"ז לפי מה שכתבאר לא ק"ל כן אלא גם הם מותרים אע"פ שגשה כבר השליבות וקבעה אחר כך במקוה אך שבה ראיתי הרבה נכשלים שאין עושין רחצים ד' ויש לחוש לפחד שמא תפול ואסור לכתחלה ע"כ כל מורה ישים לבו ע"ז : (לח) בקרקעית • שמעם זוחלין המים לתוך ומעם היתה בזה לפי שאין שם פחד לפי שקבוצ הוא בקרקע וג"כ אין שם כלי עליו לפטול בשליבות דאין לו לבזבו ואינו מקבל מים ע"כ לא הוה רק פשוטי כלי עץ • ס"ז : (לט) שלא • כתב הש"ך אע"פ דלעיל סי"ד פסק דאינו חושך אלא סיס כיון וכו' י"ל דהכא נמי מיידי במקוה שיש בה פ"ש ענה כמו סיס כיון ואפשר ע"ז אמונו עכשיו שמוגלין במקוה שיש סיס משהו דכה"ס סיס אינו כמו סיס כיון : (מ) עלתה • כתב הש"ך ל"ע בזה וכן הא דעלמה ענינה ביותר בטל"ס די"א דעלתה לה טבילה וזה אינו לפי מ"ש המחנר לעיל גבי כחול וגבי דם שכתב שמוגן ופ"א בזה תליא כפי

בגירסה

יורה דעה הלכות נדה קצט

רמז

באר הגולה

תחצוץ שיניה בטוב בשעת הטבילה שלא ישאר פירורין ולא בשר ולא עצם (וע"ל סי' קצ"ז) אם לא חל טבילה נמ"ס אם חוכל למנוול נמ"ס): ז קבמקום שיראה לטבול בלילה אין להתיר לחוף מע"ש ולטבול ביום שבת דרתי קולי בהדרדי לא מקילינין. קולא דסרך בתה וקולא דהרהקת חפיפה מטבילה: ח בימי חול (וכ"ס נ"ט) אם חפפה ועיינה עצמה היום וטבלה בלילה יום אחר עלתה לה טבילה בדיעבד אע"פ שלא היו חפיפה וברדיקה סמך לטבילה אבל אם לא חפפה כלל לא עלתה לה טבילה אע"פ שעיינה בעצמה בגופה ואפילו חפפה מיד אחר הטבילה וסרקה במסרק ולא מצאה שום נימא קשור לא עלתה לה טבילה ואצ"ל אם חפפה במקום שיער ולא עיינה בשאר גופה שלא עלתה לה טבילה השעין הגוף הוא דבר תורה: ט בר"א בשאר כל הגוף אבל בבית הסתרים כיון שא"צ לביאת סים אם לא עיינה אותם קודם לכן ואח"כ עיינה אותם ולא מצאה בהם שום דבר עלתה לה טבילה: י בחפפה ועיינה וטבלה ובעלייתה נמצא עליה דבר תוצץ י"א בתוך (יב) עונה שחפפה טבלה א"צ טבילה אחרת ואם לא צריכה טבילה אחרת: הנה העפ"י שכיחה החפיפה סמוך לטבילה כגון שחפפה ביום סמוך לערב וטבלה בחלת הלילה הואיל והיה נשתי עוטת (כ"י נסס הרמב"ם): י (ו) ולהרמב"ם בין כך ובין כך צריכה טבילה אחרת אלא שזו א"צ לחזור לחוף וזו צריכה: י"א בר"א כשלא נתעסקה באותו המין אחר טבילה אבל אם נתעסקה בו בין טבילה לברדיקה א"צ טבילה אחרת שאני (יג) תולה אותו במין שנתעסקה בו (יד) אבל אם לא חפפה קודם טבילה אין תולין בו אע"פ שנתעסקה בו אחר טבילה: י"ב בר"א בשאר כל הגוף אבל בית הסתרים אם לא (טו) עיינה אותם קודם טבילה ואחר טבילה ג"כ לא עיינה עד שנתעסקה בדבר החצוץ ואח"כ נמצא בהם סאותו המין תולין להקל: י"ג חפפת קודם טבילה ובין חפיפה לטבילה נתעסקה כרמב"א דהכי נר"ו (לסדרות מירוי ולמ"ס חתום) שם נסס ר"ח דלעכרונן החמירו יותר מלבעלה וכו' אבל הרמב"ם נסס רמב"ם חקואות מרמזים שם"ס לבעלה ופסק כוותיה דלא עלתה לה טבילה אחרת כרי לי שלא היתה עלי קודם לכן וכ"כ הרמב"ם שם נסס ברמב"ם יטור וכו' רכ"ט שחפפה ביום לפני עינו כגון שחפפה בע"ש וטבלה נמ"ס דאי לא חפפה כלל הא כשר לעיל כשע"פ ח' אפילו עיינה וצדקה עלתה מיד אחר הטבילה לא עלתה לם טבילה וברמב"ם סי' נ"א ע"ש וס"ס הרמב"ם תמוערה דרכ גידל אחר רב נדה דף ס"ז ע"א

יורה דעה

יורה דעה

פתחי תשובה

באר היטב

הגוף וה"ס בשבת מותרת לרחוץ בחמין שהוחמו מע"ש קל"ח ס"ז ע"ש (ו) ולרמב"ם סימן כהנאה שז יעקב סימן פניה ידיו ורגליה או שאר חברים כל שאינה רוחצת כל גופה וכמ"ס בא"ח ר"ס של"ו ובחשובת מ"ב סימן ה' כתב וכמדומה לי שלא נהנו הנשים לרחוץ ולא ללבוש לבנים בשבת וי"ס. (ואפשר משום שאין אשה יודעת לחלק בין חמין שהוחמו מע"ש או מעי"ש או הוחמו בשבת וי"ס גם אינה יודעת לזהר מדין פחיסה) עכ"ל וספס מהגון שאין לובשין לבנים בשבת משום שאז היו צריכין לטבול נמ"ס והיו מרחיקין הטבילה מהחפיפה והא ראייה שבי"ס לובשים לבנים ובשבת הוא שנהנו שלא ללבוש ולענין לבישת לבנים נס"ב עיין בא"ח סימן חקנ"א ס"ג בהג"ה ולענין חבילות ע"ל סימן שפ"א ס"ה בהג"ה עכ"ל הש"ך: (יב) עונה. ויש פוסקים אין מחלקין בין חוף עונה אלא בין סמוך לטבילה או לא שאם החפיפה היה סמוך לטבילה אין צריכה לחזור לחוף ולטבול ואם לאו צריכה לחזור ולחוף ולטבול וכן להחמיר כשני הדעות. עכ"ל ש"ך: (יג) חולה. והש"ך פסק דאין חולין להקל עד שאמרה כרי לי שלא היה עלי בשעת טבילה וכן הוא ממש דעת כל הפוסקים וקושיא קרי ליה"א וכ"ס הב"ח: (יד) אבל. והא דכתב נס"ח דאם לא חפפה לא עלתה לה טבילה אפילו לא נמצא עליה דבר החוץ תירץ הב"ח דמיררי כאן שחפפה ראשם אבל לא כל גופה. דבגופה ליכא אלא מנהגא בעלמא ואם טבלה נדיעבד עלתה לה טבילה אבל נמצא עליה דבר חוץ אפילו דיעבד לא עלתה לה טבילה אפי"ס שנתעסקה באותו המין והע"ז מחרץ דג' חלוקות יש בדבר דאם תוך העונה שחפפה טבלה א"צ טבילה אחרת ואם יש עונה צריכה טבילה אחרת אפי"ס נתעסקה אח"כ והיינו שעכ"פ אין בין חפיפה לטבילה רק שעה א' אבל אם יש ציוויהם הרבה כגון שחפפה בערב שבת וטבלה נמ"ס חפיפה זו לא מקרי קודם טבילה כלל אלא רחוק ממנה אז לא מהני נתעסקה אח"כ וע"כ כתב נוס' לא חפפה קודם טבילה ר"ל אלא רחוק ממנה הרבה עכ"ל: (טו) עיינה. (טו) עיינה. אם לא חפפה תולין להקל וע"ל סימן קצ"ח דהרמב"ם תולק ע"ז ופסק שאין תולין

